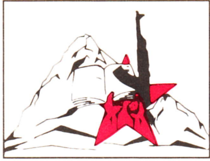

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 130 / Ekim 1992 / 4.- DM

İHANETE GEÇİT YOK!

Bu savaş, özgürlük ve bağımsızlık için savaşan halkımızın, ihanet ve işbirlikçilikle tarihi hesaplaşmasıdır

Şehitlerin kanıyla sulanarak yeşeren büyük özgürlük umudu yok edilemeyecektir

Emperyalizmin ve faşist Türk sömürgecilerinin güdümünde olan IKDP ve YNK, diğer bir deyişle Kürdistani Cephe denilen işbirlikçi-ihanetçi güruh, 1 Ekim tarihinden itibaren ulusal bağımsızlıkçı güçlerimize yönelik fiili saldırıya geçti. Saldırının hemen ardından dünya basın organları ve siyasal güçleri, "Kardeş kavgası", "Kürdün Kürde kırdırtılması" vs. biçimlerde yorumlamaya başladılar. Türk devleti ve emperyalist güçler de, ilk günlerde saldırı planlarından haberleri yokmuş gibi davranarak, saldırıya büyük bir umut bağladılar. "PKK'yi bitirme harekatı", "Bölücülüğe ve terörizme kaşı bir savaş", "Kahraman peşmergeler kararlı vuruyor" tarzında değerlendirmelerde bulundular.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir: Bu savaş söylendiği gibi kardeş kavgası değil, bağımsızlık ve özgürlük hareketinin işbirlikçilik ve ihanetle hesaplaşmasıdır. Savaşın bir cephesinde bağımsızlık ve özgürlük hareketinin öncü gücü PKK ve Kürdistan halkının çıkarı, diğer cephesinde Kürdistani Cephe, TC, ABD ve Avrupa emperyalizmi yer almaktadır. Bu nedenle savaş Kürdün Kürde karşı savaşı olarak adlandırılmamalıdır. Hiç kimse böylesine sığ ve yanılgılı yaklaşamaz. Bunun için de takınılması gereken tutum ve tavırlar net ve somut olmak zorundadır.

Devamı 5. sayfada

HER ŞEY BAĞIMSIZLIĞIN ZAFERİ İÇİN!

Kürdistan, PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin atılım üstüne atılım gücüyle devrimin sıcak günlerini yaşıyor. Bağımsızlık ve özgürlük seçeneği, en barbar katliam, en şiddetli vahşet ve en azgın terör uygulamalarına rağmen halkımızın her gün vazgeçilmezliği daha da kanıtlanan yaşam biçimi olarak gerçeklik buluyor. Sömürgeciliğin en düşürülmüş köle yaşam biçiminin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle reddedilmesi, devrim yasalarının kökleştiğini en yakın şekliyle kanıtlıyor. Bu, köle yaşamın karanlığına mahkum edilen bir halkın ölümüne de olsa, hiçbir şeyin bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olmadığının bilincine varması olayıdır. Böylesi bir gelişme aşamasını yaşayan bir halkın, karşısındaki bütün engelleyici güçleri altederek amacına ulaşacağı kesindir.

Halkımız öncü gücünden bu gerçeği öğrendi ve kavradı. Ve şimdi-

Devamı 2. sayfada

Kürdistan halkına dayatılan işbirlikçi-ihanet politikasının tarihsel nedenleri ve bunun günümüze ulaşan boyutlarının yıkıcı sonuçları

Abdullah ÖCALAN

"...Kürdistan'ı egemenliği altına almak isteyen çeşitli dış güçler, gerek bu alanı birbirlerine karşı tampon bölge olarak kullanmak ve gerekse kendi egemenliklerini tesis etmek için olsun, daha çok çeşitli aşiret ve kabile reislerini satın alma yöntemlerine başvurmuş ve onları birbirlerine karşı kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalışmışlardır. Bu durum Pers İmparatorluğu'nun kuruluşundan bu yana böyle sürüp gelmiş, özellikle Osmanlı İmparatorluğu döneminde daha Osmanlı-Safevi çatışmasından başlayarak oldukça yaygın bir hal almış ve tüm Kürdistan'da yüzyıllarca süren çatışmalar biçiminde devam edip gelmiştir..."

Yazısı 8. sayfada

TC'nin derinleşen çıkmazı, yeni cumhuriyet arayışları ve PKK'nin yeni dönem görevleri

ABDULLAH ÖCALAN

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücdelemiz gerçekten TC'yi en bunalımlı bir sürecin içine sokmuştur. Her ne kadar öz itibarıyla PKK TC'nin alternatifi olsa da, pratik gelişme daha da belirleyici bir rol oynayacaktı. Ve şimdi açığa çıkan, son yılların bu devrimci savaşımının yansımalarıdır.

TC'nin kuruluş aşamasındaki çelişkileri ve bu çelişkilerin gerek ulusal ve gerekse de sınıfsal sorunu ezme biçiminde tasfiye etme politikaları, tek yanlı işlenmişti. Kurulurken böyle, olgunlaşırken de böyledir. 1970'ler sonrasında da faşist biçimlere kadar bürünerek gelişen devlet terörü kendini -en çok da 12 Eylül rejiminde bir kez daha- tek yanlı olarak muhalefeti ezmiş olarak kurumlaştırmak istiyordu.

Yine, cumhuriyetin kuruluş döneminde gerek sosyal hareket ve gerekse de Kürt hareketi, yaptıkları birkaç çıkışın bedelini acımasız bir ezilme ve tasfiye olmakla ödediler. Gelişen TC'nin genç kapitalizmi ve burjuvazisi oldu. Sosyal ve ulusal çelişkiler yeniden kendini daha bir açığa vurmaya ve bilinçli-örgütlü bir yönelim içine girmeye başladı. Buna bir de kapitalizmin artan çelişkileri eklenince, o bildiğimiz 12 Mart ve 12 Eylül öncesi ve sonrası gelişmeler yaşandı. Sosyal ve ulusal hareketlilik çokça açıklanan nedenlerden ötürü, Türkiye somutunda fazla gelişme imkanını bulamadı. Kürdistan somutunda ise PKK öncülüğü, bizim çabalarımız giderek kesintisizce yoğunlaşan bir biçimde cumhuriyetin başlangıçtaki çelişkileri kadar, daha sonraki çelişki gelişmesini de teorik ve siyasi olarak bilince çıkarıyor ve bunlara devrimci örgütlemeyi ve eylemi dayatıyor. Özellikle 12 Eylül gibi çok iddialı ve çok yoğun bir şiddet rejimine karşı ayakta durmaya, giderek ona saldırıya yönelmeye, 15 Ağustos Atılımı'yla hamle yapmaya ve ardı arkası kesilmeyen dokuz yıla yaklaşan bir savaş pratiğiyle onu çözmeye çalışıyoruz. Nitekim güçlenen PKK hamlesi ve onun verdiği

Devamı 14. sayfada

Kürdistan artık halkın savaştığı bir ülkedir

"TOPYEKÜN MÜCADELE"YE KARŞI TOPYEKÜN DİRENİŞ

Yazısı 18. sayfada

"Burası her zaman kutsal bir mabet olarak anılacaktır..."

Mahsum Korkmaz Akademisi tarihi rolünü layıkıyla ve fazlasıyla oynadı

Yazısı 20. sayfada

Şehitlerin kanıyla sulanarak yeşeren büyük özgürlük umudu yok edilemeyecektir

HER ŞEY BAĞIMSIZLIĞIN ZAFERİ İÇİN!

Baştarafı 1. sayfada

lerde ise bunun gereğini bir yaşam biçimine dönüştürme yolunda ileri mesafeler katediyor. Yenilmeyen halk kimliğini bu temelde kazanıyor. Savaşarak kazanmasını bilen bu halk, karşısındaki düşmana "PKK halktır, halk biziz" diyor. Ölümüne bağlı olduğu gerçek budur. Zaferi kazanmada bizi iddialı kılan, cesaret veren, güç kaynağı olan, özgürlük mücadelemizin durdurulamayacağını garantileyen de yine bu gerçeğin kendisidir.

Sömürgeci Türk devletinin varlığı ise bu gerçeğin yok edilmesine mahkum edilmiş durumdadır. Dönem ileri bir aşamada ve bu aşama da halkımızın özgürlüğü lehinde. Savaş günleri artık Türkiye'nin bir ölüm-kalım mücadelesi içinde olduğunu gösteren gelişmelerle geçiyor. Bu aşamayı başaran PKK, buraya kadar amacına ulaşmıştır. Ve bu, bir zaferdir. Kürdistan koşullarında ve bitme noktasında düşürülen insan tipiyle yaratılan büyük bir zaferdir. Elbette bu nihai bir zafer değildir, ancak şu bir gerçek ki, bu zaferle zor olan başarılmıştır. Zoru içeren zaferi kazananlar, devamını da getirmesini başarırlar. Tarih bilimi, bunun gerçekliğini kanıtlamıştır.

Evet, biz adım adım kazanmaya doğru gidiyoruz ve bedeli çok ağır olsa da bundan başka hiçbir seçenek tanımadığımızı en zor koşullarda bile kanıtlıyoruz.

TC sömürgeciliğinin bütün özel savaş taktikleri yetersiz kalıyor. Hatta taktik üretme gücünü bile gösteremiyor. Çünkü savaş PKK'nin inisiyatifinde gelişiyor, koşullar bu temelde oluşuyor ve ulusal kurtuluş mücadelemizin lehinde işliyor. Karşı-devrim cephesi bu nedenle genişliyor; Kürdistan ve Türkiye'nin sınırlarını aşıyor.

Sömürgecilik tüm gücüyle yükleniyor; imkan dahilinde olan tüm yöntemlere başvurarak sonuç almayı amaçlıyor. Bu yönelimini "Topyekün mücadele" biçiminde uygulamaya geçiriyor. Hükümet devreden çıkarıldı, rejimin görüntüdeki temsilcisi bile değildir. Bu, en üst düzeyde alınan bir kararın gereğidir. Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihinde ilk defa karşılaştığı bu tehlike nedeniyle, bir çeşit seferberlik ilan edilmiştir. Nitekim Başbakan Süleyman Demirel, yaklaşık bir ay önce, *"Askerlerin iyi hazırlanmış bir planı vardır. Bu tedbirlerle terör önlenemezse, başka hiçbir çare terörü önleyemez"* açıklamasında bulunuyordu.

Kürdistan'da bu planın en pervasız uygulamalarına tanık oluyoruz. İlkin darbe söylentileri ortalıkta yayıldı. Maksatlı ve "topyekün mücadele"ye atılmanın zemini yapılan söylentilerdi. Peşisıra gelecek şiddet uygulamalarını meşru kılmak, toplumun büyük tepkisiyle karşılaşmamak içindi. Legal kurumlara ve aydınlara gözdağı verildi; yasaklamaların getirilerek susturulacakları ima edildi. Bu temelde her şeyin ve herkesin özel savaşın hizmetine konulması çabaları geliştirildi. Ardından Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, kuvvet komutanları, Milli savunma Bakanı Nevzat Ayaz, burjuva basın sahipleri ve muhabirleri Kürdistan seferine çıkarak karşı-devrimci şiddetin bir üst aşamada nasıl geliştirileceğini tespit ettiler. Sömürgeci seferberlik henüz tam sonuçlanmadan psikolojik savaş bombardımanları şimdiye kadar görülmemiş bir tarzda başladı. Nitekim en önemli tespit noktalarından biri, kesinleşen psikolojik yenilgiyi tersine çevirmekti. Genelkurmaylığın tehditvari demeçleri ve kararlılık gösterileriyle, halkımızın moral üstünlüğü yıkılmak istendi. "Türkiye bölünemez. Gerekirse dünyayı bir tarafa iter, sıkıyönetim dahil her türlü tedbiri uygularız" şeklindeki gözdağları, sömürgeciliğin nasıl zor durumda olduğunu maskeleyemedi.

Sömürgeciliğin hiçbir dönemde olmadığı kadar ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmeye çalıştığı çok açık bir gerçektir. Ancak şu da çok açık bir gerçektir ki, sömürgeciliğin dağarcığında sonuç alıcı yepyeni savaş taktikleri kalmamıştır. Nasıl ki, sağ ve solunu birleştirmek zorunda kalıp koalisyon hükümeti oluşturduysa, bu kez de imha savaşını son sınırlarına kadar genişletmek zorunda kalmıştır. İlkel milliyetçiliğin gücüyle Güney Kürdistan'da karşı-devrimci savaş cephesine yeni bir cephe eklemesi bu gerçeğin bir parçası olarak gündeme gelmiştir. Bütün sömürgeci politikaların temelinde, PKK'yi bütün temelleriyle yok etmek ve böylece soluk almakta tıkanan rejime rahat nefes aldırmak gerçeği vardır. Her şey, PKK'nin ablukaya alınması ve imha edilmesi şeklinde işlev görüyor. "Bir karış toprak bile vermeyiz. Yeneceğiz" gibi birbiri ardına verilen demeçler, ama yenilgi üstüne yenilgi alamaktan krutulamama durumları gerçekleri açıkça ifade ediyor. Bir gücün kendisini iç ve dış kamuoyuna olduğundan farklı göstermesi, buna mutlak ihtiyaç duyması ve hatta biliniyor olmasına rağmen aldırmayıp bu tutumda ısrar etmesi, bu onun son kozlarıyla ölüm-kalım savaşını vermekte olduğunu açıkça gözler önüne seriyor.

Biliniyor ki, gerçekler ancak gerçeklerin savunucularının bulunmadığı koşullarda gizlenebilir ya da tersyüz edilerek farklı gösterilebilir. TC'nin mevcut oluşumu da kuruluşundan günümüze kadar ancak böyle mümkün olabilmiştir. Zaten ulusal kurtuluş mücadelemizin de en önemli ve yakıcı rolü şu olmaktadır: Savaşımız yükseldikçe TC'nin gerçek yüzü ortaya çıkmış ve her türlü maskelemenin zemini bir bir ortadan kalkmıştır. Bu yönlü gelişme hızla devam ediyor. Rejimin tükeniş seyri de bu temelde hız kazanıyor.

Kuruluş temelleri kof olan TC'nin, gerçekleri maskelemeyi bir yaşam biçimine dönüştürmesi ve bu yaşam biçimini bütün topluma egemen kılmaya çalışması, yine sömürgeci kurum ile bu kurumlarda çalışan beyinlerin bu çarpıklık içinde bulunması nedeniyle rejimin sorunları çözüleceğine ağırlaşarak patlama noktasında seyrediyor. Bu durum ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferi lehinde gelişmeye yol açarken, o oranda rejimin bunalımını da derinleştiriyor. Bu noktada atılan temellerin sağlamlığı ve yine bu temellerin üzerinde şekillenen politikalar sürmekte olan savaşın seyrinde belirleyeci oluyor.

Buna rağmen Türk ordusu son dönemlerde görülmemiş bir biçimde Kürdistan'da terör estiriyor. Sınırlar zırhlı araçlarla tutulmuş durumdadır. Sözümona Güney'den ve Kuzey'den geliştirilen sandviç harekatıyla PKK ezilmeye çalışılıyor. Yürütülen geniş çaplı operasyonları en yüksek düzeyde komutanlar yönetiyor. Öte yandan Kulp, Varto gibi ilçe ve köylerde katliamlar devam ediyor. PKK izinin bulunduğu her şeye ve herkese imha temelinde yönelimler gerçekleştiriliyor. Bu temelde halk kitleleri üzerinde baskı ve terör uygulamaları ayyuka çıkarılarak tam bir savaş psikolojisi ve yasaları gündemde tutuluyor. Halkımız bütün bu uygulamalarla tedirgin ediliyor, huzur adına hiçbir şey bırakılmıyor. Sömürgecilik huzursuzluğun en büyük kaynağı durumundayken ve halkımız özel savaş güçleri tarafından her gün rahatsız edilmekteyken, "Yöre halkını rahatsız eden teröristlerin kökünü kazıyarak huzur ve sukuneti sağlayacağız" demeçleri, büyük bir aldatmacanın ürünü olmaktan başka bir şey değildir. Ne zamandan beri katliam, terör ve baskının binbir çeşit uygulaması "huzur" adını almıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz ise TC tarafından ilan edilen "topyekün mücadele"ye karşı tarihinin en büyük gelişmesini yaşıyor. Geçen süre içerisinde düşman tarafından helikopter, savaş uçakları ve diğer zırhlı araçlar desteğinde yapılan operasyonlar fiyaskoyla sonuçlandı. Gerilla güçlerimiz, bütün karşı-devrimci saldırılara rağmen Kürdistan eyaletlerinde etkili ve yaygın eylemler gerçekleştirdiler. Şemdinli'deki üç büyük sınır karakoluna karşı başarıyla gerçekleştirilen baskın eylemlerinde 400'ün üzerinde asker öldürüldü. Doğan Güreş, kuvvet komutanlarının Kürdistan'da bulundukları bir sırada bu eylemlerin gerçekleştirilmesi, en başta Genelkurmaylıkta olmak üzere, sömürgeci sistemin bütün yetkililerinde şok etkisi yarattı. Bu eylemler, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde en kapsamlı eylemler olarak basın-yayın kuruluşlarında birinci haber olarak yer aldı. Devletin en yetkili şahsiyetleri derhal toplantı yaparak, durum değerlendirmesine gitmek zorunda kaldılar. Bu eylemlerin de etkisiyle TC sınır karakollarını savunamadığı için kapatmak durumunda kaldı. Bu, bir geri çekilmenin ve kırsal alanda tutunamamanın bir göstergesi oldu. Yine Amed Eyalet Komutanlığı bir açıklama yaparak, Kürt gençlerinin TC'ye askere gitmemesini kurala bağladı. Halk sömürgeci otoriteye güvenmiyor, ARGK'nin yasalarına itaat ediyor. Sömürgeci güçlerin yanısıra işbirlikçiler de Kürdistan'da barınamıyor. Korucular gruplar halinde sömürgecilerin silahlarını sahiplerine teslim ederek, koruculuğu bırakıyorlar. Gençler, ARGK saflarına akın ediyor. ARGK bir yandan nitelik gelişmeyi yaşarken, diğer yandan nicel olarak tahminlerin ötesinde bir büyümeyi yaşıyor. TC sömürgeciliğinin her gün birçok alanda almadığı darbe yoktur.

Kuzey Kürdistan'da savaşımız büyük bir gelişmeyi yaşarken, Güney Kürdistan'lı işbirlikçi güçlerin de saldırıları bir bir püskürtülüyor. Burada da darbe alan, yenilgili anlar yaşayan taraf ihanet güçleri, sömürgecilik ve emperyalizmdir. Türk basınında yer alan haberlerin tümü abartmalı, psikolojik amaçlı ve tek merkezden hayali olarak üretilen yalanlardır.

"Mehmetçik" dağlara çıkarılıyor ve bu zafer olarak basın organlarında kamuoyuna sunuluyor. "Türk ordusu Irak'ta ilerliyor", "PKK kampları bombalanarak yerle bir ediliyor", "Bataklığı kurutuyoruz" vb. açıklama ve haberlerin hiçbiri doğru değildir. Bütün bunlar, rejimin tüm cephelerde aldığı yenilgiyi gizlemek içindir. Savaş cephesinde yaşananlar bu şekilde çarpıtılırken, iç siyasette olup biten sıradan gelişmeler abartılarak, gündemde yer alması gereken gerçekler ya da çözüm bekleyen sorunlar yerine konuluyor. Anayasa değişikliğiyle Özal'ın Cumhurbaşkanlığından indirilmesi, Mesut Yılmaz-Turgut Özal çelişkisi vb. suni sorunlar, ilgileri başka noktalarda odaklaştırmaktan öte bir maksat taşımıyor. Üstelik, "devletin en büyük sorunu terör meselesidir" diyenler yine sömürgeci rejimin en yetkili temsilcileridir.

Artık dönem değişmiştir, sömürgeciliğin köhnemiş klasik politikaları iflas etmeye mahkum olmuştur. Tarih boyunca tersyüz edilen bütün gerçekler, PKK'nin savaşımıyla yerli yerine adım adım oturtuluyor.

Türkiye darbe yapma şansını da kaybetmiştir

Her şeyden önce neden, kimden kime karşı ve nasıl bir darbe sorusunun cevabında gerçekleri yakalama gereği vardır. 12 Eylül 1980 koşulları, TC'nin arayıp da bulamadığı ya da çabalayıp da ortaya çıkaramadığı koşullardır. Darbelerin çözüm olmadığı hemen her çevrenin ve gücün hemfikir olduğu bir konudur. Fakat TC için Kürdistan sorunu bir ölüm-kalım meselesi olduğundan günleri, ayları, yılları kurtarmak, küçümsenemez bir avantajdır. Ancak Türkiye, darbe yapacak koşullara sahip olamayacak kadar geriletilmiştir. Türkiye'nin nereye gideceği sorusu, rejimin bütün yetkilileri için endişe ve korku verici bir durumdur.

Türkiye, 12 yıl sonra 12 yıl öncesini yaşamıyor. Hükümetten 12 yıl önce düşürülen Demirel bugün yine Başbakandır ve bunun da ötesinde 12 Eylül anayasasının temsilciliğini yapıyor. Bu 12 Eylül'ün 12 yıldır devam ettiğini gösterirken, bunun en sonunda Demirel sözcülüğünde yürüyor olması o günden bugüne derinleşerek devam eden bir bunalımın rejimi çöküş noktasına getirdiğini ortaya koyuyor.

Gerçekten de 12 Eylül darbesi, kendi hukuk ve yasalarından hiçbir geri adım atmadı. Generaller bazen perde arkasına ve bazen de perde önüne geçtiler ama gerçek olan şudur ki, 12 Eylül darbesi kendi içindeki darbelerle takviye edilerek güçlendirildi. Bu açıktır; çünkü 12 Eylül cuntası programını başarıya götürdüğünü sandığı bir dönemde, PKK önderliğinde 1984 yılında 15 Ağustos Atılımı başlatılmış ve rejimin oyunları bu silahlı mücadele atılımıyla bir bir bozulmaya başlamıştır. Nitekim 12 Eylül darbesinin 1960 ve 1970 darbelerinden en farklı özelliği de bu olmaktadır. Diğer darbeler, programlarını uygulama olanağını bularak gerçekleştirirken ve böylece sömürgeci rejime en azından 10 yıllık bir süre kazandırırken, 12 Eylül'ün amacı ise PKK'nin geliştirdiği mücadele taktikleriyle engellenmiştir.

Yine geçen 12 yıllık sürede kutsal, kurtarıcı ve dokunulmaz güç olarak toplumun şuuruna yerleştirilen Türk ordusu, tarihinin en büyük deşifrasyonunu yaşamış; onun kurtarıcı bir güç değil işkenceci, sadist, halk düşmanı, katliamcı bir karakte-

re sahip olduğu gözler önüne serilmiştir. Ayrıca, tarihte hep kazanan, yenilmeyen şanlı bir ordu olduğu imajı PKK'nin direniş duvarında paramparça olmuştur. Bu anlamda darbe koşulları bulunmadığı gibi darbeyi yapacak güç de bulunmuyor. Bunun da ötesinde, darbeyi yapacak güç de olsa, elverişli koşullar da olsa bu neyin darbesi olacak?

Nitekim Türk burjuva siyasetçilerinin koalisyon hükümetine yönelik eleştirilerini Süleyman Demirel cevaplarken şunları söylüyor: "Hükümetin tek alternatifi yine bu hükümettir." Öte yandan ise bu hükümetin gitmesinin kaçınılmaz olduğunu söyleyenler var. Bu iki yaklaşım da bir yerde doğrudur; tabii ki bu Türkiye'nin çöküşe giden gerçeğini ele veriyor. Bu çöküşün durdurulması için günlük müdahaleler bile yapılıyor. Bu anlamda hemen her gün yaşanan darbedir veya sürmekte olan darbenin takviye edilmesidir. Darbe söylentileri üzerine Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, verdiği bir mülakatta, "Teminat veriyorum" diyerek darbenin yapılmayacağını ve en iyi rejimin de demokrasi olduğunu açıklıyordu. Bu, değişen Türkiye ortamının ortaya çıkardığı bir yaklaşım biçimidir. Genelkurmay Başkanı, TC Başbakanı gibi demeçler veriyor, Kürdistan'a giderek ordu güçlerine moral vermeye çalışıyor ve yine Kürdistan sorununa ilişkin görüşleri gazete sayfalarında manşet yapılıyor. Bu durum, darbeyi de kat kat aşan bir durumu ifade ediyor.

Öyleyse darbeye neden ihtiyaç duyulsun? Rejimin bütün sorunları, burjuva sivil klikleri tarafından orduya devredilmiştir. Ordu hiçbir dönemde bu kadar rahat hareket serbestisine ulaşmamış ve yönetimde söz sahibi olmamıştır. Yine bütün sömürgeci kurumlar, kuruluşlar, partiler, üniversiteler, basın-yayın organları, çevresinde etkili olan kişilikler ordunun estirdiği terörü sessizce veya destekleyerek karşılıyorlar. Kısacası devletin bir numaralı sorunu olan "terör"e karşı bundan da daha ileri bir mutabakat sağlanamaz. Ayrıca 12 Eylül'den bu yana rejimin güvendiği bütün politikacılar denendi, kullanıldı ve yenilerinin arayışları içerisinde bulunuluyor. Deniz Baykal'lı CHP, Aydın Menderes'in partileştirilmesi bu çabaların bir parçası olarak görülmek durumdadır. Süleyman Demirel, şu anda rejimin en çok güvendiği bir kişiliktir. Aslında Demirel'in kendisi de sonuna kadar tükenmiş bir tiptir. Fakat sömürgecilik için işe yaramazlar arasında en yarayanıdır. İki darbenin devirdiği Süleyman Demirel, "Haklıyım ki yine gelmişim" derken, bir yerde rejimin bu konudaki bitmişliğini de itiraf etmiş oluyor.

Nereden bakılırsa bakılsın, Türkiye'nin sorunu darbe değildir ve darbe geleneği ya da bununla tezgahlanan oyun PKK tarafından bozulmuştur. Bunun gerekçelerini ortadan kaldırdığı gibi, sadece Kürdistan halkını değil, Türk halkını da gerçekler konusunda aydınlatmıştır. Bugün Türkiye siyasi ortamında legal yayıncılık, particilik ve dernekçilik yapılmaktadır. Darbe, bu legal faaliyetlere son vermek için mi gelecektir? Ya da legal faaliyet ortamı hangi koşullarda yaratıldı veya böyle olmasa bile rejim bu ortama neden izin verdi? Bunlar biliniyor; yine iç ve dış koşulların nereden nereye getirildiği çok açıktır. Kürdün "Kürdüm" demekten fersah fersah kaçtığı bir dönemden "Kürt olmaktan gurur duyuyorum" dediği bir döneme geçilmiş olduğu gerçeği göz önüne getirilirse, mevcut siyasi ortam daha gerçekçi kavranabilir.

Demek ki, darbe söylentileri bizzat özel savaş kaynaklı senaryoların bir parçası olarak gündeme gelmiştir. Toplum bu söylentilerle tehdit edilmiştir. Mevcut politikalar desteklenmese, "terör" ezilmese, yine "terörün kaynağı" PKK imha edilmezse, "terörü" destekleyen kesimler bu tutumlarından vazgeçmezseler darbe gelir ve daha sert uygulamalar gündemleşir yönünde mesaj verilmek istenmiştir. Dolayısıyla "teröre" karşı mevcut politikalar bazı yanlışları içerse de, belirli rahatsızlıklar yaratsa da, bunun anlayışla karşılanması imasında bulunulmuştur. Öte yandan bu taktikle PKK bir kez daha karalanmak istenmiş, darbenin olması durumunda suçlunun PKK olacağı konusu propaganda edilmiştir. Emin Çölaşan, Nazlı Ilıcak gibi dalkavuk köşe yazarları pervasızlıklarında sınır tanımayarak, darbenin PKK'nin bir oyunu olduğu ve bu oyunun bozulması gerektiği üzerine ipe-sapa gelmez görüşler ileri sürmüşlerdir.

Evet, bu çok bilinçli bir oyun olarak gündeme getirildi. Bir yandan iç kamuoyu bu şekilde şartlandırılmaya, bunda tek suçlu PKK gösterilip devlet terörü meşrulaştırılmaya çalışılırken, diğer yandan dünya kamuoyunun PKK'ye karşı tavır almaya yönelmesi sağlanmaya çalışılmıştır. Böylelikle hem sömürgecilik ve hem de Batı emperyalizmi tarafından PKK'ye saldırıları için meşru zemin yaratılmak istenmiştir.

Darbe söylentileri, kısaca özetlediğimiz ve daha da açımlanabilecek nedenler sonucu ortaya atılmıştır. Kaldı ki, PKK'nin yarattığı Kürdistan sorunu artık uluslararasılaşmış en temel sorunlardan biri durumuna ulaşmıştır. Dünya ilerici kamuoyunun sempatisini kazanmıştır. İnisiyatif bizzat bu sorunun yaratıcısı olan PKK'nin elindedir. Dolayısıyla bu sorundan rahatsızlık duyan güçler veya devletler, artık her istediklerinde sorunu ortadan kaldırma gücünü gösteremezler. Örneğin, Alman panzerinin arkasına bağlanarak sürüklenen ve böylece öldürülen bir Kürt gencinin durumu, Türkiye ve Almanya devletlerini suçüstü yakaladı ve onların Kürdistan'daki insanlık katliamından sorumlu oldukları teşhir edildi. Artık tehditler, imha saldırıları her zaman karşıdakileri değil, sahiplerini de zor durumda bırakıyor, teşhir ve tecritlerini sağlaması zor olmuyor. Her şeyden önemlisi de, Türkiye böyle çıkmazı yaşadığı bir sürece sokulmuştur.

"Topyekün mücadele" ve psikolojik savaşın genişleyen boyutları

Olayların gelişim seyrine ve zamanlamasına bakıldığında, Türk burjuva siyasetinin tek hedefinin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin imhasında odaklaştığı çok rahatlıkla görülebiliyor. Bu konudaki her olayın bir sonraki olayın habercisi olduğunu ya da onun gerçekleşmesinde zemin sunduğunu görmek hiç de zor değildir. Süleyman Demirel'in "Askerlerin iyi hazırlanmış bir planı vardır" sözleri, darbe söylentileri, ardından "topyekün mücadele" ilanı ve uygulanmak istenen saldırı planının kendisi...

Öte yandan 1992 yılı son ayları yaşanıyor. Büyük iddialarla, büyük bombardıman saldırılarıyla yıla giriş yapan sömürgeci özel savaş rejimi, bırakalım bir başarıyı yaratması, şimdiye kadarki en büyük yenilgiyi almaktan kurtulamadı. Bunun sanıldığı gibi bir yenilgi olmadığını en iyi kavrayan, sömürgeci devlet yetkililerinin kendisidir. İç ve dış kamuoyuna bu yenilginin hesabı nasıl verilecektir? Başarılacağına dair gösterilen gerekçeler de yitirilince, hangi gerekçelerle iç ve dış kamuoyundan destek istenecektir? Yine bağlı olunan Batı emperyalizminden neyin karşılığında "terörü ezme" süresi koparılacaktır? Her şeyden önemlisi de, 1993 yılına hangi iddialarla girilecek ve kamuoyu oyalanmaya çalışılacaktır?

Sömürgeciliğin bütün bunlardan yoksun olarak yeni bir yıla girmesi onun bütün yıllardakini katlayan bir tükenişi yaşaması demektir. 1992 yılı için programlanan bir yıllık özel savaş planı yılın sonuna varmadan iflas etti. Aslında "topyekün mücadele" ilanı ile başlatılan ve bir cephesi de Güney Kürdistan'da açılan saldırı furyasını bir erken doğum şeklinde yorumlamak daha gerçekçi bir yaklaşım olacaktır. Çünkü Güney'de PKK'ye karşı açılan savaş cephesi, PKK'den çok, karşı-devrimci güçler için risklerle doludur. Nitekim bu cephenin yenilgisi durumunda, emperyalizmin bizzat uygulamaya geçirmek istediği birçok plan boşa çıkarılmış olacaktır. Buradan hareketle, PKK'nin ortaya çıkardığı gelişmeler ucu emperyalizme kadar dayanan birçok oyunu boşa çıkardığı gibi, karşı-devrimci güçleri bu noktada hazırlıksız da yakaladı. Ve bu temelde ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanılmaya açık olan kozlar zamansız dönemlerde bir bir devreye konuluyor.

İşte Türk sömürgeciliğinin ilan ettiği "topyekün mücadele" ve bununla birlikte psikolojik savaşın kazanılması yönündeki çabalar bu noktada sonuçlar ortaya çıkarıyor. Milli Güvenlik Kurulu'nun son toplantısı ardından Kuzey Kürdistan'da halk üzerinde tırmandırılan terör ve katliam uygulamaları ile birlikte gerillaların üstleneceği düşünülen dağların helikopter ve savaş uçaklarıyla bombalanması ve yine Güney Kürdistan'da Talabani ve Barzani peşmergelerinin bağımsızlık mücadelesi veren PKK güçlerine karşı saldırıya geçmeleri, 1992 yılının son bir hamleyle kurtarılması amacıyla sahneye konulan büyük bir komplodur. Bu komplo son anda devreye konulmuş olsa da, planlaması önceden yapılan ve bizzat emperyalizmin de içinde yer aldığı bir komplodur.

"Topyekün mücadele"nin öngününde Milli Güvenlik Kurulu, yayınladığı bir bildiriyle tüm kurumlara "ayrılıkçılara karşı mücadeleye destek verme" talimatını ulaştırdı. Öte yandan ise ulusal kurtuluş mücadelemize destek veren veya sempati duyan tüm çevrelere ve kurumlara tehditler savruldu ve bunların devletin imha siyasetini desteklememek tutumunda ısrar etmeleri durumunda düşman olarak kabul edilecekleri ilan edildi. Kürdistan sorununu imha siyasetini Başbakan Süleyman Demirel'den devralan Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, o günlerde "Bu topyekün bir mücadeledir. Bunun içinde herkes vardır. Bakanlıklar, sivil teşekküller de vardır" açıklamasını gözükaraca bir şekilde yapıyordu. Yine "Vatan evlatları bayrak için ölürken, Ankara'da başka bayraklar dalgalanıyor" diyerek, buna müsaade edilmeyeceği ve hesabının sorulacağını belirtiyordu.

Bunda en önemli görev burjuva basına düşecekti. Nitekim "büyük" gazetelerin sahipleri ve bunların etkili muhabir ve yazarları da "topyekün mücadele"nin psikolojik cephesinde görevlendirildiler. Sanki Türkiye dış güçler tarafından işgal edilmiş ve Türkiye'de yaşayan bütün insanlar ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalmış gibi bir hava yaratıldı. Tam da bu havanın dalga dalga estirildiği bir sırada Şemdinli'de üç sınır karakoluna aynı anda başarılı baskın eylemleri gerçekleştirildi. Burjuva basınını hemen harekete geçirerek eylemlerin kapsamını ve Türk ordu güçlerinin 400'ü aşkın büyük kaybını gizlemeye ve bunun yerine PKK'nin hayali kayıp sayısını 200 civarında göstererek gerçeği tersine çevirmeye çalıştılar. Hatta "topyekün mücadele"nin ruhuna uygun oarak, devletin buradaki büyük yenilgisini başarı ve "terörle mücadelede" bir dönüm noktası biçiminde sundular. Bunu özellikle işlediler, çünkü yaratılmak ve egemen kılınmak istenen psikolojik havanın böyle bir propagandaya ihtiyacı vardı. Yoksa bu hava daha başında dağılmış olacaktı.

Derken, 1 Ekim 1992 tarihinde Türk subaylarının öncülüğünde Talabani ve Barzani'ye bağlı KYB ile KDP peşmergeleri ARGK gerillalarına karşı saldırıya geçirildi. Bu arada Talabani ve Barzani, Türk özel savaş rejiminin belirlediği içerikte demeçler vermeye başladılar. PKK'nin birkaç gün içinde Güney Kürdistan'dan kovulacağını, ya kendilerine, ya da Türkiye'ye teslim olmaktan başka çaresinin olmadığını söyleyip durdular. Bu demeçler de Türk basınında manşet yapıldı. "PKK'ya büyük darbe", "PKK peşmergeler karşısında büyük kayıplar veriyor", "PKK artık belini doğrultamaz", "PKK sandviç harekatıyla Türkiye sınırlarına koşuyor" ve daha akla hayale sığmayan ve yalan olduğu bugün çok açık olan psikolojik propaganda bombardımanı başlatıldı. Halkımızda böylece PKK'ye karşı inançsızlık ve güvensizlik geliştirilmeye çalışıldı. Bir yandan da PKK'nin Kürtler arasında kardeş kanının dökülmesine neden olan örgüt olduğu konusu, çok çeşitli biçimlerde işlendi. Barzani'ye "PKK bir Kürt örgütü değildir, düşman bir örgüttür" demeci verdirildi.

PKK, sandviç harekatıyla ablukaya alınmaya ve sandviç içinde yenilmeye çalışılıyordu. "PKK sınırlarımıza kaçıyor" gerekçesi altında Malatya, Diyarbakır ve Batman'dan zırhlı araçlar, savaş uçakları ve helikopterler desteğinde binlerce asker sınıra takviye edildi. "İran desteklemiyor, Suriye desteği kesti, peşmergeler saldırıya geçti, PKK arada ezilmeye mahkum edildi" şeklindeki demeçlerle halkımızda umutsuzluğun duyguları geliştirilmeye çalışıldı. Bir yandan PKK'ye yönelik fiili saldırılar bu şeklinde ayyuka çıkarılırken, diğer yandan bu saldırılar meşru kılınmaya çalışıldı. Bunun için de PKK'ye ait her şeyin bir kötülük kaynağı olduğu temasına ağırlık verildi. Burjuva basının kalemşörleri PKK'nin imhası sözkonusu olduğu için "Demokrasiye paydos" dediler. PKK'yi demokrasinin düşmanı ilan ederek, böyle bir örgütün imhası için gerekirse demokrasinin askıya alınabileceğini kabul ettirmeye çalıştılar. Her Türk'ün PKK'ye karşı mücadelede destek olmasının bir vatani görev olduğunu işlediler. Kürdistan'da katliam yapan Türk askerleri masum gösterildi. Bazı hataları olsa da bunun her an ölüm tehditi altında bulunmalarının verdiği stresten kaynaklandığını açıkladılar. Bir binbaşının "Her sabah operasyona çıktığımda, tanrı yardımcım olsun duasını yapıyorum" sözleri aktarılıyor ve buna karşılık da "Bu koşullarda vatani görevini yapan askeri eleştirmek insafsızlıktır" deniliyor. Bunun büyük bir yalan olduğunu söylemek bile gereksiz. Çünkü, Türk askeri Kürdistan'a düşmanlık duygularıyla yüklenerek gönderiliyor; orada tek bir görevi vardır: Kürde hiçbir şekilde acımamak, onun kanına girmeyi kutsal bellemek. Yaşanmakta olan budur, yetersiz bulunan da bunun daha fazla başarılamadığıdır.

Evet, sömürgeci rejim bütün çabasını, her türlü politikasını "topyekün mücadele"ye ve onun psikolojik boyutuna göre ayarlamıştır. Bütün yurt içi ve yurt dışı kurumlarını bunun için seferber etmiştir. Zamanla yarışırcasına her güne daha fazla imha savaşını sığdırmaya çalışıyor. Bu savaşta en çok yer alanlar, katkı sunanlar ödüllendiriliyor. Şırnak katliamının komutanı Mete Sayar, genelkurmaylık ödülüyle onurlandırıldı. Bu kanlı görevde başarı yarışı başlatıldı. Kullanılabilecek her türlü olay ve olgular özenle ele alındı. Türk takımlarının Avrupa kupası maçları da bu savaşa malzeme edildi, azgın bir şovenizmin vesilesi yapıldı. Galibiyet maçları "Türkiye vurursa böyle vurur" sözleriyle yorumlandı en aşağılık duygularla. Mehmetçik'in kof kahramanlık gösterileri basında fotoğraflarıyla verilerek, "Türk askerinin Malazgirt'ten başlayan destanlar dizisi sürüyor. 1071'den beri bu topraklar bizim..." (Tercüman gazetesi) sözleriyle görülmemiş bir düzeyde ırkçılık şahlandırıldı.

Toplumun duygularına hitap ediliyor. İnsanların hümanist yanları kullanılmak isteniyor. Kürdistan'da kan döken askerlerin cenaze törenlerinde ana ve babaların gözyaşlarını, evlat acılarını yansıtıyorlar. Buna sebep olanların "PKK canileri" olduğunu söylüyorlar. Bunun tartışmasız suçlusunun TC olduğunu böylece gizliyorlar. Bitlis'in Cevizdalı köyünde yaptıkları katliamın benzerleri yapılarak suçu PKK'ye yüklüyorlar. Çocukları, bebekleri, kadınları ve 70'lik ihtiyarları acımasızca katlederek PKK'lilerin bunu yaptığını kamuoyuna açıklıyorlar. PKK gerillaları için, "Bunlar insan olamazlar" aldatmacasına başvuruyorlar. Gerçekte ise sömürgecilerin tarihleri boyunca insan olmayı beceremediklerini ve insanlaşmaya da niyetli olmadıklarını görmezlikten geliyorlar.

Bu şekilde PKK'ye yönelik iftira ve karalama kampanyalarıyla bütün toplumu şartlandırıyorlar ve böylece kendilerine suç ortağı yapıyorlar. Nitekim en demokrat geçinen aydınların bu suçlara ortak olduğunu görüyoruz. PKK'nin siyasi görüşme ve savaşı durdurma çağrısına şiddetle karşılık veriyorlar. Kimi yazar-çizer bunu görmezden gelerek, PKK'nin imhayı hak ettiğini, silaha silahla karşılık verilmesinin meşru olduğunu yorumluyor. Yine bunlar devletin "PKK gibi bir terör örgütüyle" masaya oturmaması gerektiğini işleyerek, çokça timsah gözyaşlarını döktükleri kanlı savaşın devamına destek veriyorlar. Devletin kapıkulluğunu yapmayı en kutsal görevleri arasında sayıyorlar.

Yine Türkiye metropollerinde sömürgeci kurumlar ve yetkililer tarafından Türk-Kürt düşmanlığı teşvik ediliyor. Türk-Kürt kardeşliğinden dem vuranlar, bin yıldır kardeşçe yaşadıklarını ve bu kardeşliğin devam etmesinden yana olduklarını açıklayanlar, gerçekte ise Kürdistan'da yaptıkları yetmiyormuş gibi Türkiye'deki Kürtlerden de intikam alıyorlar. TC usulü kardeşliğin ikinci adımını da yine basın yerine getiriyor. Sözümona bunun da suçlusu PKK'dir! PKK, Türk askerini öldürünce aileleri ve Türkler arasında Kürtlere karşı düşmanlık duyguları gelişiyormuş! PKK'nin de istediği

buymuş! Ama kendi topraklarında horlanan, en barbarca katledilen Kürtler de neden buna benzer Türk düşmanlığı gelişmiyor? TC burada suçüstü yakalanmıştır. Kürt ve Türk halklarını bu şekilde huzursuz ederek, canlarından bezdirerek, onları bunun suçlusu olarak gösterdiği "PKK belası" karşı çıkarmaya çalışıyor.

Evet, sömürgeci özel savaş her taraftan girmiş, bütün her şeyi kirli emellerine alet etmeye çalışıyor. Bunun için emekli generalleri bir araya getirerek kurduğu "Ulusal Birlik ve Dayanışma Derneği" benzeri oluşumları toplumun bütün gözeneklerine yerleştirmiştir, yerleştiriyor. "Türkiye'nin kurtuluş savaşı" olarak nitelendirdikleri savaşta bile bu düzeyde bir seferberlik geliştirilmedi. Kürtlük özelliği olan her şeye saldırma, en gözükaraca bir düşmanlık besleme toplumun önüne en kutsal bir görev olarak konuluyor. Bu yılki Cumhuriyet'in kuruluş yıldönümünde bütün şehirleri "Ay-yıldızlı" bayraklarla donatarak şovenizmi-ırkçılığı bile aşan bir çılgınlıkla beyinler uyuşturulmaya ve şartlandırılmaya çalışıldı. Mustafa Kemal'in "Hedefiniz Akdeniz...İleri!" şeklindeki sözleri "Hedefiniz Kürtler... öldürün, asın, kesin, süründürün, parçalamaktan çekinmeyin!" biçiminde hortlatılıyor. "Vurun kahpe Yunan'a" yerine şimdi de "Vurun kahpe Kürt'e" fetvası veriliyor. Okulda, evde, sokakta, radyoda, televiziyonda, basında ve kısacası bütün kurumlarda ve yerlerde işlenen budur. İnsanların sağında ve solunda duydukları, gördükleri ve okudukları şovenizmin seanslarıdır, psikolojik savaşın bombardımanıdır.

Toplumun uyanışı böyle engellenmeye çalışılıyor, savaşın ağır psikolojik havası böyle estiriliyor ve Kürt'e ölüm fermanı böyle çıkarılıyor. Ve Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, "Türk ordusunun başaramayacağı bir şey yoktur. PKK sorununu çözümleyecektir. Bunun aksi yoktur, başka alternatif de yoktur" sözleriyle sözümona umut dağıtıyor. Öte yandan bütün bunlara paralel olarak ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi Abdullah ÖCALAN yoldaş, "insanların ölüm emrini gözünü kırpmadan veren bir diktatör, bir cani" olarak karalanıyor, Kürtlerin de düşmanı olarak gösteriliyor, prestijinin düşürülmesi için "o bir sivrisinektir. Onu öldürmek kolaydır, ama biz bataklığı kurutmak istiyoruz" sözleri sarfediliyor. Yine halkımızı pasifize etmek, umutsuzluğa düşürmek için PKK'nin üst düzey yetkilileri hakkında yalan haberler üretiliyor; "Osman Öcalan kıstırıldı ve öldürüldü", "PKK'nin ikinci adamı Cemil Bayık da öldürülenler arasında" vb. yalanlar uyduruluyor. Buna benzer daha birçok şaibeli haber ve propaganda aracılığıyla kafalar allakbullak edilmeye veya en azından bu yönlü tereddütler yaratılarak meşgul edilmeye çalışılıyor.

Bütün bunların adını koymak yeterli: Yalan, iftira, ikiyüzlülük, çılgınlık ve barbarlık. Yine bütün bu aşağılıklara, sadece çöküşü kaçınılmaz olanların, kendini korkunç sondan kurtarmanın son hamlesinde bulunanların ya da denizin azgın dalgalarına kapılmamak için yılana sarılanların ihtiyacı olabilir. Buna ihtiyaç duyan PKK değildir.

İhanet son durağında

Güney Kürdistan'da işbirlikçi ihanet çetesinin sömürgecilik ve emperyalizm desteğinde PKK'ye karşı saldırıya geçmesi veya hikayesinin son bölümünü oynaması bir yerde PKK'nin başarısı olarak değerlendirilmelidir. Talabani ve Barzani kendi güçleriyle bu şekilde Saddam'a karşı savaşsalardı, ulaşacakları düzey en aşağılık biçiminden bir ihanet zirvesi olmayacaktı. En azından yaşamaları Türk sömürgeciliği ve emperyalizme dayanmadan mümkün olacaktı. Ancak ihanetin gözü karadır, bataklığa alışıktır, dolayısıyla sonu korkunçtur.

İlkel milliyetçilik bu kez çok kötü yanıldı, bir daha içinden çıkamayacağı bir oyuna bulaştı. Biliniyor ki, Türk sömürgeciliğinin yaşamı Kürdistan'ın inkarı üzerinde varlık bulmuştur ve nitekim bunun esas politikası da Kürtlüğe düşmanlık şeklinde gerçeklik haline gelmiştir. Kürtler, tarihleri boyunca "böl-yönet" politikasıyla parçalanmaktan, en kötüsünden bir köleliği yaşamaktan kurtulamamışlardır. İşgalci ve sömürgeci güçler bu politikanın başarıya ulaştırılması için var güçleriyle çalışmışlardır. Bu politikayı Kürtlerden bir işbirlikçi kesim eliyle uyguladıklarında ise zevkten dört köşe olmuşlardır. İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, son saldırılar konusunu açıklarken, "Kürtler birbirine düştü" sözlerine yer veriyordu. Yine bir üst düzey askeri yetkili, "Kürtlerle ilk defa bu kapsamda ortak bir operasyon gerçekleştiriyoruz" diyordu. Evet doğrudur. Çünkü TC kuruluşundan bu yana ilk defa Kürt işbirliğinden bu düzeyde bir desteği alıyor.

Bu işbirliği nereye kadar gidecektir? Sonuçları şimdiden ortaya çıkmış durumdadır. Bu mudur, Talabani'nin usta diplomatlığı? İhanetin bu zirvesine nasıl ve neyin karşılığında gelindiği sır değildir. Bir kez daha ortaya çıkan gerçek şudur: Kürde yaşam hakkı dış güçler tarafından verilmiyor, verilmeyecektir. Verilen yaşamın da tek şartı özgürlüğe ve bağımsızlığa karşı olmaktır. Kuzey Kürdistan'da olsun, diğer Kürdistan parçalarında olsun, Avrupa'da olsun destek, sadece ve sadece PKK'ye karşı olmak şartına bağlanmıştır. Bunun üçüncü bir yolu yoktur; PKK'ye karşı olmak ya da olmamak geçerli olan iki yoldur. Bütün reformist küçük-burjuva aydınları ara yollarının köşeyi dönemeyecek kadar kısa olduğunu görmek zorundadırlar: "Ne devlet yanlısı ne de PKK yanlısıyım, Kürtlerin haklarının verilmesinden yanayım" felsefesi iflasını bir kez daha belgelemiştir. Saflar netleştirilmek, tavırlar gerçekçi geliştirilmek ve asıl dost ile düşman görülmek zorundadır.

Her şeyden önce PKK'nin Kürdistan ülkesi için dökülen kanı üzerinde pazarlık yapılamayacaktır. Bütün gelişmeler her şeyin bir dönüm noktasında olduğunu gösteriyor: Özgürlük ya da kölelik. PKK tarihi ile ilkel milliyetçi ve refomist küçükburjuva güçlerin tarihi birincisinin üstün geleceğini gözler önüne seriyor. Yabancı güçlere dayanmak trajik bir son olurken, özgüce güven bağımsızlık ve özgürlüğü geliştirmiştir. Geçen mücadele yılları bunu kanıtlamıştır ve ihanetin saldırıları yine bu gerçeği teyit etmiştir.

Türk sömürgeciliği, ilkel milliyetçilik ve üçüncüler sevinmesin; PKK yenilmeyecektir. Timsah gözyaşları da mantıksız ve gereksiz. Bu bir kardeş kavgası değil. Kardeş kavgası, halkın kurtuluş mücadelesini yürüten ve bu konuda kimi yanlışlıklar nedeniyle ortaya çıkan çelişkilerin çatışmasının olumsuzluğudur. Yaşanan bu değildir; işbirlikçi ihanet çizgisinin kendi yaşamını bağımsızlık çizgisini yok etmeye bağlaması olayıdır. Bu anlamda ihanet ile bağımsızlık çizgisinin tarihi hesaplaşmasıdır. İlkel milliyetçilik iradesiyle savaşmıyor, sömürgeciliğin ve emperyalizmin bahşettiği onursuz yaşam hakkının karşılığını veriyor. İlkel milliyetçilik, PKK'nin bütün aydınlatma çabalarına ve birlik çağrılarına rağmen tutumunda ısrar etti, ruhuna işleyen uşaklığı aşmadı ve en sonunda ihanetin zirvesini sergilemekten geri kalmadı.

PKK Kürdistan'dadır, kökleri bu ülkenin topraklarındadır ve bütün desteği Kürdistan halkındandır. Onun esas gücünü oluşturan, başarısını mümkün kılan bu gerçeklerdir. Türk devleti 8 yıldır akla gelebilecek bütün yöntemleri denemesine ve yine emperyalizmin yoğun askeri, siyasi ve ekonomik yardımına rağmen PKK'ye karşı başarı elde edemedi. PKK gelişmesi yıldan yıla yükselme göstererek özgürlük yürüyüşünü durduramaz bir noktaya getirdi. Türkiye başaramadığından dolayı ilkel milliyetçi güçleri de saldırı cephesine fiilen dahil etti. Bu Türkiye için onur kırıcı bir yönelimdir, ama bundan başka da seçeneği yoktu. TC gibi ilkel milliyetçiliğin de yaşam şansı PKK'nin imhasına bağlı bir duruma gelmişse, bu Talabani, Barzani ve benzerlerinin nasıl bir iflası yaşadıklarını gösteriyor. Her iki taraf da şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da PKK karşısında kaybedecektir. Fakat bu kez daha kötü kaybedecekleri kaçınılmazdır. Bu son saldırının fiyaskoyla sonuçlanması durumunda sömürgeci Türk devleti ve onun uşakları hangi maskeye sığınacaklardır? Çünkü bu komplo PKK için olduğu kadar, bu güçler için de risklerle doludur. İyi kazanmak ya da kötü kaybetmek vardır. Bu saldırı komplosunun uygulama süresi bir aya yaklaşıyor. Birkaç günlük sürede PKK'nin sökülüp atılacağı iddia ediliyordu. Bu, TC'nin çala çala yıprattığı eski bir plaktır. Belirlenen süre çoktan geçti; TC'nin savaş uçakları, helikopterleri desteğinde kara birlikleri de Güney Kürdistan topraklarında. Kendi deyimleriyle "Türk ordusu ilerliyor" ve peşmergelerle omuz omuza PKK'ye karşı "büyük taarruz" halindedirler. Sonuçta PKK'nin tuttuğu alanlar saldırganlar için cehennem oluyor. Kaybetmenin büyük telaşı yaşanıyor. Kürdistan'ın bütün parçalarındaki ve yurt dışındaki halkımız PKK'yi destekliyor.

Olağanüstü Hal Valisi gibi keskin ve iddialı demeçler veren Talabani ve Barzani şimdi de yenilginin gerekçelerini arıyorlar. "İran destekliyor" iddiaları vb. kılıflar her türlü ciddiyetten uzaktır. Yine kendisinin Kürtlüğü şüpheli olan Barzani'nin "APO Kürt değil" sözleri ve hainliği belgelenen Talabani'nin "APO Kürt tarihinin en büyük hainidir" açıklaması, bu iki unsurun halkımızın tarihine iki onursuz, düşkün ve ihanetçi olarak geçmesini engelleyemeyecektir. Yapılanlar ortada, düşmanın talimatı üzerine halkına karşı savaşmak ihanetten de öte bir düşkünlüktür. "Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti" sloganını atan Barzani'yi insan olarak kabul etmek, her Kürt insanı için zor olsa gerek.

Sonuç olarak, PKK Kürdistan'dadır, onu oradan sökmek isteyen güçler adresi bilmiyor değildir. PKK yine kazanacaktır ve "yeni dünya düzeni"nin Ortadoğu'daki ayağını felç edecektir.

Batı emperyalizmi neden suskun?

Evet, Batı suskundur, çünkü bu komplonun asıl güç dayanağını oluşturuyor. Çünkü PKK'nin ortaya çıkardığı Kürdistan sorunu, Batının çıkarlar dünyasında patlama noktasına gelmiştir. Körfez Savaşı'nı ortak yürüten emperyalist güçler, PKK'ye karşı da ortak savaş içerisindedirler. PKK'ye karşı fiili olarak savaşmaları o kadar önemli değildir. Çokça ağızlarına doladıkları demokrasinin ve insan hakları savunuculuğunun biraz da olsa gereklerini yerine getirselerdi ve yine Türkiye'ye her alanda yardımda bulunmasalardı, TC PKK karşısında yıkılmamak için neye dayanacaktı? Nitekim PKK'ye karşı yürütülen savaştan, TC ve ilkel milliyetçilik kadar Batının da beklentileri vardır. Talabani ve Barzani, PKK'ye karşı tavır konusunda Türkiye ile birlikte Almanya, Fransa, İngiltere ve Amerika'yla da görüşme yaparak onların destek ve onayını almışlardır. Türkiye ve ilkel milliyetçiler, emperyalizmin silahlarıyla PKK'yi yok etmek istiyorlar. Almanya'nın fantomları ve panzerleri, Amerika'nın ise kobraları nereye gönderiliyor ve kimlere karşı kullanılıyor? Almanya'nın Türkiye'ye yönelik kimi zaman gündeme gelen çıkışları, her şeyle ilgili olabilir ama Kürtlere dostlukla ilgili olamaz.

TC Başbakanı Süleyman Demirel'in, son dönemlerde yaptığı bir açıklama da, "Gerekirse dünyayı bir tarafa iteriz" sözlerine yer vermesi, hiçbir şekilde Batıya rağmen içerisine girilen bir tavır değildir. Tersine bu sözlerden Batının TC'ye onay verdiği anlamını çıkarmak gerekiyor. Yoksa Türkiye Batı desteğiyle yaşadığı en sıkışık bir dönemde bu tavrı gösterme gücünde olamaz. İnsan haklarından uzaklaşma konusunda Avrupa'dan anlayış beklendiğini belirtiyor TC yetkilileri. Buna nasıl cesaret ediliyor? Nitekim ABD Dışişleri Bakanlığı yaptığı bir açıklamada, "PKK bir terör örgütüdür. Türkiye teröre karşı mücadele veriyor" sözlerine yer vererek, TC'nin devlet terörünü, katliamlarını onaylayan bir tavır sergiledi.

Bunun nedenleri çok açıktır, çünkü PKK, Batı emperyalizminin en sadık işbirlikçisi olan Türkiye'yi bitiş noktasına götürüyor. Böyle olunca Batı, Arap dünyasını ya da Ortadoğu'yu kimler vasıtasıyla denetiminde tutarak sömürecektir? Ortadoğu'nun en kilit noktalarından bir olan Kürdistan'ın kaybedilmesi ne anlama gelecektir? Kürdistan sorununun çözümü PKK tarafından gerçekleştirilirse, bunun faturası ne olacaktır? PKK öncülüğündeki Kürdistan devrim mücadelesi başarıya giderse ve bu bölgesel çapta bir devrime yol açarsa, emperyalizmin Ortadoğu'ya uzanan kolları kırılmayacak mıdır? Daha da uzatılabilecek sorular halkası emperyalizmin korkulu rüyasıdır ve bu rüya gerçekleşmeye yüz tutmuştur.

Şu soruyu soruyoruz: Körfez Savaşı'nda uluslararası emperyalist koalisyonla dize getirilen Saddam Irak'ından sonra sıra PKK'de mi? Bunun cevabı tereddütsüz "evet"tir. Belki de Saddam'ın düşürülmesi PKK'nin imhasına ertelenmiştir. Fakat PKK Saddam değildir ve benzerlerinden de farklıdır. Doğuşu ve gelişimi gelecekte ne olacağın aynasıdır.

Kazanmak, her şeye rağmen tek seçenektir

Gerçekten de PKK büyük bir abluka altına alınmıştır. Ama bu yeni bir şey değildir. PKK'nin mücadele tarihi ablukalar altında geçmiştir. Zamanında hayal bile edilmeyen kazanımları, mevzi tutmaları, kök salması ve halkın kendisi olması yine bu koşullar altında gerçekleştirilmiştir. Abdullah ÖCALAN yoldaş, bütün dünya karşımıza dikilse de kazanacağımızı ve bu son saldırıları da boşa çıkararak güçlü sonuçlar elde edeceğimizi belirtiyor. Çünkü TC, Kürdistan sorununda herhangi bir inisiyatif sahibi değildir ve böyle olunca geliştirmek istediği taktikleri daha tasarı halindeyken boşa çıkarılıyor. Bu nedenle tüm umudunu emperyalizme bağlamıştır. Hatta ilkel milliyetçilikten bile umut bekler duruma düşmüştür. Bir burjuva gazetecisi bile bu gerçeği, "8 yıldır terör belasının hakkından gelemedikten sonra, umudumuzu peşmergelere bağlamışız gibi bir halimiz vardır. Buna sevinmek değil, kara kara düşünmek yaraşır" şeklinde ifade ediyor.

Evet, Türk devleti çözümsüzdür, bütün taktikleri boşa çıkmaya mahkumdur. Sorunun PKK'siz çözüme kavuşamayacağı bu son gelişmelerle daha da netlik kazanmıştır. Sandviç harekatı da fiyaskoyla sonuçlanacaktır. PKK darbe alsa bile esas gelişmesi devam edecektir. Bunun hazırlıkları önceden yapılmıştır, gelişmelerin doğrultusu her türlü olasılıklar hesaba katılarak belirlenmiştir. Diğer taraftan 9 Ekim 1992 tarihli Hürriyet gazetesinde Başbakan Süleyman Demirel'le yapılan mülakatın bir bölümünü buraya aktarmakta yarar vardır:

Muhabir PKK mücadelesini Kürtlerin sonuncu isyanı sayarak, "29. Kürt isyanı bastırılacak mı?" diye soruyor.

"- Yapılacak başka ne var da yapmıyoruz? Son dönemlerde sadece terörü düşünen bir insan haline geldiniz. Oysa siz eskiden büyük projelerin insanıydınız...

- İnsanın başı ağrıyınca başka bir şey düşünemez. Şimdi siz bana diyorsunuz ileriye bak. Nasıl bakayım? Keynes, "İleri yıllardan söz etmeyin, belki ölmüş oluruz" diyor. Türkiye'de askerlerimiz ölürken, kime hangi projeyi anlatacaksınız?

Var mı siyasi çözüm?

- Varsa neden bulunmamış?

Peki siz siyasi çözümden ne anlıyorsunuz?

- Ben de bilmiyorum..."

Bu mülakat Türkiye'nin çıkmazdaki gerçeğini yansıtıyor. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş de, Kürdistan gezisi sırasında gördüğü bir Türk bayrağı karşısında, "Ne mutlu Türk bayrağı dalgalanıyor" sözlerini sarfediyordu.

Sömürgeci rejim bu ruh haliyle, mücadelemiz karşısında daha da gerileyecektir. Nitekim başvurduğu yöntemler, ateşle oynamak demektir. "PKK Kürt sorunundan ayrı bir olaydır" deniliyor. Zamanında "Kürt sorunu yoktur" tavrı bugün tersine dönmüşse, daha başka şeyler de değişecektir. PKK'nin tasfiyesinde aşama aşama kullanılmak istenen bir formül vardır: Sırasıyla "Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır", "PKK'ye evet, APO'ya hayır" ve sonrası... TC de emperyalistlerin ve provokatörlerin başvurduğu bu yöntemi mi izleyecektir? Bu, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş cephesini ilgilendirmiyor. Ama gelişmeler, PKK'nin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini tutarlı bir şekilde ve taviz vermeden başarıya doğru götürdüğünü gösteriyor.

İHANETE GEÇİT YOK!

Bu savaş, özgürlük ve bağımsızlık için savaşan halkımızın, ihanet ve işbirlikçilikle tarihi hesaplaşmasıdır

Baştarafı 1. sayfada

Sömürgeci Türk devleti tarafından saldırıya "Sandviç Operasyonu" adı konuldu. Bundan da anlaşılacağı gibi emperyalizmin, faşist sömürgeci Türk devletinin ve işbirlikçi-ihanetçi güruhun ulusal bağımsızlık hareketine karşı başlattıkları saldırı planının kapsamı çok büyüktür. Bilindiği gibi Çekiç Güç'ün himayesi altında ve ABD'nin direktifleriyle Mayıs ayında sahte seçimler yapıldı, ardından işbirlikçi bir meclis oluşturuldu; yapılan ziyaretler, görüşmeler ve toplantılar ardından "Federe Devlet"in ilanına gidilir gidilmez saldırı ve imha hareketi başlatıldı. Bir defa sosyal, siyasal hiçbir temel dayanağı olmayan ve ayakları havada bir devletin ilanına hiçbir tepkinin gösterilmeyişi, önceden planlandığını ve uygulanması için de uygun bir sürecin seçildiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Amerika'nın Kürdistan uzmanı olan CIA mensubu Paul Henze'nin uzun bir aradan sonra yeniden sahneye çıkması anlamsız değildir. CIA'nın Kürdistan bölümüne yönelik hazırlanan raporda, "Yeni Dünya Düzeni"nin Ortadoğu politikasının uygulanmasının önünde PKK'nin ciddi engel teşkil ettiği kapsamlı ortaya konuluyor, alınması gereken tedbirlerle birlikte PKK'nin ezilmesi gerektiği üzerinde duruluyor. Mücadelemizin bastırılmasında kullanılmak üzere acil askeri yardım olarak Türkiye'ye ilk elden 100 adet kobra helikopteri veriliyor. Daha önce Türkiye'ye yapılacak olan askeri yardımlara kısıtlamalar koyan ve parlamento kararıyla yarıyarıya indiren Federal Alman Hükümeti, almış olduğu kararları da çiğneyerek 46 adet "RF-4E" tipi fantom keşif uçağını Türkiye'ye hibe ediyor. Bütün bunların bu sürece denk getirilmesi tesadüfi değildir. Nitekim özel savaş güdümlü Türk burjuva basını da, psikolojik savaşı tırmandırmada üzerine düşeni yaparak gerçekleri çarpıtıyorsa da, iradesi dışında da olsa temel bazı doğrulara parmak basmak zorunda kalıyor. I-KDP, YNK işbirlikçi ihanetçi güruhunun "Federe Devlet" ilanının ve saldırı planının ortaklaşa gerçekleştirildiğini kendi kendilerini yalanlayarak ortaya koyuyorlar:

"... Irak'taki Kürt devleti batılı ülkelerin himayesinde kuruldu. Ama Türkiye'nin himayesi olmadıkça yaşaması mümkün değildir..." (9 Ekim 1992, Tercüman)

"... Washington süper olduğunu bir kez daha göstermiş, bağımsız Kürt devleti ilanından bir önceki adımı attırmıştır..." diyen Tercüman gazetesi yazarlarından Zafer Atay, Türkiye'nin süreçten nasıl yararlanması gerektiğinin ve üstlenmesi gereken işlevin ne olduğunu ortaya koyduktan sonra, bağımsızlık ve özgürlük hareketine karşı Talabani ve Barzani'ye güven duyduklarını dile getirerek, saldırının önceden planladığını da açıklamaktan kendini alamıyor:

"Türkiye'nin elinde çok güçlü kozlar vardır. Adı ister özerk, isterse federe olsun Kuzey Irak'taki Kürtlerin oluşturacağı her düzen Türkiye'ye muhtaçtır. Saddam bölgeye uyguladığı ambargoyu daha da artıracaktır. Burada yaşayan 6 milyona yakın insanın gıda ihtiyacının sağlanacağı tek yol Türkiye'dir...

Kuzey Irak denize çıkışı olmayan, çepeçevre dost olmayan ülkeler ile çevrilidir. Barzani ve Talabani çarkı döndürmek için Türkiye'nin diplomatik desteğine muhtaçtırlar

Kuzey Irak'taki bölücü eşkıyanın üslerini Barzani ve Talabani'nin peşmergeleri, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yardımı ile dağıtmaktadır. Biz iki Kürt liderin samimi olduğuna inanıyoruz.

Peşmergelerin, federasyon kararından 24 saat önce PKK kamplarına saldırmaları tabii tesadüf değildir. Bu işin ABD'nin izni ile olduğundan da şüphemiz yoktur..." (13 Ekim 1992, Tercüman)

"...Kuzey Irak'ta yapılacak kış yardımları konusunda Türkiye'nin, Amerika ve AT üyeleri ile işbirliği içine girdiğine dair haberler de basınımızda yer almaktadır. Ayrıca peşmergelerin PKK ile mücadelesine, son birkaç gündür Adana'daki Çekiç Güç uçakları da yardım ederken, harekata Türk uçaklarının da katıldığı görülmektedir..." (14 Ekim 1992, Tercüman)

Türk MİT Müsteşarı'nın deyimiyle başlatılan "Sandviç Operasyonu"ndan hedeflenen şudur: Nasıl olsa kış sürecine doğru gidilmektedir. Kış hazırlıklarına imkan tanınmayacak. Güney'de işbirlikçi-ihanetçi güruh saldıracak, İran'la yapılan diplomatik girişimler sonucu sınıra kaydırılan İran ordu birlikleri geri çekilmeler önünde engel oluşturacak, peşmerge kuvvetlerinden bir bölümü Xan Xürkê ve Suriye'ye gidecek olan yolları tutacak, Çekiç Güç kuvvetleri Güney'deki operasyonu yönlendirecek ve havadan gerçekleştireceği akınlarla bombalayacak, Türk Silahlı Kuvvetleri ise Kuzey'den saldırıya geçerek havadan ve karadan kapsamlı bir harekat başlatacak. Ve böylece ulusal kurtuluşçu güçler dört bir taraftan kıskaç altına alınarak ezilecektir! PKK'ye böylesi bir darbe indirildikten sonra kışa hazırlıksız yakalanan gerillaya yönelik gerçekleştirilecek hava akınlarıyla aman tanınmayacak, gerekirse kitle katliamları gerçekleştirilerek halk daha da sindirilecek ve önemli oranda amaca ulaşılmış olacaktır! İşte plan böylesine kapsamlı. Bunun için önceden yapılan hazırlıklar var. Hatta Haziran'dan itibaren Türk askerleri ve subayları peşmerge kıyafetleri giyerek alana önceden yerleşmişler. Bu temelde sürdürülen kapsamlı eğitimler var. Mayıs ayından itibaren Barzani ve Talabani Türkiye, ABD, Almanya, Fransa ve İngiltere arasında mekik dokuyup duruyorlar. Yapılan gizli görüşmelerin ana konusu PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelesinin ezilmesi, gerektiğinde başarılabilirse PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın imha edilmesidir. Bu kara planlarda önemli rol Barzani ve Talabani'ye atfediliyor. Çok açık anlaşılıyor. Türkiye başından beri bu planın içinde. Bu kaçınılmaz da. Çünkü sorun daha çok Türk devletini ilgilendiriyor. Türkiye'nin bu planın içinde olmaması asla düşünülemez. Yapılan görüşmelerde Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin ezilmesi doğrultusunda sarfedilen çabalar ve ileri sürülen görüşler dönem dönem dünya basın ajansları tarafından ifade edilmiştir. Bu hususlar Türk basınında da yer almaktadır bazen. Sabah Gazetesi yazarlarından Hasan Cemal, önceden saldırı planından haberdar olunduğunu belirtiyor. MİT Müsteşarı Teoman Koman'ın "Sandviç Operasyonu" ismini koyduğu saldırı planının nasıl gerçekleştirileceğini izah ediyor ve ardından yapılan gizli görüşmelerin düzeyini şöyle dile getiriyor:

"...Kürdistan Yurtsever Birliği lideri Celal Talabani, Temmuz'da Ankara'yı ziyaret etmişti. Talabani'nin basında sadece Cumhurbaşkanı Özal ve Başbakan Demirel'le yaptığı görüşmeler yer almıştı.

Oysa Kürt liderinin başkentte bir başka görüşmesi daha oldu, ancak bu gizli tutuldu. Talabani'nin gizlilik içinde yürütülen bu çok önemli teması üst düzeyde askeri yetkililer ile gerçekleşti.

Geçen Temmuz ayında başkentte meydana gelen bu gizli görüşmeden bir süre sonra bu kez Türk Silahlı Kuvvetleri'nden aralarında generallerin de bulunduğu küçük bir heyet Kuzey Irak'a gitti. Kuzey Irak'a yapılan bu seyahat büyük bir gizlilik perdesi altında gerçekleşti. Bunun için de yörenin sivil giyisileri tercih edildi.

Talabani'nin Kuzey Irak'taki karargahının bulunduğu Şaklava'da Celal Talabani başta olmak üzere Iraklı Kürt yetkililerle görüşen Türk subaylarının arasında kuşkusuz Kürtçe bilenler de vardı.

Bu gizli temaslardan sonra bir Türk istihbarat subayı Şaklava'da irtibat elemanı olarak görev yapmaya başladı. Talabani ile Barzani'ye Ankara'dan verilen mesaj açıktı:

PKK'yi Kuzey Irak'ta barındırmamak ve Türkiye'ye bu terörist örgütle mücadelesinde yardımcı olmak...

Irak Kürtleri Saddam'a karşı Türkiye'nin desteğini ancak böyle elde edebilirdi..." (8 Ekim 1992, aktaran Tercüman)

Her şey açıkça ortadadır. Barzani ve Talabani'nin ABD'den ve TC'den güç alarak saldırıyı başlatmaları ihanetin en son halkasıdır. İhanetin düzeyi artık gizlenemeyecek, sağa sola çevrilemeyecek kadar açıktır. "PKK'nin işini çok kısa sürede bitirebiliriz", "Hür ve demokrat olan Türkiye gibi bir ülkede silahlı mücadeleye gerek yoktur", "Biz Irak'ın parçalanmasını istemiyoruz, Türkiye'deki gibi hakları elde etmek istiyoruz, bağımsızlık diye bir amacımız yoktur", "Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti, kahrolsun PKK" diye haykıran Barzani ve Talabani artık uşaklıkta sınır tanımadıklarını ortaya koymaktadırlar. Bunlar, Kürt halkına olan düşmanlıklarını böylesine haykırmaktadırlar. Bu durumun onların sonunu da beraberinde getireceği kesindir.

İhanet odağı açığa çıkmıştır artık, açığa çıkmakla da kalmamış karşı saldırıya geçmiştir. İhanetin kendisini bu tarzda formüle etmesi halkımızın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin sağlam temellerde gelişmesi ve kurtuluşa gidilmek isteniyorsa, ihanetin kesinkes yok edilmesi gerektiğini bir kez daha çok somut biçimde yaşamamız ve halkımızın bunu yaşayarak görmesi açısından da çok önemlidir. Çünkü böyle olması halkımızı daha çok uyandırıyor. Kürdistan tarihinin en örgütlü ve tehlikeli ihanetin temsilcilerinin kendilerini bu tarzda ortaya koymaları kaçınılmaz olan sonlarını ve bunun için en şiddetli mücadeleyi de beraberinde getirmektedir. Artık bu savaş, ulusal bağımsızlık mücadelemizin temsilcisi olan PKK ve Kürdistan halkı ile işbirlikçi-ihanetçi güçler arasında süregiden bir savaş olacaktır.

Elbette işbirlikçi ve ihanetçi güçlerin saldırıları birdenbire başlamadı. Aslında mücadele uzun yıllara dayanıyor. Fiili bir savaşa dönüşmesi ulusal bağımsızlık savaşının kazandığı boyuttur. PKK'nin önderlik ettiği ulusal bağımsızlık ve kurtuluş hareketi siyasal alanda olduğu kadar, kitlesel alanda da büyük başarılar elde ederek, Kürdistan'ın dört parçasındaki mücadeleye ulusal bağımsızlıkçı bir ivme kazandırdı. Bu anlamda savaş Kürdistan'ın geneline yayılarak sürdürülmektedir. PKK'ye karşı emperyalist-sömürgeci ve işbirlikçi ihanetçi güçlerin çok çeşitli cephelerden birleşmesinin en önemli nedeni, PKK'nin ulusal kurtuluşta yakaladığı tarihi fırsat, askeri siyasi ve kitlesel olarak dökülen kanlar pahasına kazandığı başarılardır.

Barzani ve Talabani'nin Kürdistan halkına düşmanlıkları kuşkusuz çok eskiye dayanır. Bunların tarihleri incelenirse işledikleri suçlar direkt düşmanlarımızın işledikleri suçlardan daha fazladır. Bunun için ihanetin bu her iki lideri tarihimizin olumsuz gidişatında önemli roller oynadılar diyebiliriz. Genelde işledikleri suçları bir tarafa bırakırsak, PKK'nin geliştirdiği ulusal bağımsızlık savaşıyla birlikte, salt silahlı güçlerimize karşı işledikleri suçlar bile az değildir. Yalnız başına bu saldırılar bile ihanetin her iki önderinin durumunu detaylı ortaya koymaya yeter de artar bile.

Yıl 1982. Partimizin 2. Kongre kararıyla ulusal kurtuluş savaşını başlatacak olan ilk öncü güçler, yani silahlı propaganda birlikleri ülkeye yöneliyordu. Güney Kürdistan parçası, başlatılacak olan kurtuluş mücadelemiz için bir geri cephe rolünü oynayacaktı. Durumlar bu tarzda değerlendirildi ve koşullar da buna uygundu. İşte bu dönemlerde KDP ve YNK ile girilen ilişkiler vardı. Güçlerimizin önemli bir bölümü Güney Kürdistan parçasında üslenmişlerdi bile. İlişkilerinde tutarlı olmayan KDP'nin güçlerimize yönelik ilk komplosu daha 1982 yıllarında ortaya çıktı. Parti militanlarından **Süleyman TUĞCU** yoldaşın katledilmesinden sonra 8 yoldaşımız daha Hezil suyu geçidinde pusuya düşürüldü. Grubun klavuzu KDP'linin ihanetiyle 8 yoldaşımız katledildi. O dönemlerde Türk sınır karakol komutanlarıyla KDP'li komutanlar arasında sıkı ilişkiler vardı. Gerçi KDP'lilerin Türk karakol komutanlarıyla olan ilişkileri hiçbir dönemde azalmamış, bilakis güçlenerek devam etmiştir. İşte bu ilişkiler sonucu bilinen komplo uygulandı.

1982 yılında silahlı güçlerimiz Güney Kürdistan'a yerleşirken, bilindiği üzere I-KDP, YNK (Kürdistan Yurtsever Birliği-KYB) arasında yoğun çatışmalar devam ediyordu. 1970'li yıllara dayanan ve süregelen çatışmalar Kürt halkı üzerinde olumsuz tahribatlara yol açıyor, birlik ve beraberliği baltalıyor, dolayısıyla halkın direnişçi özünü öldürüyordu. Çatışmalar karşısında halkın yapabileceği bir şey yoktu zaten. Partimiz iç didişmelere son vermek, ulusal birlik ve bütünlüğü sağlamak amacıyla çatışmalara el atmıştı. Zor bir görev olmasına rağmen Kürdistan halkının çıkarları için çatışmalar durdurulmalıydı. Bu görevi de üstlenen PKK-MK üyesi **Mehmet KARASUNGUR** yoldaştı. Bir grup yoldaşla birlikte çatışmaları önlerken **Mehmet KARASUNGUR** ve **İbrahim BİLGİN** yoldaşlar vurulurlar. Vuranlar bilerek vurdular. Çünkü Mehmet KARASUNGUR hem tüm örgüt yöneticileri tarafından tanınıyor ve hem de saldırı esnasında öne fırlayarak PKK'li olduğunu belirtmişti. Buna rağmen vuruldu. Saldırıda ortaçağ gericiliğini çok kötü tarzda ifa eden YNK güçleri sağ yakaladıkları IKP'li bayanlara tecavüz ederek öldürmüşlerdi; ölü cenazelere bile tecavüzde bulunarak iğrenç ve alçak konumlarını ortaya koymuşlardı.

İç çatışmalar ağırlaşarak devam ediyordu. Bundan güç kazanan Saddam'dı. 1983 yılında bu çatışmalar devam ederken, Talabani Saddam'la özerklik görüşmeleri konusunda bir araya geliyordu... Saddam'ın amacı, Kürt hareketlerini bölerek güçten düşürmekti. Ancak beklenen anlaşma sağlanamadı. Çünkü buna sömürgeci Türk devleti rıza göstermemişti. Dış güçlere bağımlılık, öz güçten yoksunluk, iç çatışmalar ve otonomi stratejisi o dönemlerde etkin ve sonuç alıcı bir direnişin geliştirilmesini tamamen engelledi ve bağımsız-özgür gelişme yolunda ortaya çıkan fırsatlar düşmanın lehine dönüştü.

1983 yılında İran rejimi ile faşist Türk devleti arasında sınır güvenliği antlaşması imzalandı. Bu antlaşma, sınır hattı boyunca Türk devletine her türlü kolaylığı sağlıyordu. Herhangi bir durumda gerektiğinde Türk ordusu sınırdan geçerek Güney Kürdistan hattında takibatı ve saldırıyı gerçekleştirebilirdi. Bu anlaşma sonucu Türk devleti eylemleri bahane ederek sınır hattına askeri yığınak yaptı ve bazı noktalarda

Güney Kürdistan topraklarına girerek saldırıya geçti.

Saldırı esnasında en başta teslimiyet bayrağını çeken KDP oldu. Teslimiyetten de öteye saldırı başlayınca KDP komutanları, Türk devleti ile olan ilişkilerini gizlemekten çekinmediler. Yapılan görüşmelerde takındıkları tavır çok netti. "Mustafa Barzani Türkiye'nin dostudur" dediler ve ardından Türk devletinin taleplerine uyarak sınır köylerini zorla boşalttılar.

KDP bütün çalışmalarını, partimizin alandaki faaliyetlerini boşa çıkarmaya hasretti. Alttan alta anti-propagandalarla aşiretçi güçleri ve Irak Komünist Partisi (IKP)'ni kışkırtarak mücadelemizin güçlerine saldırtmaya çalıştı. PKK kan pahasına, yokluk içinde değerler yaratarak silahlı direnişi geliştirmeye çalışırken, bu güç, dostluk ilişkisi adı altında düşmanca komplocu çalışmalara devam ediyordu.

Tarihi 15 Ağustos Atılımı 12 Eylül faşizmine vurulan bir darbeydi. Aynı zamanda Kürdistan tarihinde yeni bir sürecin başlatıldığının ilanıydı. Eruh ve Şemdinli eylemleri düşmanı beklenmedik anda ve yerde vurdu ve tüm hesaplarını altüst etti. Bu süreçle birlikte KDP'nin PKK üzerindeki hesapları da suya düşmüş oldu. Oysa 15 Ağustos Atılımı'yla başlatılan yeni süreç, sözümona dostluk ilişkisi içinde olan KDP'ye de görev ve sorumluluklar yüklüyordu. Partimiz ve KDP arasında imzalanan protokol gereği ulusal bağımsızlık savaşı savunulacak, Türk devletinin saldırılarına karşı dayanışma gereği görevler yerine getirilecekti. Mesut Barzani verdiği demeçlerde o dönemlerde asıl düşmanın Türk devleti olduğunu vurguluyordu. Ancak tavır takınmanın zamanı geldiğinde ise beklenen olmadı.

15 Ağustos Atılımı'yla düşmana doğru kesin bir dönüş yapan KDP, sınır ticaretinin tehlikeye girdiğini ve Türk ordusunun saldırılarına cevap veremeyeceğini belirterek, ısrarla kamplarımızın kapatılmasını dayattı. Kürdistan'ın kuzeyinde gelişen eylemler Güney'deki halkımızı, KDP-YNK tabanını ve aydın kesimleri etkilemişti. KDP taban kaybedeceğinden de ürküyordu. Zaxo'da Sindi aşiretiyle birlikte sınır boyunda yer alan aşiretlerin hemen hemen tümü KDP'den rahatsızdılar, bazı aşiretler ise Barzanilere düşmandı. KDP bunu da biliyordu. Bu gelişmelerle birlikte KDP, Türk sömürgeci yetkilileriyle görüşerek anlaştı. Urmiye'de Türk yetkilileriyle yapılan görüşmelerde ortak sonuçlara varılmıştı. Bunun için güçlerimizin alanı terketmeleri için dayatmalarda bulundular. Bu gelişmeler o dönemin Türk basınına da yansıyan ve açık ilişkileri ifade eden gelişmelerdir.

KDP saflarına sızan Türk ajanları Güney Kürdistan'da partimizin kadro ve militanlarının fotoğraflarıyla dolaşarak güçlerimizin nerede bulunduklarını, görev düzeylerinin ne olduğunu araştırarak tespit etmeye çalışıyorlardı. Sınırdaki peşmerge komutanları da gizlemeye gerek duymaksızın Türk devletiyle olan ajanlık ilişkilerini açığa vuruyorlardı. Partimizin mücadele çizgisinden etkilenen aydınlar ve yurtseverler, bu dönemde KDP tarafından tasfiye edilerek etkisizleştirildiler. Güçlerimize destek sunan kitleler üzerinde baskılar uygulanmaya başlandı. Dost ve yurtsever olan bazı kesimler denetim altına alındı. Böylece partimizle ilişkiler içinde bulunan KDP, bütün bu tutumlarıyla dayanışma ilkelerine ihanet ederek ulusal kurtuluşçu güçlerimize yönelik tutumunu sertleştirdi.

Bu süreçte Türk devleti Botan ve Hakkari alanlarında askeri yığınak yapmıştı. KDP ile sürdürülen ilişkiler çerçevesinde Kuzey'de KDP'ye bağlı gizli görüşmeler yapılmış ve toplantılar gerçekleştirilmişti. Türk devletinin köy koruculuğunu uygulamaya geçirişi bu temelde gelişmişti. KDP ile ilişkiler içerisinde olan hemen hemen bütün köy ve aşiretler, KDP'nin dayatmaları ve direktifleriyle köy koruculuğunu benimsemiş ve Türk devletinin silahlarını almışlardı. Ulusal bağımsızlık savaşımımıza karşı bir bela ve kara bir leke olarak dayatılan koruculuk sistemi KDP eliyle hayat bulmuştu. Yine özel timler oluşturulmuş ve pişmanlık yasası çıkarılmıştı.

TC siyasal alanda da bütün gücünü seferber etmişti. Diplomatik seferler hız kazanmıştı. Parti güçlerimizin sıkıştırılması veya en azından güçsüz bırakılmaları için Avrupa devletlerine, Suriye ve İran'a dayatmalarda bulunan TC taviz üzerine taviz bile veriyordu. Özellikle KDP'nin etkinliği altında bulunan Güney Kürdistan'da güçlerimizin atılması için KDP'ye büyük rol atfedilmişti. KDP bu hizmetin karşılığını verdikçe Türk devleti nezdinde itibarı daha da artıyordu. Bu kirli ilişkiler temelinde 1985 yılının sert ve amansız kış koşullarında planlarını hayata geçirmeye koyuldular. KDP feodal komplocu niteliğini pratikte ustaca konuşturdu. IKP'yi kışkırtarak ve provokasyona getirerek güçlerimize saldırttı. IKP'nin komplosunda partimizin 8 değerli militanı şehit düştü. Komploculukta ustalaşan KDP, çatışmalar ortamını iyi değerlendirdi ve Zaxo'da kamplarımıza yakın olan Sindi aşiretine mensup bir çobanı vurdu. Amaç, ulusal kurtuluş mücadelemizin çizgisinden etkilenen ve yurtsever bir öze sahip olan Sindi aşireti ile partimiz arasında nifak tohumlarını ekmek, bunları partimizden uzaklaştırmak ve silahlı güçlerimizin üzerine saldırtmaktı. Ancak beklenen plan tutmadı. Çünkü vurulan çoban ölmemiş, kendisini vuranların PKK'li olmadığını belirtmişti. Aslında plan çok çirkefti ve aynı zamanda kapsamlıydı; yurtsever güçleri partimiz üzerine saldırtacak, IKP ile birlikte güçlerimizi kuşatarak tasfiye edeceklerdi!

IKP'nin saldırılarıyla birlikte, KDP de açık saldırıyı başlattı. Güney'deki güçlerimizin atılması gerektiği kararını alarak Zaxo'daki güçlerimize karşı saldırıya geçti. Ancak saldırıda KDP komutanları arasında çelişki çıktı. Sindi aşiretinin lideri olan Sadık Ömer, bir çatışma durumunda güçlerimizin yanında tavır takınacağını kesin bir dille açıklayınca çatışma büyümeden önlenmiş oldu. Ve bu noktada da KDP'nin planı tutmadı.

Partimiz önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi siyasi, örgütsel ve askeri alanda büyük gelişmeler sağladı. Bu gelişme, yıllarca birbirine düşmanlık yapan, binlerce insanımızın ölümüne yol açan KDP-YNK güçlerini birleştirdi. Hiç şüphesiz bu birleşme Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal çıkarlarını esas alan, ulusal bağımsızlığı hedefleyen, sömürgeci egemenliğe karşı direnişi örgütleyen bir birleşme değil, tersine bütün soylu değerleri ayaklar altına alan, Kürt halkının bitirilmesini hedefleyen bir birleşme özelliğine sahipti. Bu birleşme, Kürdistan halkının çağdaş gelişme yolunda hızla birleşmeye ve örgütlenmeye doğru gittiği bir süreçte, çok kötü bir rol icra etti. Bu rol günümüzde en tehlikeli ve en alçakça boyuta ulaşmış durumdadır.

Talabani'nin Kürdistan'da gördüğü işlev ve ulusal kurtuluşçu güçlerimize karşı dönem dönem içine girdiği durum KDP'ninkinden farklı değildir. Talabani emperyalist güçlerin uyduluğunu meslek edinen bir kişiliktir. Sömürgecilerle ve emperyalistlerle sürdürdüğü kirli ilişkilerle bir burjuva politikacısı olarak kendisini ispatlamıştır. Saddam'la ve diğer sömürgeci, gerici güçlerle her türlü iğrenç ilişkilere girebilecek kadar ilkesiz, tutarsız ve siliktir.

1983 yılından itibaren Saddam'la uyduluk ilişkileri geliştiren Talabani'nin çabaları sonuç vermeyince, 1985 yılında CUD (Ulusal Demokratik Cephe) ile görüşmelere başladı. CUD hareketi özünde İran'ın yedeğinde rol oynayan bir cephe olmaktan öteye gidemedi. Öyle ki Doğu Kürdistan'daki halkımıza karşı bir savaş örgütü olma işlevini gördü. İran rejimi, özellikle CUD içinde etkili olan Barzanilerin karakterlerini çok iyi biliyordu. I-KDP'sinin Şah rejimiyle de hiçbir zaman ilişkileri kopmamıştı. Şah'ın en güvendiği kesimlerin başında geliyordu. Yine 1979'larda ABD'nin İran'daki elçilik binası basıldığında, İran İslam Hareketi'nin eline önemli belgeler geçmişti. CIA'nın Kürtlere yönelik hazırladığı bir broşürde, Kamran İnan ve Hikmet Çetin ile birlikte Barzani kardeşler de güvenilir insanlar olarak izah ediliyordu. ABD açısından güvenilir insanlar olmanın CIA ajanlığıyla eşanlamlı olduğu herkes tarafından bilinir. KDP'nin bu durumunu iyi değerlendiren İran İslam Devrimi, daha sonraki süreçlerde bu gücü, kendisinin resmi milis ve İran-Irak savaşında ise silahlı kuvvetlerinin dördüncü kolu haline getirmişti. İran-Irak savaşında Kürt halkının çıkarları için tek bir adım atmayan KDP, İran rejimine yaslanarak ondan medet ummuştur. Savaş sürecinde de oynadığı rol, İran rejimine bağlı silahlı bir güç olarak Irak karşısında durmuştur. CUD'un konumu bu ilişkileri aşamamıştır.

ABD ve SSCB'nin çabalarıyla İran-Irak görüşme masasına oturdu. Kısa bir süre sonra her iki ülke arasında anlaşma sağlanmıştı. Bu anlaşmayla birlikte KDP-YNK'nin durumu da belli oldu. 1974-75 yıllarında yaşanan tarih yeniden tekerrür ediyordu. Irak'la anlaşan İran, güçlerini çekmiş ve Kürt halkı kaderiyle başbaşa bırakılmıştı. İran'la savaşı sonuçlandıran Irak, KDP'nin yaptığı ihanetin bedelini halktan almaya başladı ve Kürdistan'da katliamlara başvurdu. 17 Mart 1988 tarihinde Halepçe katliamı gerçekleşti. Katliamlardan ve kimyasal gazlardan kaçan yüzbinlerce insan Türkiye'ye ve İran'a sığındı. KDP-YNK, halkı Irak ordusunun saldırılarıyla başbaşa bırakmış ve bile bile bu sonucu yaratmışlardı. İran ve Türkiye, kendilerine sığınan Kürtler üzerinde yeni oyunları sergileyebilmek için muazzam bir fırsat yakalamış oldular. Kürdistan'da bu katliamlar olurken, dünya suskundu. Bugün KDP-YNK'nin güdümüne girdiği ABD ve TC'den en ufak bir kınama yoktu, hatta onaylıyorlardı.

Katliam ardından yaşanan trajedik göç olayı ve başlayan yeni döneme müdahale eden partimiz, Kürt halkının ulusal çıkarları için birlik arayışlarına girdi. Bu temelde Mayıs 1988 tarihinde Celal Talabani ile bir protokol imzalandı. İmzalanan protokolün öz olarak hedeflediği şuydu: Ulusal direniş hareketinin geliştirilmesi, bütün yurtsever ulusal güçlerin birleştirilmesi, sömürgeci güçlerle savaşta koordineli bir mücadelenin temel alınması... Ancak protokol kağıdının mürekkebi daha kurumadan, Talabani ABD'ye giderek CIA ile görüşme masasına oturmuştu. Talabani, CIA'ya PKK'nin susturulacağının mesajını verdi. İhanette sınır tanımamak ve düşkünlük bir kez daha böyle ortaya çıktı. Tabii ki birleşme ve mücadele yönündeki anlaşmalar da kağıt üzerinde kaldı.

İran-Irak rejimleri arasında sağlanan antlaşma ve Kürdistan'daki katliamla birlikte KDP-YNK tamamen ülkeyi terk etmiş ve emperyalizme sığınmışlardı. Halk, düşman ordusuyla başbaşaydı. Düşman istediği her şeyi yapıyordu; tutukluyor, işkenceden geçiriyor, öldürüyor, her yönüyle tam bir terör estiriyordu. Bu dönemlerde Talabani ve Barzani ardı arkası kesilmeyen demeçler veriyorlardı. Demeçlerinin ana teması partimiz ve onun öncülük ettiği mücadelemizdi. Halkımızın direniş umutlarını canlı tutan partimizin silahlı direniş mücadelesine yönelik karalamalara hız verilmişti. Kürt sorununun silahla çözülemeyeceğini, silahlı savaşımın zamanının geçtiğini papağan gibi tekrarlayan Talabani ve Barzani, partimizi teröristlikle suçluyorlardı. Bu fütursuzca saldırılara, halkın ulusal ve toplumsal çıkarlarına sırt çeviren ve Avrupa emperyalizminin kollarında mültecileşen reformist-teslimiyetçi küçükburjuvalar ve sosyal-şoven çevreler de ortak olmuştu.

Dört bir yandan yükselen saldırılar ve halkımızın içinde bulunduğu trajedik duruma rağmen partimiz, sömürgecilerin zorla çizmiş olduğu sınırları fiilen ortadan kaldırarak, Güney Kürdistan'ın dağlık kesiminde hem Türk ve hem de Irak ordu birliklerinin saldırılarına karşı direndi. Bu direnme moralmen çöküntü içinde olan halkımızın direniş umutlarını canlandırdı. PKK kan ve emekle, en zor koşullarda bile halkının bağrında kalarak ulusa nasıl sahip çıkılması gerektiğini ispatlamıştı. Bugün kalkıp da emperyalist güçleri ve sömürgeci Türk devletinin silahlı kuvvetlerini ülkemiz topraklarına çeken ve "PKK topraklarımızı terk etsin" diyen güçler hangi topraklar üzerinde hak iddiasında bulunabilirler ki! Her koşul altında bir parça ekmeğe ve beş kuruşa, sömürgecilere ve emperyalistlere vatanı pazarlayan, ihanette ve uşaklıkta sonuna kadar iğrenç bir konumu temsil edenler, bu vatanın, bu toprak parçalarının sahibi olamazlar, bu topraklar üzerinde hak iddiasında bulunamazlar.

Ortadoğu üzerindeki planları kapsamlı olan emperyalist güçler, tükenen KDP ve YNK'yi yeniden canlandırarak Ortadoğu'daki emellerine ortak etmek istiyorlardı. İsrail siyonizmine benzer bir güç oluşturulmalıydı, işte bunu en iyi yapacak olan da KDP-YNK'ydi. Emperyalizmin Ortadoğu'daki planlarının hayat bulması için Fransa önemli bir rol üstlenmişti. Bunun sonucu olarak Fransa'nın öncülüğünde Kürt konferansları geliştirildi ve çeşitli örgütlenmelere doğru adımlar atıldı. Tabii mültecileşen Kürt işbirlikçi-reformist güçlerin bütünü bu çalışmalara dahil edildiler.

Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle birlikte, "Yeni Dünya Düzeni" planının bir sonucu olarak ABD, Avrupa emperyalistleriyle tam bir mutabakat sağladı. Avrupa Güvenlik Konseyi'nin onayıyla 1991 yılının Ocak ayında ABD ve müttefik güçler, Irak'a karşı havadan ve karadan kapsamlı bir saldırı harekatına giriştiler. Savaş Irak'ın hezimete uğramasıyla sonuçlandı.

Savaş döneminde Türk devleti de payına düşeni alabilmek için ABD'den yana açık tavrını koymuştu. Savaşın önemli bir hedefinin Kürdistan olacağını biliyordu. TC buna büyük bir umut bağladı. TC, Ortadoğu'daki etkinliğini artırmak, Musul-Kerkük petrollerine ulaşmak, işbirlikçi-ihanetçi güruh aracılığıyla Kürt halkı üzerindeki denetimini kurmak ve bu ortamlardan yararlanarak partimize darbe vurmak istiyordu.

Körfez krizi sürecinde yaşanan savaş iyi değerlendirilseydi Kürdistan tarihi açısından önemli kazanımlara yol açabilirdi. Askeri ve siyasi olarak fırsatlardan iyi yararlanabilmenin imkanları vardı. Sürecin yol açacağı sonuçları önceden tahlil eden partimiz, halk devrimlerinin gerçekleştirilmesi temelinde Körfez krizinden yararlanması gerektiği doğrultusunda bölgedeki güçlere çağrılar yaptı. Özellikle de Güney Kürdistanlı güçlerin bir araya getirilmesinin çarelerini aradı. Yapılan girişimler sonucu 1991'in Şubat ayında partimiz, Celal Talabani, Irak ve İran KDP temsilcileriyle görüşmeler gerçekleştirdi.

Savaşta yenilen Saddam güçleri dağılmış ve darbelenmişti. 1991'in Mart ayı ortalarında kendiliğinden ayaklanmalar patlak verdi. Bütün aşiretler ve hatta Saddam rejimine milislik yapanlar silahlara sarılarak ayaklanmaya ortak oldular. Bu direnişlerde partimizin güçleri halkımızın yanındaydı. KDP ve YNK'nin uzaktan yakından bu ayaklanmalarla hiçbir alakaları yoktu. Ancak ayaklanmalarda başarılı sonuçlar alınınca, bu güçler Kürdistan'a döndüler. Her zaman yaptıkları ve bizim de artık yabancısı olmadığımız tutumlarını bir kez daha ortaya koydular; partimizle olan dayanışma ilişkilerini keserek, bağımsızlık elde edeceklerinin hayallerine kapıldılar.

Ancak beklenen olmadı. Irak'ın bölünmesine rıza göstermeyen ABD emperyalizmi ve bölge gericiliği, Irak rejiminin Kürt halkına yönelik saldırı ve katliamlarına göz yumdu. Arka arkaya gerçekleştirilen katliamlarla milyonlar silahlarıyla birlikte TC ve İran'a teslim oldu. Talabani ve Barzani ise kendilerine gün doğmuş gibi ABD'ye ve Türk devletine yalvarır duruma düştüler.

Onbinlerce insanın kanı dökülmüştü. Yüzbinler dağlarda trajedik bir durumu yaşıyordu. Daha yerdeki kanlar kurumadan, gencecik bedenler soğumadan, çocukların ve anaların feryadı dinmeden Celal Talabani, bağımsızlık istemediklerini dünyaya haykırarak Saddam'la görüşüyor, adeta onu kutlarcasına yanaklarından öpüyor, kucaklıyor ve önünde el pençe duruyordu. Alçaklığın, sefaletin ve iflah olmazlığın böylesi dünyanın hiçbir yerinde görülmemişti; dünya böyle bir düşkünlüğe ilk defa Kürdistan'da vatanı satılığa çıkaran bu silik ve ihanetçi kişiliklerin şahsında tanık oluyordu. Kısacası bu güçler bir kez daha halkı umutsuzluğa ve karamsarlığa iterek, sömürgeci Türk rejimine ve emperyalizme alanen kucak açıyordu.

ABD ve Türk devleti başta olmak üzere KDP ve YNK'nin emperyalizm ve bölge gericiliğiyle ilişkileri daha da ileri bir boyuta ulaştı. Bunların eliyle Çekiç Güç Kürdistan'da konumlandırıldı. Çekiç Güç'ün himayesine giren bu güçler, emperyalizmin fiili olarak Kürdistan'ı işgal etmesini de sağladılar. Talabani ve Barzani 1991-92 yılı boyunca ABD, Avrupa ülkeleri ve Türkiye'ye ardı arkası kesilmeyen ziyaretler gerçekleştirdiler.

Ulusal bağımsızlık savaşımıza karşı Barzani ve Talabani'yi bir piyon olarak kullanmak isteyen TC, Ankara'da KDP ve YNK'ye temsilcilikler açtı ve geniş hareket serbestisini tanıdı. Barzani ve Talabani'nin Ankara'ya yaptığı ziyaretler ve basın de-

meçleri birer ibret belgesi olarak karşımızda durmaktadır. Faşist Türk sömürgecilerinin ordu sürüleri Kürdistan'da katliamlar gerçekleştirirken, onlar "Türkiye hür ve demokratik bir ülkedir" dediler. Halkımızın öncü güçlerine yönelik saldırılar gündemleştirilirken, onlar Ankara'daki MİT karargahlarında gizli görüşmeler gerçekleştiriyor ve PKK'nin nasıl ezilmesi gerektiğine ilişkin saldırı planlarını hazırlıyordu. Kürdistan dağları ve köyleri bombalanınca, onlar Diyarbakır ve Ankara'da MİT müşteşarlarıyla ve Olağanüstü Hal Bölge Valisi'yle görüşüyordu. Hergün onlarca insanımız özel timin saldırı ve vahşetinden yaşamını yitirirken, onlar bundan zevk alıyormuşcasına Türkiye'yi kutluyordu. Kürdistan halkına yönelik katliamlar gerçekleşirken, onlar "Terörizmin başı ezilmelidir" diye demeçler veriyordu. Ve sonuç: "Biz hür ve demokratik Türkiye ile ilişkilerde kendimizi çok rahat hissediyoruz", "Bizim amacımız bağımsızlık değildir, Kürt sorununun demokrasi yoluyla çözüleceğine inanıyoruz. Silahlı mücadele devri çoktan aşılmıştır", "Türkiye topraklarımıza girerse, onlara karşı savaşmayız... Petrol üzerindeki egemenliklerine destek sunarız", "Türkiye devleti ve Özal bizim dostumuzdur", "PKK'yi Irak'ta barındırmayacağız", "PKK'yi Saddam destekliyor" vs. tarzında alçakça demeçler özel savaşın güdümünde olan Türk burjuva basınında ve emperyalist yayın organlarında sık sık yer aldı. TC'nin pasaportuyla ABD'ye ve Avrupa ülkelerine diplomatik seferler gerçekleştirildi.

Kuzey Kürdistan parçasında faşist Türk rejimi baskı, işkence ve katliamları ayyuka çıkarırken, bir HEP'in çok basit ve sıradan çabalarına idam fermanlarını okuyacak kadar davalar açarken ve meclis kürsüsünde HEP'lileri tartaklarken, Kürt dilinin konuşulmasına bile tahammül göstermezken bu ihanetçi güruha sağladığı destek, tanıdığı sınırsız imkanlar nedendir? Yine böylesi ağır koşulların var olduğu ülkemizin bu parçasında her şey alanen ortadayken, "Türkiye'deki Kürtlerin aldığı haklar kadar haklar alalım yeter" demekle ne yapılmak isteniyor? TC tarihi katliam, soykırım, talan ve vahşet tarihidir; bunu bilmeyen yoktur. Bu tarih, rolünü aynı tarzda oynamaya devam ediyor. Bu işbirlikçi uşaklar, TC'den Güney Kürdistan için vahşet, talan, imha ve soykırım talebinde mi bulunuyorlar? Sokak ortalarında, evlerde, köylerde yargısız infazlar günlük yaşamın bir parçası haline gelirken, neye dayanarak Türkiye'nin "hür ve demokratik bir ülke" olduğunu iddia ediyorlar? Gerçekler karşısında bu kadar gözükaralık neyin nesidir? Bunlar üzerinde düşünülmesi gereken konular olduğu gibi, ihanetçi Kürt kişiliğinin de araştırılmaya değer bir kişilik olduğunu ortaya koyan gerçeklerdir. Bunlara TC'nin ortaya çıkardığı yeni Hamidiye Alayları demek sanırız en doğrusudur. Ve Talabani ile Barzani de bu yeni Hamidiye Alayları'nın öncü subayları olmaktadır. Gördürülen işlev budur. Bunun içindir ki, "Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti, kahrolsun PKK" sloganını haykıracak kadar kendilerinden geçiyorlar.

İşte yeni Hamidiye Alayları'nın yaptığı marifetlere bir göz atarsak bile her şeyin anlaşılması için yeterlidir. Güney Kürdistan Türk ajanlarının cirit attığı bir alan haline getirildi. Ülkenin bu parçası da ekonomik ve askeri olarak TC'nin gizli sömürgesi durumuna düşürüldü. Ortak siyasi, askeri ve ekonomik komisyonlar oluşturuldu. Zaxo, Duhok, Şaklava, Amediye, Süleymaniye vb. şehirlerde Türk devletinin resmi, gayriresmi siyasi ve askeri elemanları yerleşmeye başladı. Türk subay ve generalleri peşmergeleri eğitime aldılar. Türk silahlı kuvvetlerinin askeri araçlarıyla donattılar. Gizli istihbarat birimleri oluşturuldu. Yurtsever köylüler ve mücadelemize gönül veren insanlar tutuklandı, işkenceden geçirildi, ölümle tahdit edildi, mal ve mülklerine el konuldu. Sindi aşiret lideri Sadık Ömer bir komployla öldürüldü ve ardından aşiretin çökertilmesi için köyler ablukaya alındı, karakollar oluşturularak baskının dozajı artırıldı.

Bu arada bağımsızlıkçı düşünceleri savunan ve ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda örgütlenme faaliyetlerine hız kazandıran PAK üyeleri tutuklanıyor, işkenceden geçiriliyor ve öldürülüyordu. Saldırılar bununla da sınırlı değildi. Partimizin onlarca değerli evladı 1991-92 tarihleri arasında bu güruh tarafından katledildi. En son partimizin iki değerli elemanı KDP pususunda esir düşmüş ve Türk sınır karakollarına teslim edilerek hunharca katledilmişti. Silahlı güçlerimize ekonomik abluka uygulayan KDP, güçlerimizi tesirsiz hale getirmeye ve teslim almaya zorluyordu. Bunun için ekonomik ikmal yolları tutulmuştu. Kuzey Kürdistanlı esnafların Güney'de ticareti serbestçe geliştirmelerine fırsat vermiyor, mücadelemize dost olan esnaflar tutuklanıyor, işkenceden geçiriliyor ve ağır para cezalarına çarptırılıyordu. Esnaflardan kesilen vergilerle vurgunlar vuruyorlardı. KDP'nin içine girdiği bu durum zaten fiili bir saldırı niteliğindeydi. Ancak partimiz sabırlı davranarak, bunların içine girdikleri durumu terk etmeleri için uğraşıyordu. Emperyalizmi ve TC'yi dayanak alan bu güç, dostça yaklaşımlardan sonuç çıkarmıyor ve daha çok pervasızlaşıyordu. Bu duruma dur demek için Ağustos 1992'de ARGK Askeri Konseyi kararıyla ekonomik ambargo uygulandı.

Ambargo oldukça etkili sonuç verdi. Kürdistanlı esnaflar bir bildiri yayınlayarak ambargoya sonuna kadar katılacaklarını ve ARGK'nin tavrını desteklediklerini açıkladılar. Ticareti sürdüremez, haraç alamaz duruma düşen ve ekonomik zorluklarla karşı karşıya kalan Kürdistani Cephe, büyük bir çığırtkanlıkla "halk açlık tehlikesiyle karşı karşıya" diye haykırarak emperyalist devletlere ve faşist Türk hükümetine yalvaracak kadar düşkünlük içine girdiler. Bazı yurtsever aşiret liderlerinin ricası üzerine halkımızın durumu da göz önünde bulundurularak Parti Önderliği'mizin kararıyla ambargoya son verildi. Ambargo bir uyarı niteliğini taşıyordu.

Çekiç Güç'ün himayesi altında yapılan seçimler ardından, halkın sırtından vurgunlar vuran işbirlikçi ağalardan teşekkül eden bir meclis oluşturuldu. Daha sonra Federe Kürt Devleti! Onunla birlikte ulusal kurtuluşçu güçlerimize yönelik savaş başlatıldı.

"...TC tarihi katliam, soykırım, talan ve vahşet tarihidir; bunu bilmeyen yoktur. Bu tarih, rolünü aynı tarzda oynamaya devam ediyor. Bu işbirlikçi uşaklar, TC'den Güney Kürdistan için vahşet, talan, imha ve soykırım talebinde mi bulunuyorlar? Sokak ortalarında, evlerde, köylerde yargısız infazlar günlük yaşamın bir parçası haline gelirken, neye dayanarak Türkiye'nin hür ve demokratik bir ülke olduğunu iddia ediyorlar? Gerçekler karşısında bu kadar gözükaralık neyin nesidir? Bunlar üzerinde düşünülmesi gereken konular olduğu gibi, ihanetçi Kürt kişiliğinin de araştırılmaya değer bir kişilik olduğunu ortaya koyan gerçeklerdir. Bunlara TC'nin ortaya çıkardığı yeni Hamidiye Alayları demek sanırız en doğrusudur. Ve Talabani ile Barzani de bu yeni Hamidiye Alayları'nın öncü subayları olmaktadır. Gördürülen işlev budur. Bunun içindir ki, 'Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti, kahrolsun PKK' sloganını haykıracak kadar kendilerinden geçiyorlar..."

Federe Kürt Devleti ölü doğan bir devlettir; ölü olmazsa bile Kürdistan tarihinde kara bir lekedir, emperyalizmin gayri meşru çocuğu bir devlettir. Federe devlet, emperyalizm ve sömürgecilerin güdümünde oluşturulamaz, bilakis ona karşı savaşta şekillenir. Federe devlet halkının bağımsızlık ve özgürlüğünü amaçlar; sosyal, siyasal, ekonomik, askeri çıkarlarını temel alır. Bölge halklarının çıkarlarını kardeşlik ve eşitlik ilkesine bağlı kalarak savunur. Ülkenin zenginlik kaynaklarını ulusu için değerlendirir, dış güçlere peşkeş çekmez. Barzani ve Talabani'nin ilan ettiği devlet bunun tam tersidir. Federe devlet bu güruhun çabaları sonucu değil, CIA tarafından hazırlanarak benimsetilmiştir. Burada emperyalist ve sömürgeci çıkarlar her şeyin üstündedir. ABD'nin Ortadoğu politikasının hayat bulmasından öteye bir işleve sahip değildir. Nitekim sorunu dünya basını bu temelde kapsamlı işlemektedir. Yine Türk burjuva yazarları bile gerçekleri itiraf etmek zorunda kalıyorlar. İşte bir-iki örnek:

"Ortadoğu petrol bölgesi. Amerika'nın elinin altında bulunması gerekiyor **'Parçala, böl ve yönet'** *kuralı her zaman geçerli. Peki şimdi ne oluyor? Irak'ta petrol kaynaklarının bulunduğu bölgede Washington'un güdümüyle bir Kürt devleti kuruluyor, emperyalizmin gözetimi altında her şey tıkır tıkır yürüyor, Çekiç Güç Adana'da üslenmiştir.*

... ABD'nin vesayeti altında Kürt Devleti'nin çekirdeği Adana'da yuvalanan Çekiç Güç'ün gözetim ve denetimi altında gerçekleşiyor; bölgenin petrol kaynakları, feodal Kürt yönetiminin aracılığıyla güvenceye bağlanmıştır.

Kuzey Irak'taki Kürt Devleti şimdi iki işlev üstlenecek: Birincisi; petrol kaynaklarını Amerika hesabına güvenceye alacak. İkincisi; Irak'ta Washington'un istediği federal devlet yapısını kurmak için kullanılacak..." (İlhan Selçuk, aktaran Hürriyet, 9 Ekim 1992)

"Senaryoyu oluşturan mantık aşağı yukarı şöyle:

Körfez Savaşı sonrasında Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devletinin kurulması kaçınılmazdır. ABD de bunu istiyor, bütün dünya da...

Gelin önce bu devleti destekleyelim.

Sonra?

Talabani ve Barzani gibi Batı'ya yakın liderler eliyle kurulacak bu devlet, bir süre sonra, 'plebisit' yaparak Türkiye Cumhuriyeti'ne bağlanır.

Böylece, Musul ve Kerkük petrolleri, Türkiye Cumhuriyeti'nin eline geçer.

Bu birleşme 'üniter devlet' çatısı altında olabileceği gibi 'Kürt Türk Federasyonu' olarak da ortaya çıkabilir.

Bu modellerden hangisine karar verileceği de ilerde kararlaştırılır.

Ben, bu senaryoyu Körfez Savaşı başladığı günlerde üst düzey Amerikan yetkilileriyle çok yakın ilişkileri olan ünlü bir İngiliz gazetecisinden dinlemiştim.

Aynı senaryoların özellikle son günlerde Ankara'da siyaset kulislerinde de fısıldandığına tanık oluyoruz..." (Uğur Mumcu, aktaran Hürriyet, 13 Ekim 1992)

Senaryo emperyalizm tarafından çok önceden planlanmış ve Türk devleti de başından beri bu planın içinde yer almıştır. Türk devletinin Barzani ve Talabani ile ilişkileri çok net ve somuttur. Uzun süreden beri Türk Genelkurmaylığı'na bağlı çalıştıkları, gizli toplantılarda planlar hazırladıkları son saldırıyla birlikte daha da netleşmiş oldu.

1 Ekim 1992 tarihinde başlayan saldırıda Çekiç Güç kuvvetleri başından beri vardır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin havadan ve karadan büyük bir güçle savaşa dahil olmaları, iki hafta sonrasında gerçekleşti. Türk devleti önceden de saldırının içindeydi. Çünkü peşmergeleri yönlendiren ve eğiten ve günlük planlar saldırıya yön verenler Türk subaylarıdır. Savaş sürerken bazı Türk subayı peşmergelerle birlikte daha savaşın ilk haftasında ARGK birliklerince esir alındı.

Kürdistan'ın genelinde halkımızın ezici desteğini alan ARGK gerilla birlikleri üstün bir mücadele ruhuyla saldırıya karşı direnmektedir. Peşmergelere yönelik aralıksız olarak yapılan çağrılar etki yaratmaktadır. Türk devletinin silahlı kuvvetlerine bağlı subayların ve timlerin fiili olarak savaşın içinde yer almaları peşmergelerdeki huzursuzluğun önemli bir kaynağıdır, emperyalizmin ve Türk devletinin Kürdistan üzerindeki hesapları sınırlı da olsa kavranıyor. "Üç-dört gün içinde bitiririz" diyen Barzani ve Talabani'nin açıklamalarının tersine savaş yayılarak genişliyor. Dağlara sürülen peşmerge yiyecek-içecek sıkıntısı çekiyor. Bütün bu etmenler sonucu peşmergeler gönüllü savaşmıyor ve giderek tepki yoğunlaşıyor. ARGK birliklerinin uyguladığı gerilla taktikleri karşısında Kürdistani Cephe ve TC ordu birlikleri bir sonuç elde edemiyor ve darbe yiyor. Habur sınır kapısında askeri malzemelerin habire peşmergelere taşınması halkta büyük tepkilere yol açıyor. Hele Barzani'nin "Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti, kahrolsun PKK" sloganı halkta büyük bir nefret uyandırdı. Peşmerge saflarında müfrezeler komutanlarıyla birlikte daha savaşın ilk haftasında gerilla saflarına katıldı ve katılımlar artıyor. ARGK'nin uyguladığı ekonomik ambargo başarıyla sürdürülüyor. Kuzey Kürdistan parçasındaki halkımız, bu alçakça saldırıyı protesto etmek için kepenkler kapatıyor, eylemler gerçekleştiriyor. Ambargonun etkisiyle yiyecek ve içecek sıkıntısı devam ediyor. Yine de halk ambargoyu gönülden destekliyor. Kısacası savaş halkımızın ve ulusal kurtuluş mücadelemizin lehine gelişiyor.

Savaşın yol açacağı muhtemel sonuçlar şimdiden ortadadır. Bu saldırıyla beraber KDP-YNK veya diğer adıyla Kürdistani Cephe siyasi olarak, ilerici insanlık nezdinde tükenişlerini getiriyorlar. Bu savaşta hiç kuşkusuz kazanan partimiz olacaktır; bunu başaracak güçte ve yetkinliktedir.

Sömürgeci Türk devletinin "Sandviç Operasyonu" dediği saldırı taktiği şimdiden boşa çıkarılmıştır. Direnişin sürece ve geniş alanlara yayılması, gerilla taktiklerinin etkin uygulanması TC'nin ve dolayısıyla işbirlikçi-ihanetin sonunu daha da yakınlaştıracaktır. Kürdistan'ın her tarafında devam eden gerilla eylemleri TC ve işbirlikçilerini içine girdikleri bataklıkta nefessiz bırakacaktır.

Emperyalizmin ve sömürgeciliğin himayesinde Kürdistan sorununun çözülemeyeceği bu savaşla ispatlanmış oldu. Ulusal bağımsızlık ve özgürlük mücadelemize ve Ortadoğu halklarına karşı, Kürtlerin bir piyon olarak emperyalistler, sömürgeciler tarafından nasıl kötü kullanılmaya çalışıldığı gözler önüne serildi.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş yaptığı değerlendirmede savaşın olası sonuçlarına kısaca şöyle parmak basıyor: *"Hemen söyleyeyim, bu savaşın askeri yönünden çok siyasi yönü önemlidir. Söylendiği gibi biz kesinlikle Doğu'ya, Batı'ya, İran'a, Suriye'ye çekilmiyoruz. Bilakis oralarda halkın desteği söz konusudur. Kuzey'den Güney'e, halkın devrimi taşırması durumu vardır. Önümüzdeki günlerde oldukça hızlı gelişmelere tanık olunacaktır. Devrimin daha da bölgeselleşmesi ve bölge güçlerinin yeniden mevzilenmesi daha hızlı gelişecektir. Kısacası emperyalist işbirlikçi yaklaşımların yurtsever yaklaşımlar karşısında tutunamaması ve safların daha da netleşmesi sağlanacaktır. Yeniden bölgesel, hatta uluslararası güç mevzilenmesi bu temelde gelişme zeminine kavuşacaktır..."*

Bu savaş kardeş kavgası olarak değerlendirilmemelidir. Savaş ihanetle ulusal kurtuluşçu çizginin tarihi hesaplaşmasıdır. Sömürgeciliğin ve emperyalizmin Kürdistan'daki dayanakları yok oldukça, halkımızın özgürlüğüne ve bağımsızlığına kavuşması o denli hızlanacaktır. Bu nedenle bütün yurtsever Kürdistanlı'ların birleşmesi, daha sıkı örgütlenmesi önem kazanıyor. Birlikten doğan güçle ihanetin beli çabuk kırılır ve özgür gelişme olanaklarına daha çok kavuşulmuş olur. Mevcut süreç de bunu dayatmaktadır. Kürdistan tarihinde ilk defa bağımsızlık ve özgürlük çizgisi, işbirlikçiliği bütün yönleriyle mahkum ederek gelişme gösteriyor. Eğer ABD, TC ve KDP-YNK'nin topyekün ilan ettiği savaşı ARGK güçleri göğüsleyebiliyor, düşmana darbe vuruyorsa, bu bağımsızlıkçı çizginin kesin yenilmeyeceğinin kanıtıdır.

Güney Kürdistan'a giren Türk ordu birlikleri salt 19 Ekim tarihli çatışmada ve gerilla pususunda 250'den fazla kayıp vermiş, ilk defa kullanılan Stinger füzeleriyle bir Türk savaş uçağı düşürülmüştür.

Önümüzdeki süreçte de savaş zaman zaman şiddetlenerek ve bazen de azalarak devam edebilir. Bu savaşın sonuçlarına nereden bakılırsa bakılsın partimizin ve halkımızın lehine gelişeceğini, bölgesel ve hatta uluslararası çapta ilerici-demokratik halk cephelerinin gelişmesine öncülük edecek bir rolün sahibi olma görevini partimizin üstleneceğini vurgulamak gerekir. Herkesin bu inanç ve güçle hareket etmesi dönemin emrettiği bir görev olmaktadır. Zafer PKK önderliğinde savaşan ve direnen Kürdistan halkının olacaktır!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, Kürdistan'daki işbirlikçilik ve ihanet çizgisi üzerine çeşitli dönemlerde yaptığı konuşmalardan derlenmiştir...

Kürdistan halkına dayatılan işbirlikçi-ihanet politikasının tarihsel nedenleri ve bunun günümüze ulaşan boyutlarının yıkıcı sonuçları

İç çatışmaların tarihsel, toplumsal ve siyasal nedenleri

Yüzyıllardır süren yabancı egemenlik nedeniyle Kürdistan'daki toplumsal evrimin bir türlü özgür gelişme ortamı bulamadığı bilinmektedir. Toplumsal gelişmenin sağlanabilmesi, üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin doğru bir çözüme kavuşabilmesine bağlıdır. Ama bunun için her şeyden önce iç diyalektiğin işlemesi, yani toplumdaki ilerici ve gerici sınıflar arasındaki mücadeleyi ortaya çıkaran çelişkinin özgür bir biçimde gelişmesine ihtiyaç vardır. Eğer dışardan yönelen sert baskılar, toplumun özgür gelişmesi ve dolayısıyla çelişkilerin doğal seyri içinde ortaya çıkmasını engelliyor ve hatta bu çelişkileri güdükleştiriyorsa, çelişkilerin farklı kanallara akacağı ve çözümün de alabildiğine güçleşeceği açıktır.

Kürdistan üzerinde uygulanan ve tarihte sürekli olan yabancı istila, işgal ve egemenlik; başlangıçta Kürt toplumunu kendi sultası altında zorla eritmeye çalışmış, bunu başaramadığı veya direnişle karşılaştığında ise onu, sarp dağlara ve kuytu alanlara çekilmeye zorlayarak, aşiret ve kabile gibi gelişmemiş toplumsal biçimler altında yaşamaya mahkum etmiştir. İyi bilinmektedir ki, Kürdistan'da çok güçlü olan ve etkisini günümüze dek hissettiren aşiret ve kabile gibi toplumsal biçimlerin bu denli güçlü olmalarının nedeni, tamamen yabancı işgal, istila ile bunların kurdukları egemenliklerdir. Yabancı müdahale ve hakimiyetin sürekliliğinden ötürü, aşiretlerin çözülüp daha ileri düzeyde bir organizasyona geçme olanakları bir türlü ortaya çıkmamıştır. Yabancı fetihler ve egemenler bu alana sahip olmak için bir yandan kendi aralarında kıyasıya çatışmaya tutuşurken, diğer yandan toplum üzerindeki baskılarını sürekli kılmışlardır. Bu baskı ve katliamlar karşısında halk sürekli dağlara çekilmek zorunda kalmış ve bu nedenle de varlığını ancak küçük aile ve kabile birimleri halinde sürdürebilmiştir. Toplumsal gelişmenin engellenmesine yol açan bu durum, sosyal sınıfların güdük kalmasının da en başta gelen nedenidir. Buna bir de yabancı egemenlerin bu bölünmüşlüğü kendi aralarındaki çekişmeler dolayısıyla bir malzeme olarak kullanmaları da eklenince, içe büzülme olayı, tam bir kısır döngüye dönüşmüştür. Tamamen gelişmenin dışına itilmiş olan bu aşiret ve kabile toplulukları, en basit ekonomik ve toplumsal nedenlerden ötürü birbirleriyle yüzyıllar süren kavgalara girişmiş, bu durum onları daha da anlamsızlaştırmıştır.

Bu olgu Kürdistan tarihinde daha ilk çağlardan beri yaşanmaktadır.

Kürdistan'ı egemenliği altına almak isteyen çeşitli dış güçler, gerek bu alanı birbirlerine karşı tampon bölge olarak kullanmak ve gerekse kendi egemenliklerini tesis etmek için olsun, daha çok çeşitli aşiret ve kabile reislerini satın alma yöntemlerine başvurmuş ve onları birbirlerine karşı kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalışmışlardır. Bu durum Pers İmparatorluğu'nun kuruluşundan bu yana böyle sürüp gelmiş, özellikle Osmanlı İmparatorluğu döneminde daha Osmanlı-Safevi çatışmasından başlayarak oldukça yaygın bir hal almış ve tüm Kürdistan'da yüzyıllarca süren çatışmalar biçiminde devam edip gelmiştir.

Aşiret ve kabile reislerinin, dış güçlerin elinde ve özellikle de çatışmalarda kullanılan piyonlar durumuna düşmeleri, Kürt halk topluluklarının özgür gelişimini adeta imkansız kılmıştır. Bu aşiret ve kabile reisleri güç, yetki ve otoritelerini sürekli ya Osmanlı sultanlarından veya İran şahlarından almaya çalışmış, kazandıkları bu yetki ve gücü ise yine birbirlerine karşı kullanmaya başlamışlardır.

Kürdistan'daki aşiret toplulukları kendi içlerinde hiçbir zaman ciddi bir ayrışmayı yaşayamamıştır. Çünkü aşiretlerin gerek iç ve gerekse dıştan sürekli saldırılara maruz kalması, aşiret içi çelişkilerin engellenmesini zorunlu kılmış ve hatta bu durum onları aşiret örgütlenmesini daha da pekiştirmeye götürmüştür. Aşiret örgütlenmesinin toplumsal yapı üzerindeki hakimiyeti, öyle bir dereceye vardırılmıştır ki, dünyanın birçok ülkesinde neredeyse unutulan bu geri toplumsal organizasyon günümüzde bile geliştirilmeye çalışılmıştır.

Ancak toplumların büyük gelişimi karşısında çok dar ve sınırlı kalan bu yapı doğal olarak düşmanın istismarından kurtulamadı ve bu sınırlı toplumsal otorite de bir kör döğüşü içerisinde yavaş yavaş ortadan kaldırıldı. Aşiret ve kabile reislerinin bundan sonraki konumu; hemen hemen tümüyle, yabancı egemenliğin basit kuklaları olma acı gerçeğini aşamadı.

Kürdistan üzerindeki yabancı egemenliğin 19 yy.'da daha da gelişmesi ve buna bağlı olarak Kürt egemen sınıflarının yabancı güçlere olan bağımlılığının giderek artması nedeniyle hem toplumsal gelişmenin çarpıklaşması ve hem de yerel otoritelerin birbirlerini kemirmeleri olgusu daha vahim bir hal aldı. Bu yüzyılda kapitalist gelişme karşısında tutunamayan Osmanlı İmparatorluğu, hakimiyeti altındaki alanları bir bir kaybedip kendisi de giderek bir yarı-sömürge durumuna düşmeye başlayınca, yeniden Kürdistan'a yöneldi. Asker ve beslenme gibi gereksinimleri artan sultanlık bu gereksinimlerini karşılayan alan olarak gördüğü Kürdistan üzerindeki baskılarını alabildiğine yoğunlaştırdı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Kürdistan üzerindeki emellerine Ortadoğu'ya egemen olmak isteyen Batı kapitalizminin talepleri de eklenince, Kürdistan yeniden sert çatışmalara sahne olmaya başladı.

Kürt aşiret reisleri ve derebeyleri o yüzyıla kadar dış güçlere sıkı bir bağımlılık içinde olsalar da, içerde hiç de küçümsenemeyecek bir otonomiye sahiplerdi. Osmanlı sultanlarının Kürdistan'a yeniden yönelişi ise bu otoriteyi dağıtmayı veya alabildiğince daraltmayı hedefliyordu. Bu durum karşısında kendi iç özerkliklerini savunmaya geçen Kürt aşiret reisleri ve derebeyleri, halkın yabancı egemenliğe karşı olan kin ve nefretini de harekete geçirerek büyük isyanlara giriştiler.

Ancak, gerek isyanları yürüten güçlerin tutarsızlıkları ve gerekse de dış koşulların daha çok Osmanlı egemenlerinin lehine olması (emperyalist ülkelerin Osmanlı İmparatorluğu'nu ayakta tutma çabaları) nedeniyle isyanlar daha gelişmeden soysuzlaştı ve arkasında şu veya bu gücün yer alıp kendi amaçları için kullanmaya çalıştıkları hareketler durumuna düştüler. Kimi zaman Rus çarları, kimi zaman ise İngiliz emperyalistlerinin Osmanlı sultanlarını daha fazla tavize zorlamak amacıyla kullanmaya çalıştıkları isyanlar, henüz bağımsızlık sürecine girmeden, ulusal bir direniş olma niteliklerini yitirmeye başladılar.

Çoğu zaman Osmanlı sultanları bile, daha isyan sürecindeyken bu aşiret reislerini ve derebeylerini satın almayı başarmış ve bu yolla sağladıkları iç çatışmalarla bir kaos ortamına sürükledikleri isyanları acı yenilgilere uğratmışlardır.

Bu biçimde gelişen iç çatışmaların, düşman güçlerin isyanları bastırmak amacıyla bazı işbirlikçileri eliyle yürüttükleri bir ihanet hareketi olduğu açıktır. Nitekim çoğu kez daha bu iç çatışmalar sürerken yabancı egemenler de bizzat çeşitli temizlik harekatlarına girişmiş ve isyanları ancak böylelikle bastırabilmişlerdir.

Başlangıçta haklı nedenlerle ortaya çıkan ve hızla gelişen isyanlar, belli bir süre sonra, yabancı güçlerin çıkarları ve bu çıkarları korumak amacıyla satın alınmış olan yerli hainlerin milis faaliyetleri nedeniyle içten ve dıştan darbelenerek soysuzlaştırılmış ve giderek daha gerici bir organizasyonun oluşturulmasına temel teşkil etmiştir.

19. yy. bu konuda ibret verici örneklerle doludur. Yüzbinleri yöneten silahlı ve askeri güce sahip büyük ayaklanmalar yapılmış, ama hiçbirisi de yukarıda bahsettiğimiz akibete uğramaktan kurtulamamıştır. Bu nedenle bütün bu süreçler boyunca ortaya çıkan iç çatışmaları düşmanın oyunu dışında başka bir nedenle izah etmek mümkün değildir.

Dış müdahalenin vardığı bu boyutlar nedeniyle 19. yy.'da da Kürdistan toplumsal bir mücadeleye tanık olmamış ve hatta yabancı egemenliğe karşı mücadele bile ulusal boyutlara ulaşmayan bu güdük isyanlarla sınırlı kalmıştır.

19. yy.'da Kürdistan toplumu, Kürt aşiret reisi ve feodallerinin işbirlikçi karakteri yüzünden, Osmanlı sultanlığına bütünüyle bağımlı bir hale getirilmiştir. Bu bağımlılık 19 yy. sonlarında öyle bir düzeye ulaştırılmıştır ki, Osmanlı sultanlığı, iç otonomileri ezilmiş olan bu Kürt egemen güçlerini, imparatorluk bünyesinde gelişen halk hareketlerine ve en başta da Kürt hareketlerine karşı kullanarak "Kazak Orduları" biçiminde kendisine bağlı bir milis güç olarak yeniden örgütlemiştir. "Hamidiye Alayları" doğrudan sultanlığa bağlı olan bir milis örgütlenmesidir. Aşiretçilik temelinde gerçekleştirilmiş olan bu örgütlenme, feodal egemenliğin ömrünü uzatmak amacıyla geliştirilmiş ve özellikle gerici temellerdeki iç çatışmaların derinleşip yaygınlaşmasında en önemli rolü oynamıştır.

Bir yandan birbirlerine karşı üstünlük kurmak amacıyla korkunç çatışmalar yürüten bu alaylar, diğer yandan gerek güç ve etkinliklerini artırmak, gerekse de sultanın gözüne girmek için Ermeniler başta olmak üzere, diğer komşu halklara karşı da büyük yağma, talan ve kırımlara girişmişlerdir.

Öz olarak, o yıllarda gelişmesi hemen hemen kaçınılmaz olan ulusal isyanlar yerine 19. yy. sonu ile 20 yy.'ın başları, Kürt toplumu için kanlı iç çatışmaların toplumu içten içe tükettiği yıllar olmuş, özellikle halkları birbirine kırdırtma politikası ile meşhur Sultan Abdulhamit döneminde, toplum iyice çığırından çıkarılmıştır.

1920'lere gelindiğinde artık aşiretler birbirini o kadar hırpalamış, Kürt toplumunun gözü yüzyıllar süren bu uşak politikalar ile o kadar karartılmış ve hanedan çıkarları Kürt aşiret reis ve feodallerini öylesine kıskacına almıştır ki, dış baskıların en zayıf olduğu bu yıllarda bile ulusal ve toplumsal çıkarlar bir türlü göz önüne getirilmemiş, bunu temel alan bir mücadele içine bir türlü girilmemiştir.

O yıllarda basit bir ulusal organizasyonun yaratılmasıyla dahi başarılı bir ulusal kurtuluş mücadelesinin verilmesi son derece olanaklıyken, bu elverişli ortam bahsedilen kördöğüşü nedeniyle iyi değerlendirilememiş ve hatta denilebilir ki, böyle bir mücadelenin engellenmesi için gerekli her şey yapılmıştır. Daha da garibi, kraldan daha kralcı bir tavırla Kürdistan için nasıl bir başbelası olduğu daha o günden görülebilecek olan M. Kemal hareketi desteklenmiş ve neredeyse gönüllü bir biçimde Türk ulusal kurtuluşunun hizmetine girilmiştir.

M. Kemal hareketinin bu temel üzerinde geliştiği ve hareketin daha çok "Hamidiye Alayları"nın yakın izlerini taşıyan Kuzey Kürdistan'da güçlendiği bilinmektedir. Esas olarak bu alandaki Kürt din adamları, aşiret reisleri ve derebeylerinin desteğine dayanarak Türk ulusal kurtuluş savaşını geliştiren kemalizm Türk egemen sınıflarının tarihsel geleneğini sürdürerek daha savaş içindeyken bile, Kürdistan üzerinde nasıl bir hakimiyet tesis edeceğinin hesaplarını yapmaya başlamıştır.

Kendi ulusal kurtuluşlarına eğilmek şurda kalsın, buna bizzat kendileri karşı çıkan Kürt aşiret reisleri ve derebeyleri ise, kendilerini tarihten silmeyi daha o zaman kafasına koymuş kemalistlere uşaklık yapmak için adeta birbirleriyle yarışmışlardır.

Türk ulusal hareketi kendi ulusu için yeni bir yaşam yolu açmış, ama bunu önemli oranda Kürt ulusal varlığının imhası temeline dayandırmıştır. Bu temelin harcını koyanlar ise, en başta Kürt aşiret reisleri ve feodalleri olmuştur. M. Kemal iktidara yerleşir yerleşmez, Kürt egemen sınıflarının gücünü yıkmak ve Kürdistan'ı ekonomiden ulusal yapıya kadar her alanda ve tümüyle Türk ulusunun egemen olduğu; yani tek bir dil ve kültürün hakim olduğu bir alan haline getirmek için, tüm gücüyle harekete geçmekte bir an bile tereddüt etmemiştir.

M. Kemal'i Kürdistan üzerine bu denli pervasızca yönelten en önemli nedenlerden biri şüphesiz ki, geri sosyal yapının canlı tuttuğu yapay çelişkileri ile Kürt egemen sınıflarının zaaflarıydı.

Kürdistan adına hiçbir şeyin ayakta kalmasına izin vermeyen kemalizmin imhacı karakteri, 1920'lerden başlayarak adım adım hayata geçirildiğinde kaçınılmaz olarak isyanlar patlak verdi. Ama daha Şeyh Sait isyanında, tarihsel gerçek kendisini en acı bir biçimde bir kez daha hissettirdi. Kuzey Kürdistan'daki hakim aşiret güçleri, dil ve mezhep gibi ayrılıkları ileri sürerek bu harekete karşı çıktılar ve böylece hareketin ulusal boyutlara ulaşmasını engellediler. Düşman tarafından alabildiğine tahrik edilen bu çelişkiler temelinde Kürdistan tam bir bölünmeye uğratılıp, Dersim isyanı ve daha birçok ayaklanmada bu durum derinleştirilerek sürdürüldü.

Sonuç olarak, yüzyılların birikimini taşıyan mezhep ve aşiret kavgaları, düşmanın en tehlikeli bir hal aldığı ve Kürdistan ulusal gerçeğini kesin olarak imhaya yöneldiği bir dönemde dahi gündeme gelebilmiş, düşman bu güçleri böyle bir dönemde bile birbirlerine karşı kullanabilmiştir.

İşte, Türk sömürgeciliğinin o korkunç baskı ve sömürü cenderesini Kürdistan üzerine oturtabilmesi ancak toplumunun bu iç çelişki ve çatışmalarla iyice güçten düşürülerek yıpratılması ile mümkün olabilmiştir.

Kısaca Kürdistan'daki tarihsel gelişim, sürecin hep şu tarzda işlediğine tanıklık etmektedir: Gittikçe gelişen yabancı egemenlik, bu egemenliğin gelişmek ve Kürdistan'ı kendisine bağlamak için başvurduğu aşiret ve mezhep çelişkileri ve bu temelde bütünüyle bağımlı hale getirilip çarpıtılan toplumsal ve ulusal yapı.

Her türlü yabancı egemenliğin özellikle son yüzyıllarda Kürdistan'da bu kadar rahatlıkla ve uzun yıllar yerleşip, kurumlaşabilmesinin temel nedeni budur.

Dünyanın birçok ülkesinde isyanlar ulusal kurtuluş savaşı düzeyine varmış ve daha sonraki tüm toplumsal gelişmeler, bu temel üzerinde sağlanmıştır. Toplumların gelişim seyri genel olarak böyledir. Ama bizde ortaya çıkan gerçek bunun tam tersidir. Kürdistan'da isyanlar hiçbir zaman ulusal kurtuluş savaşı ve hatta ulusal direniş boyutlarına ulaşamamış ve iç çatışmalarla yozlaştırılan bu isyanlar, doğal olarak toplumsal gelişmeye değil daha çok tıkanmaya yol açmışlardır.

Bir yanda bir türlü ulusal savaş boyutuna ulaşamayan isyanlar ve ayaklanmalar, diğer yanda toplumsal diyalektiğin özgür gelişemeyişi, Kürdistan toplumunu aşiret ve kabile bölüntüsünün ağır etkisi altında tutmuş, bu bölünme etkilerini günümüze dek hissettirmiştir.

Özellikle 20. yy.'da örnekleri çokça görülen çağdaş ulusal kurtuluş hareketlerinin, önce ulusal kurtuluş savaşı ve ardından bu temelde ortaya çıkan bağımsız ve demokratik burjuva toplumlar biçimindeki diyalektik gelişimi, geçmiş tarihsel dönemlerde girişilen tüm ayaklanmalara rağmen Kürdistan'da ortaya çıkamamıştır. Kürdistan'da yabancı

egemenlik ve feodal kalıntıların tasfiyesi şurda kalsın, büyük güçler en kötü bir biçimde iç içe geçerek varlıklarını günümüze dek devam ettirmişlerdir.

Yakın tarihsel geçmiş ve günümüzdeki gerçeklik böyle olduğuna göre mevcut çatışma ve çekişmelere nasıl bir anlam vermek gerekir? Buna doyurucu bir cevap verebilmek için, günümüz Kürdistan'ındaki iç çatışmaların kaynaklandığı alan olan Güney Kürdistan'daki çatışmaların tarihine kısaca da olsa bakmak gerekir.

I. Emperyalist Savaş'tan sonra İngiliz egemenliğine geçen Güney Kürdistan, İngiliz emperyalistlerinin bu alanda fazla bir hakimiyet oluşturamaması, daha sonra egemenliği ele geçiren Arap burjuvazisinin ise uzun süre iktidarını pekiştirememesi nedeniyle, kendi iç otonomisini sınırlı da olsa korumuştur.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, İngilizlerin bu alandan çekilmek zorunda kalması ve Arap burjuvazisinin yönetiminin henüz zayıf oluşu, Güney Kürdistan'daki egemen güçlere kendi iç özerkliklerini daha da geliştirmek imkanı vermiştir. Özellikle 1958'de Irak'taki monarşik krallığın yıkılması ve burjuva demokratik devrime ilk adımların atılmasıyla Güney Kürdistan ulusal hareketi için koşullar daha da elverişli hale gelmiş ve bunun bir sonucu olarak tüm Kürdistan'da boydan boya bir halk ayaklanması başgöstermiştir.

Monarşik yönetimden iktidarı devralan Arap milli burjuvazisi ise çok zayıf olması nedeniyle Kürdistan'daki bu gelişmeleri kontrol edememiştir. İşte daha çok bu elverişli dış koşullara dayanılarak geliştirilen Güney Kürdistan'daki ayaklanmalar kısa sürede etkisini Kürdistan'ın tüm parçalarında göstermiş, Güney Kürdistan ulusal hareketi bir çırpıda tüm Kürt hareketinin merkezi ve odağı durumuna gelmiştir. Ama Güney Kürdistan hareketinin yükseldiği bu konum, gerek yetersiz bir nüfus ve coğrafya yapısına dayanması ve gerekse diğer parçalara göre içinde bulunduğu her bakımdan geri durum nedeniyle, onun böyle bir rol üstlenmesine olanak vermemekteydi. Kürdistan'ın bu parçasındaki gelişmelerin böylesine belirleyici bir konuma yükselmesi, Irak'taki devrimci gelişmelerin yarattığı elverişli ortam ile, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gelişmelerin katı sömürgeci uygulamalar altında bastırılmasından kaynaklanmaktaydı.

Güney Kürdistan hareketi, gücünün çok ötesinde bir otoriteye ulaşmıştı ama, kendisini Kürdistan'da çok uzun zamandan beridir yaşanmakta olan hastalıklardan kurtarmayı başaramamıştı. Güney Kürdistan aşiretçi-feodal yapının en güçlü olduğu alanlardan biri durumundaydı. Bu derece geri ulusal ve toplumsal yapı üzerinde şekillenen siyasal gelişmeler, kısa bir süre sonra, tarihte birçok kez yaşandığı gibi, başta Arap burjuvazisi olmak üzere İran, Türk egemen güçleri ve giderek ABD emperyalistlerinin el atması ile, daha 1965'lerden itibaren soysuzlaşmaya, halkçı ve ulusal karakterinden hızla uzaklaşmaya başladı.

Güney Kürdistan hareketi daha bir ulusal kurtuluş hareketi düzeyine ve demokratik bir içeriğe kavuşmadan başgösteren içteki aşiretçi-feodal çekişmeler ve dış egemen güçlerin, özellikle de emperyalizmin hareketi içten saptırarak denetim altına alma çabaları sonucu soysuzlaştırıldı. Kürdistan tarihinde çağdaş en büyük ayaklanma olan Barzani hareketinin vardığı sonuç, böyle bir durumdu. Arap burjuvazisinin katliamcı politikasının eşlik ettiği bu durum 1970'lere gelindiğinde hareketin kaderini önemli oranda belirlemiştir.

Kürdistan tarihinde kendisinden en çok umut beklenen Güney Kürdistan hareketi ile onun sembolü haline gelmiş olan Barzani ve KDP, hareketin içine sürüklendiği bu kaos nedeniyle giderek olumsuz bir konuma bürünmüş, bırakalım Kürdistan genelinde bir ulusal direniş savaşını yürütmesi, 1965'lerden itibaren bizzat kendisi ulusal direnişin önündeki en önemli engellerden biri haline gelmiştir. Hareketin böyle bir duruma düşmesindeki en belirleyici etken, yukarıda da belirttiğimiz gibi geri aşiretçi-feodal yapı ve bu yapıdan kaynaklanan yerel otorite savaşıdır.

Bu iç çatışmalarda sınıfsal ayrışmanın oynadığı rol zayıftır. Tamamıyla aşiretler arası hakimiyet mücadelesi, çatışmalarda belirleyici öğe olarak kalmaya devam eder.

Güney Kürdistan'da çatışmaların aşiretçi karakteri oldukça barizdir. Hatta bu, Kuzey-Batı Kürdistan'da olduğu gibi, giderek bölgeler arası bir çatışma düzeyine varmıştır. Güney Kürdistan'daki çatışmaların daha çok Behdinan ve Soran bölgeleri arasında cereyan ettiği bilinmektedir.

Güney Kürdistan'ın çeşitli bölgeleri arasında ekonomik-sosyal bakımdan farklılaşma ortaya çıkmıştır. Örneğin KDP'nin güçlü olduğu Behdinan bölgesinde daha çok feodal yapı hakimken, KYB'nin güçlü olduğu Soran bölgesinde kapitalist gelişme daha etkin bir durumda bulunmaktadır. Ama bu, her iki güç arasındaki çatışmaya hakim olan yanın sınıf mücadelesi olduğu anlamına gelmemektedir. Bu çatışmalar, farklı aşiret çıkarlarının savunulmasının ve bu aşiretlerin Kürdistan üzerindeki hakimiyet kavgasının bir ürünüdür.

Daha başından çözümsüzlüğü belli olan bu iç çatışmalar, tarafları çeşitli egemen güçlerle ilişkiye yöneltmiş; Soran bölgesi hakimleri daha çok Bağdat'la ilişki ararken, Barzani ailesi İran'la ilişki geliştirmeye başlamıştır.

Bir kere bu sürece girdikten sonra, artık sonucu dış güçlerin çıkarlarının tayin edeceği bilinen bir gerçektir. Nitekim bu dönemden sonra Güney Kürdistan hareketinin kaderini belirleyen, İran ve Irak arasındaki çelişkiler ile emperyalizmin Arap dünyası üzerindeki hesapları olmuştur. Bahsedilen dış güçler, kendi çıkarlarını yürütmede en önemli desteği Kürt hareketlerinden sağlamış, işler çıkmaza girdiğinde de birbirlerine karşı ileri sürdükleri koz yine Kürt hareketi ve başındaki güçler olmuştur.

ABD, İngiliz ve Fransız emperyalistleri ile çeşitli sömürgeci güçlerin yüzyıllardır ülkemiz üzerinde oynadıkları oyunlar, ancak bu gerçekle izah edilebilir.

Güney Kürdistan hareketine önderlik eden güçlerin objektik temelden kaynaklanan geri ve yetersiz yapıları, modern bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirebilmelerini engellemiş; benzer özelliklere sahip dar sınıf ve zümre çıkarları, onları bu çıkarlara tek başına sahip olmak amacıyla birbirleriyle kıyasıya savaşa sürüklemiştir. Ulusal mücadele görüntüsü altında yüceltilmeye çalışılan bu çıkar savaşının gerici niteliği 1975'lere gelindiğinde tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilmiştir.

Bağımsız ve doğru bir stratejik hat izleyerek ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltmek ve onu o yıllarda zaferle taçlanmış Çinhindi vb. ulusal kurtuluş mücadelelerinin saflarına katmak yerine hareketin perspektiflerini dar otonomi amaçlarıyla çarpıtıp, hedefe çeşitli dış güçlere ve bu güçler arasındaki çelişkiye dayanarak varma anlayışı, Güney Kürdistan güçlerini düşmanın kucağına itmiştir. Dış güçlere dayanarak mücadeleyi sürdürme anlayışı, bu güçlerde o derece gelişmiştir ki, kendi aralarındaki çelişkileri "çözümleme"yi ve birbirlerine karşı yürüttükleri üstünlük savaşını kazanmayı bile dış güçlere dayanarak gerçekleştirmeye çalışmışlardır. KYB'yi 1966'larda Kürdistan'da bir kırım savaşı yürütmekte olan Irak Baas yönetimi ile işbirliğine yönelten neden budur.

1975'lere gelindiğinde KDP de aynı duruma, hem de daha vahim bir biçimde düşmekten kurtulamamıştır. Sözde, İran ile İrak arasındaki çelişkiden yararlanarak otonomi amacına ulaşmaya çalışan ve Sovyetler'le ilişki geliştiren İran yönetimini darbelemek ve tavize zorlamak amacıyla ABD ile ilişki içine giren KDP, bu ilişkiler içerisinde hem kendisini, hem de genel olarak Kürt hareketini çok tehlikeli konumlara sürüklemiş, hareketi tecritle yüz yüze getirmiş ve çok acı bir yenilgiye uğramaktan kurtulamamıştır. Gerek İran Şahlığı ve gerekse ABD, Irak'tan elde etmek istedikleri tavizi aldıktan sonra -bilindiği gibi bu, İran açısından Körfez üzerinde etkinlik elde edebilmek için toprak talebiydi ve Cezayir Antlaşması ile gerçekleşti; ABD açısından ise Irak'ın emperyalist bağımlılığa zorlanması idi- KDP' yi ve Kürt hareketini yüz üstü bırakmış, bununla da yetinmeyerek KDP' yi silahlarını bırakmaya ve hareketi dağıtmaya zorlamışlardı.

Güney Kürdistan'daki iç çatışmalarda yer alan tarafların durumu böyledir. Strateji, taktik, örgütleme ve eylem alanlarında modern anlamda ne bir sınıf savaşımı, ne de bir ulusal savaşım boyutlarına ulaşmayan bu çatışmalar, doğal olarak çağımızın hem sınıfsal ve hem de ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçekleriyle çelişmektedir.

Şüphesiz, egemen güçlerle tarihin özgül durumları ve o güçlerin dünya genelinde anti-emperyalist bir cephede yer almaları halinde ilişki kurulmuştur ve kurulabilir. Örneğin Güney Kürdistan hareketinin 1958-1961 döneminde Irak yönetimi ile kurduğu ittifak, bu yönetimin o zaman ilerici bir konumda olmasından ötürü, doğru bir ittifaktır. Yine bu güçlerin günümüzde Suriye yönetimi ve devrimin başlangıcında İran yönetimiyle geliştirdikleri ilişkiler de böyledir.

Ama bu güçlerin 1965-75 döneminde, Irak-İran ve ABD başta olmak üzere çeşitli emperyalist çevreler ile geliştirdikleri ilişkileri böyle değerlendirebilmek mümkün değildir. Bu ilişkiler, Kürdistan tarihindeki olumsuzlukları daha da derinleştirmiş ve ulusal kurtuluş hareketleri çağında, halkımızın kurtuluş mücadelesinin dünya ilerici insanlığından tecrit olmasına yol açmıştır.

1975 yenilgisinden sonra da, Güney Kürdistan güçleri, içerisinde bulundukları olumsuzlukları fark etmemiş ve bu olumsuzlukları yeni koşullarda daha da derinleştirmişlerdir. Yaşadıkları onca acı deneye rağmen günümüzde hala dar sınıf çıkarları uğruna hareketi bir kördöğüşüne döndürme anlayışından kurtulamayan bu güçler, Güney Kürdistan hareketinin önemli görevler başarmakla yüz yüze olduğu bir dönemde tarihsel hatalarını yine hem de çok daha geniş boyutlarda tekrarlamaya başlamışlardır.

Bugün yüzlerce yurtsever ve devrimcinin hayatına, ülke ve bölge devrimi açısından ise büyük maddi ve manevi zararlara yol açan, Güney Kürdistan'daki çatışmaların sona erdirilmesi, tüm halk güçlerinin ortak bir arzusu haline gelmiş ve çeşitli güçler, bu amaçla birtakım çalışmalar içerisine girmişlerdir. Ancak iyi niyet sorunu olmaktan çok, köklü stratejik ve taktik yaklaşımlar gerektiren sorunun çözümü bir yönüyle de bu çatışmaların günümüzde ulaştığı boyutların ve sorunun kaynaklandığı güncel gelişmelerin doğru ve tam olarak kavranmasına bağlıdır... **(Serxwebûn Özel Sayı, Temmuz 1983)**

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde ilkel milliyetçilik, ajan kliklerin oluşmasına alabildiğine elverişli bir zemin yaratmıştır

Kürdistan üzerinde yüzyıllara varan yabancı egemenlik, Kürt egemen sınıflarının ruhuna ve iliklerine kadar işleyen işbirlikçi bir karakter kazanmasına yol açmıştır. Günümüzde geliştirilen sömürgeci kapitalizm nedeniyle de ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yapı tahrip edilerek oldukça olumsuz bir noktaya, Kürt bireyi ise kendisine, ülkesine ve halkına yabancılaştırılmış bir konuma getirilmiştir. Çağdaş gelişmelerden ve bilimsel öğretiden soyutlanan halkımız, bilinçsizliğin verdiği bir kördöğüşü içinde gerçek çıkarlarının nerede yattığını göremeyen, düşmanın ve işbirlikçi Kürt çevrelerinin kendi politik çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi yönlendirilen, kendi çıkarlarına karşıt düşman politikalarının gerçekleştirilmesinden hem kendi kendine ve hem de kardeş halklara karşı savaştırılan bir konumun yaşatıldığı bir noktaya kadar getirilmiştir. Bu olumsuz yapı üzerinde, düşmanın ve buna bilerek ya da bilmeyerek alet olan güçlerin yürüttükleri bilinçli faaliyet nedeniyle de denilebilir ki, toplumumuz adeta provoke edilmiştir.

Tüm bu olumsuz toplumsal ve ulusal yapının sorunlarını çözüme kavuşturmak, ancak çağdaş bilimsel öğretinin yol göstericiliğinde ve bunu temsil eden sınıfın politik öncülüğünde gelişebilecek ulusal kurtuluş savaşımı ile mümkündür. Bu da işçi sınıfı ve onun öğretisi olan bilimsel sosyalizmdir. Bunun dışında, bir başka sınıfın ve onun temsil ettiği ideolojik-politik akımın, tarihsel nedenlere dayanan Kürdistan'ın ağır toplumsal ve ulusal sorunlarını çözmesi mümkün değildir. Tam tersine sorunlarımızın daha da derinleşmesine ve çıkmaza sürüklenmesine yol açmaktadır. Daha da ötesi ideolojik-politik-örgütsel yetersizliklerinden dolayı kendi bünyelerinde bir yığın art niyetli ve karanlık emeller taşıyan ya da doğrudan doğruya emperyalizm, sömürgeci devletler ve bölge gericiliği adına ajanlık düzeyinde faaliyetlerin gelişmesine ve bunun da giderek bir klik biçiminde örgütlenmesine elverişli bir zemin oluşturmaktadır. Bu noktada toplumsal yapımızın zayıflıklarını da kullanan bu karanlık güçler, yaygın bir biçimde iç çatışmaları körükleyerek halkımızı aşiret aşiret, örgüt örgüt birbiriyle çatıştırıyorlar. Halkımızın kurtuluş sorununa devrimci yurtsever bir yaklaşım geliştirmek isteyen dürüst ve samimi öğeleri ise, çeşitli biçimlerde düzenlenen komplolar ile hunharca katlediyorlar. Ve üstelik bu ihanetlerini ve işledikleri suçlarını, içinde rahatça faaliyet yürüttükleri örgütlerin ve önderliklerinin üstüne atıyorlar.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde bunun en acı ve somut örneği Güney Kürdistan'da, geçmişte olduğu gibi bugün de yaşanıyor. Ülkemizin bu parçasında gelişen Kürt ulusal hareketinin ilkel milliyetçi ideolojik-politik hattın örgütsel öncülüğünden kaynaklanan ciddi zayıflıklar ve yetersizlikler vardır. Bu hareketin bünyesinde, zayıflıklarından yararlanarak geçmişten bu yana örgütlenen ve mücadeleye oldukça büyük zararlar veren ajan bir kliğin oluştuğu ve günümüzde bu kliğin tüm özellikleri ve bağlantılarıyla açığa çıktığı görülmektedir. Sözünü ettiğimiz kişi ve klik, Sami Abdurrahman denilen tescilli ajan ile kendisini kamufle etmek için oluşturduğu ve adına PDGK (Kürdistan Demokratik Halk Partisi) denilen örgütüdür. Sorunu geçmişiyle birlikte ve daha yakından ele almak gerekiyor. Bu unsurun, daha İngiltere'de öğrenim görürken İngiliz ajan servisleri tarafından eğitildiğini, İsrail istihbarat örgütü MOSSAD ile yoğun ilişkiler içinde olduğunu, Irak ve Güney Kürdistan yurtsever ve demokratik hareketleri birtakım belgelerle kanıtlamıştır. 1970'li yıllarda, I-KDP'nin dış ilişkiler sorumluluğunu yürütürken, daha o zamandan itibaren kendi ajan kliğini örgütlediği ve birçok komplolar düzenlediği, bugün ortaya çıkan gerçekler ışığında daha iyi kavranmaktadır.

IKP'nin Kürdistan sorunu karşısındaki tasfiyeci tutumu ve Saddam'la uzlaşarak hükümette yer alması sonucu ve kendi çizgisinden kaynaklanan yetersizliklerinden dolayı I-KDP oldukça sıkışmış ve zor durumlarda kalmıştı. Barzani gibi geçmişte, Kürdistan ulusal direnişinin gelişmesinde küçümsenmeyecek bir işlevi olan önderliğin, sağa kayarak İran Şahı'yla uzlaşmasında ve hareketin de ABD'nin yörüngesine girmesinde, en zayıf noktada alçakça yararlanmasını bilen bu unsurun belirgin bir rolü vardır. Aslında, Kürdistan sorununun emperyalist-kapitalist sistemin yörüngesine oturtularak çözümlenmeye çalışıldığı bu dönemde aynı faaliyetin taşıdığı coğrafik büyüklük ve nüfus çoğunluğu, sosyal ayrışmanın gelişkinlik düzeyi itibarıyla hem parçasal, hem de sınıfsal önderliği açısından Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik konumunda olan Kuzey-Batı Kürdistan üzerinde de yoğunlaştığı görülmektedir.

Güney Kürdistan'da Sami Abdurrahman tarafından oynanan rolün bir benzerini Kuzey-Batı Kürdistan'da Kemal Burkay'ın oynadığı görülmektedir. Bu kişi, 1972 yıllarında Avrupa sosyal-demokrasisi ile, silahlı savaşımın reddi temelinde barışçıl mücadeleye ele edilmesi gereken ve hedefin "Kültürel Özerklik"i aşmayacak biçimde saptandığı bir anlaşma yapmıştır. Böylelikle ulusal kurtuluş potansiyelimiz sosyal-demokrat potada eritilerek, bu TKSP biçiminde bir ihanet örgütüne dönüştürülmek istenmişti. Daha 1970'li yıllardan itibaren halkımızın bağrına bir hançer gibi saplanan bu alçak çete hareketinin, binlerce yurtseverin, demokratın ve sosyalistin katledilmesinde ve Kürt ulusal hareketinin içinden çıkılmaz bir noktaya getirilmesinde ne kadar büyük bir rolünün olduğu şimdi daha iyi anlaşılmaktadır.

Demek ki, Sami Abdurrahman denilen unsurun, gerek kendi kliğinin ve gerekse de kendi yönlendirmesi altında olan Kuzey-Batı Kürdistan'daki ajan kliklerin, emperyalizm adına daha bu dönemden itibaren örgütlendirildiği açığa çıkıyor.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki sol eğilimin temsilcisi durumunda olan ve kendilerini TKDP olarak örgütlemeye çalışan radikal yurtseverliğin önde gelen şahsiyetlerinden Sait Elçi, Sait Kırmızıtoprak'ın (Dr. Şıvan) sinsice düzenlenen komplolarla katledilmesinde; 1975 sonrası yıllarda gerici aşiretçi güçlerin de kullanılarak, Türk helikopterlerinin de içinde yer aldığı saldırılar sonucunda, Ali Asker gibi değerli askeri komutanların da içinde bulunduğu ve KYB güçlerine mensup 700 dolaylarında militanın, yurtseverin, sosyalistin acımasızca katledilmesinde bu şebekenin doğrudan bir rolü var. Bu gelişmelerin belirginlik kazanmasından sonra, Kemal Burkay'ın neden Dr. Şıvan'ı hazmedemediği daha anlaşılır olmaktadır.

Sami Abdurrahman 1975'te, Güney Kürdistan'daki ulusal hareketin trajik bir yenilgiye uğramasının esas hazırlayıcılardan ve o dönemdeki politikaların oluşturulmasında önde gelen bir sorumlu olduğu halde, yenilginin tüm nedenlerini Mustafa Barzani'ye yükleyerek geçmişe her türlü küfürü yağdırmış, kendisini de devrimci-demokratik güçlere ve halk kitlelerine pir û pak sunmaya çalışmıştır. Tabii tüm bunları da boşluktan yararlanarak I-KDP sekreterliğini el geçirdikten sonra, devrimcilik, sosyalistlik ve hatta komünistlik adına yapmıştır. O andan itibaren bu kez de "Stratejiya Nû" adı altında yeni bir tasfiye hareketi geliştirmek istiyor. İran devriminin de etkisiyle o zaman, I-KDP önderliği kendisini yeniden toparlamaya çalışıyordu. Halbuki I-KDP'de görülmeye başlanan bu olumlu adım desteklenerek, Irak yurtsever ve demokratik hareketiyle bütünleşmesinin sağlanması gerekirdi. Tam da bu noktada, Sami Abdurrahman denilen unsur, hareketin attığı bu olumlu adımı durdurarak tasfiyesini gerçekleştirmek için hiçbir çabadan kaçınmamıştır.

"Stratejiya Nû" adı altında dayatılan tasfiyecilik, I-KDP tarafından kabullenilmeyip istediği gibi faaliyetini geliştirmesi engellenince, 1980'li yıllarda ayrılıp COKED'e geçmiş, oradan da hiçbir izaha ihtiyaç duymadan ayrılıp CUD'a geçmiştir. Açık ki kendi ajan faaliyetini rahatça yürütebileceği uygun bir alan arıyor ve nitekim IKP'nin ilkesiz ve faydacı politikalarından dolayı o eski uğursuz işlerini bu kez de bu ad altında yürütmeye çalıştığı görülüyor. O, yurtsever ve demokratik hareketin saflarında gelişen birlik eğilimlerini kökünden dinamitlemek istemektedir.

Emperyalizmin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi içindeki örgütü olan bu ajan klik, faaliyetini yalnız Güney Kürdistan ile sınırlı tutmamaktadır. Türkiye ve Irak sınırlarının kesiştiği hudut boyunda Türk istihbarat teşkilatı MİT'le ortaklaşa Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik de faaliyet geliştirmekte ve kendisine bağlı ajan klikleri bu parçada da örgütlemektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi içinde radikal yurtsever bir çıkış yapmak isteyen Dr. Şıvan'ın komplolar kurularak vurulması, yakın bazı arkadaşlarının da tasfiye edilerek etkisiz kılınmasından sonra bu kişi I-KDP'nin dış ilişkiler sorumlusu olma konumundan da yararlanarak TKDP üzerinde denetim kurar, daha doğrusu ele geçirir. MİT ile anlaşarak, kendisinin Kuzey-Batı Kürdistan'daki ajan kliğini örgütleyecek ve aynı zamanda MİT ile ilişkilerini sağlayacak olan Dervişê Sado'yu TKDP'nin başına oturtacaktı.

Dr. Şıvan olayının iyi kavranması gerekir. Aslında Dr. Şıvan, Kuzey-Batı Kürdistan'da, 12 Mart faşizmine ve Türk sömürgeciliğine karşı radikal yurtsever bir ulusal kurtuluş hareketi geliştirmek istemektedir. Fakat gerek Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçi önderliği değerlendirmesindeki yetersizliklerinden kaynaklanan yanlış ilişki anlayışı, gerek bu hareketin önderliğinin rolünü abartması, gerekse de Sami Abdurrahman ajan kliğinin bu yönelimi tespit eder etmez acımasızca imhaya yönelmesi, önemli gelişmelere yol açması muhtemel olan bu yurtsever atılımın, daha ana rahmindeyken katledilmesiyle sonuçlanmıştır. Böylece TKDP de, MİT elemanlarının, işbirlikçi feodal, dinci ve aşiretçi güçlerin denetimine geçer. Ve bundan sonraki tüm faaliyetinin, kendi içinde yurtseverleri çeşitli biçimlerde tasfiye etmek, kendi dışında gelişen ulusal kurtuluş akımını ise çeşitli komplolarla engellemeye çalışmak olduğu görülür. Yine TKDP içinde dürüst bir yurtseverliği temsil etmeye çalışan Faik BUCAK da, aynı kliğin MİT ile ortaklaşa kurduğu bir komplo neticesinde katledilmiştir.

Görevi, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketini emperyalist-kapitalist sistemin çıkarlarını zedelemeyecek bir noktada tutmak, daha da ötesi onun politikalarının ülke ve bölge zemininde gerçekleştirilmesi aracına dönüştürmek olan bu kliğin, PKK hareketinin gelişmesini çok yakından izlediğini görüyoruz. Kendi kontrolleri dışında ve hem de NATO'nun stratejik öneme haiz bir devletine karşı bağımsızlığı hedef alan bu hareketin gelişmesi, ne pahasına olursa olsun engellenmesi isteniyordu. Yani Dr. Şıvan'ın geliştirmek istediği ve radikal yurtsever bir eğilim taşıyan hareket henüz ana rahmindeyken nasıl katledilerek gelişmesi engellendiyse, 1973'lü yıllardan itibaren proletarya öncülüğünde bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ı hedefleyen bu ulusal kurtuluş akımı da halkla bütünleşmeden ezilmeliydi!

Hareketimizin ideolojisinin Kürdistan'a taşırılmasıyla birlikte hemen devrimci aydın ve gençlik içinde yankı bulması, bu ajan kliğin Türk MİT'iyle iç içe çalışan Dervişê Sado önderliğindeki TKDP kolunun harekete geçirilmesine neden olur. Doğrudan Dervişê Sado'ya bağlı, "Sterka Sor" adıyla ajan-provokatör bir örgütün Alaattin Kapan adında bir MİT ajanının önderliğinde oluşturulduğunu görüyoruz. Kendisine marksizm maskesi de takan bu örgüt, Sovyetler Birliği'ni emperyalist, Kürdistan'ın da "beş parça" olduğunu söyleyerek sol içinde bir de kendisine meşruluk kazandırmaya çalışıyordu. Elazığ'dan da birkaç kiralık katili örgütlendirerek, PKK hareketinin ilk faaliyet yürüttüğü ve sağlıklı temellerde hızla gelişmeye başladığı Antep ve Adana'da ilk komplolarını gerçekleştirmek üzere kendilerini konumlandırdılar. Bilindiği gibi bir alçakça komplo sonucu 18 Mayıs 1977'de büyük enternasyonalist devrimci ve PKK hareketinin önderlerinden **Haki KARER** yoldaş, bu çete eliyle alçakça katledildi.

Bu komplodan önemli sonuçlar çıkaran PKK hareketi, bir yandan iç örgütlenmesini güçlendirirken, diğer yandan kitlelere açılarak kitlesel bir karakter kazandı. Kuzey Batı Kürdistan'da ilkel milliyetçilik aşınmış, devrimci gençlik hızla marksist düşüncelere eğilim göstermeye başlamıştı. İşte bu dönemde I-KDP içinde "Stratejiya Nû" adıyla geliştirilmeye çalışılan çizgi, TKDP bünyesinde başarılı bir biçimde hayata geçirildi. Tam da bu sıralarda yılların ajanı Dervişê Sado ve işbirlikçi Kürt egemen güçlerin denetimindeki MİT elemanlarının yönlendirdiği TKDP içinde güya "sosyalizmi" savunanların yönetimi ele geçirdiğini ve KUK adıyla hareket ettiklerini görüyoruz. Aslında ise teşhir olmuş klasik ajanlar yerine, modern aydın giysili daha ustaca hareket eden ajanlar geçmiştir. Yine bu dönemde hudut boylarında alınan kararlar gereği PKK, Mardin, Siirt ve Hakkari'ye sokulmayacak, neye mal olursa olsun bu alanlardaki PKK faaliyeti engellenecekti. 1979'lara gelindiğinde bir ucunda İngiliz Sami'nin, diğer ucunda sosyal-demokrat Kemal'in yer aldığı ve adına "UDG" denilen bir "birlik"in kuruluşuna tanık oluyoruz. Tabii ki, hudutlarda alınan karar gereği de hemen Mardin ve Siirt'te KUK'un saldırıları başladı. Bu saldırılar sonucu 50'ye yakın PKK kadrosu ve sempatizanı ile birçok yurtsever alçakça katledildi.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına bir hançer gibi saplanan bu ajan kliğin, PKK hareketine yönelik saldırılarını, 12 Eylül'den sonra da sürdürdüğünü görüyoruz. Yazının bir başka bölümünde açıklamasını yaptığımız gibi, PKK önderliğine yönelik geliştirilen her iki komplonun, Sami Abdurrahman denilen bu unsur tarafından düzenlendiği şimdi daha net bir biçimde açıklık kazanmıştır. Hareketimizi beyninden vurarak ulusal direniş mücadelemizi yeniden yükseltmemizi engellemek gibi en alçakçasından beslediği emellerine varamayınca, bu kez de kadrosal varlığımıza yönelerek bu sonuca varmak istedi. Bu nedenle düzenlediği birçok komploda 20 dolayında önder savaşçı kadromuzu haince katletti.

PKK, 2. Kongresi kararları uyarınca, örgütsel yapıyı yeniden inşa etmek ve silahlı savaşım temelinde direniş mücadelesini geliştirmek üzere kadrosal varlığını ülke zeminine taşırmaya başladı. Halkımıza yaşamı çekilmez kılan, köy köy, şehir şehir, dağ dağ operasyonlar düzenleyip halkımızın malına, canına ve namusuna el atan, en değerli evlatlarını zindanlarda katleden faşist Türk sömürgeciliğinden yılların intikamını alma, halkımızın soylu kin ve öfkesini örgütlü mücadele gücüne dönüştürme isteği daha ilk adımda engellenerek Dr. Şıvan'ın akıbeti PKK hareketine de yaşatılmak istendi.

Ağustos 1982'de, ilk zemin yoklaması yapmak üzere Orta Kürdistan alanına görevli olarak gönderilen **Süleyman TUĞCU** yoldaşın katledilmesi durumu vardır. Gerekçe olarak da Türk askerleriyle girilen çatışma gösterilmiştir. Fakat hiç de inandırıcı bir gerekçe değildir. Çünkü, sınır geçişi 100 dolayındaki bir peşmerge grubuyla birlikte yapılmıştır. Eğer gerçekten çatışma çıkmış olsaydı, en azından bu kadar kalabalık bir grubun içinde başka ölü ve yaralıların da olması gerekirdi. Herhalde faşist ordunun mermilerinin sadece yoldaşımıza isabet etmesi düşünülemez. Yine aynı amaçla Orta Kürdistan'ın dağlık alanında faaliyet yürütmek üzere 8 kişilik bir grup yoldaşımızın, Kasım 1982'de Hezil çayında katledilmesi olayı vardır. Kendi adamları gruptan ayrılarak Abdurrahmanê Gundiki'nin köyüne gitmişlerdir. Olaydan kısa bir süre önce de sınır geçişinde yol gösteren kılavuz ayrılmış ve düzenlenen alçakça pusuda, partimizin önder savaşçı kadrolarından **Şahin KILAVUZ, Cahit DAYAN, Musa İLK, Veysi ŞİMŞEK, Fuat ERTÜRK, Veysi HANTAŞ, Hasan ÖZÇELİK** ve **M. Beşir AKSOY** yoldaşlar katledilerek şehit düştüler. Bu olayın da Türk askerlerinin kurduğu pusu sonucu gerçekleştiği belirtildi. Halbuki Türk devleti, bırakalım 8 kişiyi, bir kişiyi dahi ölü veya yaralı ele geçirdiği zaman anında haberlerde ve sıkıyönetim komutanlıklarının resmi açıklamalarıyla kamuoyuna duyurmaktadır. TC'nin olaydan haberi, ancak naaşlar su yüzüne çıktıktan sonra oldu ve Türk gazetelerinden birkaç tanesinin haber olarak yazmasının dışında herhangi bir resmi açıklama yapılmadı. Biz, bu provokatörlerin örgütleri birbirine düşürmesini engellemek, onların oyununa gelmemek için olayın üzerine açık gitmedik. Fakat provokasyon ve ajan faaliyetlerin daha da boyutlandığını görüyoruz.

Bu ajan faaliyetlere rağmen partimizin, ülkeye dönüş hamlesi önlenemediği gibi, 15 Ağustos örgütsel-eylemsel atılımı bir şamar gibi suratlarına patladı. Şaşkına dönen bu güçler, hemen halkımızın soylu adımına karşı tutum aldılar. Ve ikinci bir adımı PKK hareketine attırmayacaklarını açıkça kamuoyuna ilan ettiler. Gerçekten de emperyalizm, Evren ve Saddam faşizmi adına bu görevlerini yerine getirdiler. 21 Mart 1985'te ERNK'nin ilanıyla birlikte yeni bir dönem açan partimizin bu ikinci hamlesini engellemek için düzenledikleri bir komployla 8 önder savaşçı yoldaşımızı daha katlettiler. Partimizin kendilerine verdiği görevi gerçekleştirmek üzere Kuzey-Batı Kürdistan'a giriş yapmak isteyen PKK-MK yedek üyesi **İdris ÖKMEN (Mesut)** bir dönem Avrupa'da ulusal kurtuluşçu-demokratik kitle faaliyetlerinin önder kadrolarından **M. Rauf AKBAY,** yine bir dönem Avrupa'da ulusal kurtuluşçu kültür ve sanat faaliyetlerinin sorumluluğunu yürütmüş olan **Celal ERCAN (Ozan Sefkan),** Lübnan-Filistin direniş hattında 3 yıl kadar PKK temsilcisi olarak çalışan **Abdurrahman AYTEMİR (Riyad), Abdülkadir GERGERLİ, Batmanlı Abdullah, Şervan** ve **Hazım** yoldaşlar haince katledildiler. Bu kez de dostluk maskesi altında bunu gerçekleştirdiler. Dohuk yöresindeki bir köyden geçen yoldaşlarımıza peşmerge kıyafeti giymiş olan bu komplocular, I-KDP'li olduklarını söylüyorlar. Bunun üzerine dostuz diyerek el sıkıştıktan sonra yanlarından ayrılan yoldaşlarımızı kalleşçe arkadan kurşunlayarak katlediyorlar.

Geçmişte I-KDP bünyesinde kendi ajan kliğini oluşturan Sami Abdurrahman, ilkel milliyetçi önderliğin ideolojik-politik yetersizliklerinden de yararlanarak devrimci yurtsever özellik taşıyan birçok değerli şahsiyeti komplolarla katletti. Partimize karşı geliştirdiği komplolarda da aynı partinin -I-KDP- adını kullandı. Ve zaten kendisi de halen I-KDP içinde adamlarının olduğunu belirtmektedir. Ancak, 1980'li yıllarda I-KDP'nin yeni önderliğinin etkisi artıp, faaliyetlerini rahatça yürütebilme olanakları sınırlanınca, bu kez de IKP şemsiyesi altında bu uğursuz ve alçak işlerini sürdürmeye başladı. IKP'nin de Kürdistan konusundaki inkarcı ve sosyal-şoven yaklaşımı, her an Saddam'la uzlaşmaya hazır halde kendisini tutması, devrimci-direniş hareketine karşı revizyonist-reformist çizgisini dayatarak tasfiyeciliği geliştirmesi ve sınırlarda biraz daha kolay geçiş olanaklarını sağlamak gibi basit yararlanmacı mantığı böylesi bir ajan faaliyet için oldukça elverişli bir ortam oluşturmaktadır. Nitekim son olarak haince katledilen 8 yoldaşımıza yönelik komploda olduğu gibi, bundan sonra da artık IKP adıyla sık sık bu tür komploların geliştirileceği açıklık kazanmıştır.

Geçmişte, Dervişê Sado önderliğindeki TKDP bünyesinde örgütlendirilen ajanlar, bugün de KUK-Sosyalist Eğilim, Peşeng, KUK gibi değişik adlar taşıyan klikler biçiminde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısına çıkarılmaya başlandı. Kürdistan adına hareket etme iddiasıyla yola çıkan bu örgütlerin, Kuzey-Batı Kürdistan'da en sıradan bir çalışmaları ve en basit bir örgütlenmeleri dahi yoktur. Tüm faaliyetleri Orta Kürdistan'daki hudut boylarında, PKK hareketinin Kuzey-Batı Kürdistan'a yönelik ulusal kurtuluş savaşını ne pahasına olursa olsun engellemektir. Eğer bunların bir faaliyetinden bahsetmek gerekiyorsa, işte o da bundan başka bir şey değildir.

Dün olduğu gibi, bugün ve gelecekte de bu ajan klikler yaygın komplo ve provokasyon faaliyetlerinde bulunacaklardır. Açık ki, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi uğruna hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan PKK hareketinin halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine, kendisinin varlık nedenine ve birliğine yönelik ajan kliklerin, aynen Filistin hareketi içinde Arafat önderliğindeki komplocu, tasfiyeci yönetimin, yurtsever ve devrimci unsurları imha etmesi yöntemini Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine dayatmalarına daha fazla müsaade etmeyeceği bilinmek durumundadır!

"Güney Kürdistan önderliği tam bir maceracı karakterdedir; şimdiye kadarki bütün direnişçiliği de, uzlaşmacılığı da, diplomatlığı da maceracılıktan kurtulmuş değildir. Sağlam bir ideolojik-politik çizgisi, özgüce dayalı bir örgütlenmesi ve direnişçiliği de yoktur. İşte 1958 Devrimi olduğunda, "fırsat bu fırsattır" diyerek ayaklandılar. Sonuç: Yenilgi! İşte, "Irak rejiminin iç çelişkileri var, birbirlerine karşı üstünlük kurmak isteyen klikler var" deyip birisine dayanarak sonuç almak istediler; sonuç yine felaket! İran-Irak savaşı başladı. "Tamam bu sefer fırsat doğdu, mutlaka İran bastırır" diyerek bütünüyle ona bağlandılar. Sonuç: Bir kez daha felaket! Amerika'ya da güvenmişlerdi, daha sonra umduklarını bulamayınca, "vay, bize ihanet edilir mi?" dediler. Sonuç: Felaket!"

(Serxwebûn Mayıs 1985)

Sömürgeciliğin ve emperyalizmin Kürdistan üzerindeki oyunları ortaktır

Türkiye'nin şu anki Kürdistan yığınağının altında yatan neden, aslında Saddam'ın gitmesi isteği ya da meşhur ikinci cephe açılması olayı değildir. Bilakis, Türkiye burjuvazisinin en azından bir kesimi Irak rejiminin zayıflamış olarak ayakta kalmasından yanadır. Şunu çok sıkça söylüyorlar: Kürtleri denetim altında tutacak rejim Türkiye için en iyisidir, Kürtleri nefes alamaz duruma getirecek, sürekli baskı altında tutacak bir rejim en iyisidir. Dolayısıyla, mevcut rejim biraz zayıflarsa kendileri için en ideali olacağını belirtiyorlar. Bu, adına kemalist takım denilen, sosyal-demokrat olarak adlandırılan Ecevit'lerin, İnönü'lerin ve hatta istifa eden Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay'ın ısrarla bağlı kaldığı görüştür. Ortaya çıkan gelişmeler de gösteriyor ki, bu temelde Irak'la görüşmeler yapıldı. İnönü ve Ecevit Saddam'la görüştüler. Ardından sanırız generallerin ziyaretleri de oldu. Geçmişte çok oluyordu. Belki şimdi de el altından oluyordur. Türk ordusunun geçtiğimiz günlerde şöyle bir teminatı vardı: "Biz Irak'a girmeyeceğiz." Genelkurmay bu teminatı veriyor. Ve yine şu da Genelkurmay Başkanı Torumtay'ın istifası üzerine söylendi: ABD yanlısı Özal, ABD Güney'de zor duruma düşerse, Türkiye ordusunu savaşa sürecek, fakat buna karşı ordu direniyor. Ve hatta ordu buna karşı direnmekle de kalmadı; "ortak Kürt tehlikesine karşı zımni bir ittifak" için genelkurmaylık planlar yaptı ve ayrıca el altından Irak'la da görüşüldü. Tabii ki ABD buna hiçbir şekilde onay vermez, bu kadar yardım ettiği, bu kadar desteklediği, milyarlarca doları hizmetine verdiği Türk rejiminin böyle bir konumda kabul etmez. Nitekim, Özal kanalıyla dayatmada bulunuyor. Sonuç: Güçlü taraf ABD-Özal olduğu için, genelkurmay geri bir adım atıyor. Yenilmiyor ama geri adım atıyor ve o da istifa biçiminde somutlaşıyor.

Bütün bu gelişmeler, Kürdistan halkının durumundan kaynaklanıyor. Görülüyor ki, Türk ordusu Irak'a karşı değil, Kürt halkına karşıdır. Yine, İnönü ve Ecevit başta olmak üzere -ki buna sol bir kesimi de katmak istiyorlar- sözde muhalefet Körfez savaşına karşı değil, Kürdistan'daki olası bir devrimci savaşıma karşıdır. Temel endişeleri budur. Dolayısıyla bunların savaşa karşı politikalarının temelinde de Kürdistan'da gelişen devrimci savaşa karşı olma endişesi yatıyor. Ve bu anlamıyla daha tehlikeli bir rol oynuyor.

70 yıllık dedikleri politikanın altında ne var? Özal bunu bozarsa Divan-ı Harb'e gider diyorlar, böyle tehdit ediyorlar. Bunun altında şu var: 70 yıldır ne yapıldı Irak'la? Daha önce Musul sorunu dolayısıyla İngilizlerle yapılan bir anlaşma var. Temelinde, Kürdistan'ı bölme ve her parçası üzerinde denetim kurarak onu güçten düşürme amacı yatar. Bunun sonucunda kemalistlerin İngilizlere Musul ve Kerkük'ü vermesi, İngilizlerin ise karşılığında Türk egemenliği altındaki Kürdistan'a yardım etmemesi, bilakis isyanların bastırılması için kemalistlere yardım etmesi söz konusudur. Başlangıçta Şeyh Sait önderliğindeki isyan nedeniyle, İngiltere'nin Türkiye'de, "Sen Musul ve Kerkük'ü bana vermezsen ben de Kürtleri tahrik ederim" biçiminde sahte sinyaller gönderdiğini biliyoruz. Fakat tüm bu sinyaller kemalistlere boyun eğdirmek içindir. Kemalistler İngilizlerle uzlaşmaya girer girmez elbirliğiyle 1925'lerden itibaren Kürt isyanlarını ezdiler. Bu çok önemli bir gerçektir aslında. Ama sık sık saptırılıyor. Gerçekte İngiliz-Türk uzlaşması daha 1925'lerde Kürdistan üzerinde bu temelde sağlandı ve bu devam etti. Ne zamana kadar? Bir anlamda aslında günümüze kadar. 1958'lere kadar bu Sadabad Paktı; CENTO vasıtasıyla oldu, 1958'den sonra Irak rejimiyle bunu yaptılar. Çok ilginç bir nokta da Kürt otonomistleriyle de Türklerin işbirliğinin gelişmesidir. Özellikle Barzani önderliğinde bu çok somuttur. Barzani önderliğinin çok uyduruk bir işbiriği vardır. TC Cumhurbaşkanı Sunay'a Türkleri nasıl dost gördüğüne ve onlarla nasıl işbirliği yapmak istediğine dair mektupları vardır. Günümüze kadar da bu işbirlikçilik devam ediyor.

Diğer yandan ister Baas olsun, ister daha önceki Irak rejimleri olsun, Türklere Kürt halkının isyanına yönelik çok somut teminatlar verdiler, Türkiye'ye saldırmayız dediler. Barzani de bu konuda çok açık teminat vermişti. Verdiği teminat; "siz bizi destekleyin, biz Türkiye Kürtleri'nin gelişmemesi için, hatta olası bir direnişlerinin önlenmesi için elden geleni yaparız" şeklindeydi ve yaptılar da. Bilindiği gibi, Türkiye KDP'si aslında Kuzey Kürtlerini kontrol KDP'sidir. Bu örgüt 1965'lerde şekillendirilirken belki bunda bazı iyi niyetli yurtseverler rol oynamışlardır, gerçekten bazıları dürüst olabilir. Ama giderek, özellikle 1970'lerden itibaren niteliği değişir, ki ilk kurucularının şüpheli ölümleri söz konusudur bu dönemde. Ardından, ilk sekreter Faik Bucak'ın ölümü gündeme gelir ve sanırız bu ölüm de kuşkuludur halen. Yine iki Sait'in (Sait Kırmızıtoprak ve Sait Elçi) birbirlerine karşı kışkırtılmaları ve önce birisinin daha sonra diğerinin öldürtülmesi durumu vardır. Sonuç; onların öldürtülmesi ile birlikte, 1972'lerden itibaren Türkiye KDP'si yönetiminin adeta MİT'in Kürdistan müsteşarlığının emrinde, Kürt yurtseverliğini bastıran bir araca dönüştürülmesidir. 1975'lerde, Kürt halkındaki yeni uyanışa karşı nasıl yöneltildiğini biliyoruz. Özellikle KUK örneğinde, PKK önderliğindeki uyanış üzerine nasıl saldırıldığı hatırlardadır. 1975-1980 arasında bu giderek neredeyse modern ulusal kurtuluşçu düşünceye ve örgütlenmeye karşı dayatılan temel bir provokasyon aracıydı.

Bütün bunlar kaynağını Türkiye'nin 70 yıllık politikasından alıyor. Bu politikaya göre, Güney Kürtleri daima bir pasifikasyon içinde olmalıdır. Bunu 1925'lerde İngilizlerle yapıyordu, Irak devriminden sonra Kürt işbirlikçileri ile yapıyor ve Baas rejimiyle 20 yıldır sürdürüyor. İşte şimdi Özal'ın ABD'nin zorlamasıyla bu politikadan uzaklaşması durumu vardır. Bu durum Özal'ın iyi niyetinden mi kaynaklanıyor? Açık ki hayır. Özal'ın yönetimi Evren'le birlikte Kürdistan'da özel savaşı tırmandıran bir yönetimdir. 1980 sonrası genelde Türkiye, özelde Kürdistan üzerindeki yönetim, bir özel savaş yönetimidir ve PKK'nin 15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan beri yürüttüğü savaşımına karşı da zaten çok açıkça, özel yönetimli bir savaş dayatıldı ve bunun sorumlusu Özal'dır. TC'nin ekonomisini, dış politikasını çizen, orduya görülmemiş boyutlarda finansman imkanı sağlayan Özal yönetimidir. Ve Özal kendisi bizzat bu yönetimin en önde gelenidir. Bugünün başbakanı ise geçmiş dönemin içişleri bakanı olarak özel savaşı dört yıl yönetmede belirgin rol oynadı. Şimdiki İçişleri Bakanı benzer tipteki bir İçişleri Bakanı'dır. Ve dedik ki Genelkurmayı Başkanı'nın istifası, biraz da savunma ve içişleri bakanları da dahil bu yönetimin daha çok özel savaşı geliştirme tarzından kaynaklanıyor. Çelişki bir yönüyle de buradadır. Özellikle PKK'ye karşı özel savaş, muhtemelen Kürt işbirlikçileriyle de işbirliğine yeşil ışık yakan bir özel savaştır. Fark burada... **(Serxwebûn, Şubat 1991)**

Günümüzde Güney Kürdistan'ın işbirlikçi önderliği, Kürdistan'ı bütünüyle etkileme şansını yitirmiştir

PKK'nin bir ilişki anlayışı vardır; kişi, parti ve devletlerle ilişkilerde eşitlik ve özgürlük esas alınır. Bu, bizim, PKK'nin ilişki tarzıdır ve siyaseti de, diplomasisi de buna dayanır. Ama bunlarınki buna dayanmıyor: Tutucu, özgürlüğe fazla açık olmayan bir program, sınıf temeli çok dar ve işbirlikçi, zamanı-zemini doğru kollamıyor, sadece rjimin zayıflığından yararlanmaya çalışıyor. "İşte, müttefikler Güney Kürdistan'a girmiş, rejim zor bela ayakta duruyor. Biz ikisini de kullanabilrsek özerkliği elde edebiliriz" tarzında çok tehlikeli bir yaklaşım söz konusudur. Yarın müttefikler çekilir ve rejim de biraz güçlenirse o zaman ne olur? Olacak olan, bu özerkliğin ruhuna fatiha okumaktır. Bugünün güvencesi sağlam değildir, yarın mevcut rejim veya olası başka bir güç, "ülkem işgal altındayken, Kürdistan işgal altındayken Kürtler adına özerkliği dayattın, bunun irericilikle, özgürlükle ne alakası var? Ben en zayıf durumdayken seni bazıları başıma bela etti. Seni Amerika yolladı, Türkiye yolladı" demeyecek midir? Bunu çok rahatlıkla diyeceklerdir. Hele Irak rejimi, Irak önderliği bu konuda felaket bir hesap sorucudur. O zaman bunlar, çok tehlikeli bir işle uğraşıyorlar. Ne onlar bu konuda rejimin tutarlılığına, sözüne, sadakatine inanıyorlar ve ne de rejim bunlara inanıyor. Çünkü rejim, bunları yüzlerce defa hain ve işbirlikçi ilan etmiştir. Nitekim bunlar da, bu temelde giderek görüşmelere oturmuşlardır. Aslında iki tarafı da görüşmeye zorlayan, yaşadıkları muazzam zorluklardır. Zorluklar emperyalizm tarafından dayatılmıştır. Birisi emperyalizm tarafından savaşta yenilgiye uğratılmış, diğeri emperyalizme dayanarak gelmiştir. Aslında bu, dostların bir araya gelişi değil, düşman dayatmalarının bir görüşmesi oluyor. Onun için tehlikelidir. Birbirlerine ne verecekler? Özerkliği, programına biraz genişlik de kazandırarak, şimdilik verdiklerini farzedelim. Ki, bu da aslında tam belli değildir ve biraz da emperyalizmin dayatmalarıyla sınırlıdır. Emperyalizmin özerklik programı, Kürtleri işbirlikçilik bazına ne kadar çekiyor? Emperyalistler, bunlara İran ve Türkiye egemenliğindeki parçalar da dahil bütün Kürdistan'ı böyle bir özerkliğe yatırmalarını dayatacaklar; yani Irak'taki özerklik modelini bütün Kürdistan'a yayacaklar ve bu özerkliğin temsilcilerinden de bu konuda sağlam uşaklık isteyecekler, "bütün Kürdistan'ı bu modele göre emperyalizme bağla" diyeceklerdir.

Ankara'daki görüşmeleri sırasında Talabani, "Bana kalırsa, Türkiye'nin bütünlüğü içinde, demokratik, barışçıl bir biçimde özerkliğe yönelmek gerekir" diyerek, kendilerinin Irak'ta yürüttüklerine benzer bir özerkliği bizim de Türkiye ile görüşmemizi veya biz olmazsak bile, ilişkide bulundukları işbirlikçi çevrelerin Türkiye ile özerkliği görüşmelerini öneriyordu. Bu, çok kötü bir taviz verme politikası ve çok kötü bir görüşme biçimidir. Fırsatların çok kötü değerlendirilmesidir. Bu gerçekleştirildiği dönem, içerik ve biçim itibarıyla tehlikelerle doludur. Güney Kürdistan önderliği tam bir maceracı karakterdedir; şimdiye kadarki bütün direnişçiliği de, uzlaşmacılığı da, diplomatlığı da maceracılıktan kurtulmuş değildir. Sağlam bir ideolojik-politik çizgisi, özgüce dayalı bir örgütlenmesi ve direnişçiliği de yoktur. İşte 1958 Devrimi olduğunda, "fırsat bu fırsattır" diyerek ayaklandılar. Sonuç: Yenilgi! İşte, "Irak rejiminin iç çelişkileri var, birbirlerine karşı üstünlük kurmak isteyen klikler var" deyip birisine dayanarak sonuç almak istediler; sonuç yine felaket! İran-Irak savaşı başladı. "Tamam bu sefer fırsat doğdu, mutlaka İran bastırır" diye-

"...Savaşın Güney'de şiddetlenmesi, Kuzey'in daha rahatlamasına ve rolünün sınırlanmasına değil, bilakis daha hareketli, zorlu ve oldukça da başarılı bir dönemece girmesine yol açıyor ve bunun imkanlarını daha fazla artırıyor. Düşman, bütün seçme birlikleriyle Güney'e yönelirken ve hain güçlerin elebaşıları burada savaşa böyle açık katılıp teşhir olmuşken, Kuzey'de yapılacak çok işler vardır..."

özerklik görüşmeleri anlaşmayla sonuçlansa bile, bağrında büyük tehlikeler taşıyor. Irak rejimi ambargodan kurtulmaya çalışıyor, bunun için diplomasi silahını kullanacaktır. Zaten bazı tavizler veriyor, hatta muazzam tavizler veriyor. Bu, bir rica politikasının gereğidir. Ama belli bir dönem sonra, rejim ister bu biçimiyle sürsün isterse değişsin, arkasına büyük bir kısmı gerici ve tutucu olan Arap ülkelerinin desteğini alırsa ABD ile anlaşabilir; bizim özerklik temsilcilerimizden daha fazla ABD'ye taviz verebilir ve anlaşabilir, dolayısıyla onların desteğini alabilir. O zaman bunların özerklik programı ne olacak? Müttefiklere bağlanmıştır diyebilirler. Oysa müttefikler her zaman çıkarlarını düşünürler ve Irak rejimi de bunların çıkarlarını daha fazla temsil etti. Nitekim İngilizler'in bunlarla ilişkilerinde 1920'lerin ortalarından, ABD'nin de 1970'lerden beri bu temelde hareket ettiklerini biliyoruz. Büyük ihtimalle böyle bir durum yeniden doğabilir. Böyle bir durum doğduğu takdirde neye sarılacaklardır? Irak rejimi, 1975'te ve tarihi birçok fırsatta hep yaptığı gibi, yine "bu özerkliği tanımıyorum, siz de hainsiniz" diyerek bahaneler yaratıp üzerlerine geldiğinde, bunlar yine kaçacaklardır. Şovenizmin etkili, hatta egemen olduğu rejim, halkın üzerine bir kez daha terörle gittiğinde tekrar İran'a, Türkiye'ye bir kaçış olacaktır: Bu, üç-dört defa denendi. Sonuç: Felaket! Sonuçta ruhen tavşanlaşmış bir halk ve gericiliğe ve faşizme alabildiğine bir sığınma durumu ortaya çıkar. Belki Irak Türkiye ile de anlaşır, anlaşmak için de her an bol taviz vardır. Ama Türkiye, Irak rejiminin vereceği tavizleri bunların dostluğuna bin kat daha tercih edecektir. Çünkü Türkiye, halihazırda Kürt gerçeğine karşı ve ona kapalıdır. Halepçe katliamında olduğu gibi, bir de anlaşma yaparlarsa, bu tam bir katliam olur. Yaklaşımları bu tehlikeyi de içermektedir.

Onun için, şimdiden Türkiye'nin garantörlüğüne bağlanmak demek İngiliz sicimiyle kendini asmaya hazırlanmak demektir. Sadece İngiliz sicimiyle asılsalar da iyi, ama bunlar "Türkiye ipiyle ölelim" diyorlar. Oysa Irak celladı kötü vuruyor, ama Türkiye'nin ipi biraz daha sallandırır, aralarındaki fark budur.

Dolayısıyla özerklik görüşmeleri,

rek bütünüyle ona bağlandılar. Sonuç: Bir kez daha felaket! Amerika'ya da güvenmişlerdi, daha sonra umduklarını bulamayınca, "vay, bize ihanet edilir mi?" dediler. Sonuç: Felaket! Körfez krizine umut bağladılar, "bu sefer tamamen gider ve her şeyi elde ederiz" dediler. Sonuç: Yine felaket! Bir kez daha, "bu sefer uzlaşırız, Türkiye de garantördür, ABD ve Avrupa da dikkate alacak, hatta Birleşmiş Milletler'in şartına da bağlarız" dediler. Bu kez de sonuç: Bir kez daha felaket.

Elbette bu bunları görmüyor değiliz, görüyoruz ve önlenmesi için lazım geleni de yaparız. Parti politikamızda doğrular konulmuştur; bizde politikayı, diplomasiyi belirleyen, ideolojik ilkeli yaklaşım ve özgüce dayanmadır. Aslında bizde iş yaptıran bunlardır. İran-Irak Savaşı'nda da bu özerklik görüşmelerine karşı dayattığımız politikanın temellerini biraz atmıştık. Bunu Körfez kriziyle daha da temellendirmek istedik. Güney Kürdistan'da da bağımsızlık ve özgürlük hakkını biraz geliştirmek gerekir diyerek şunu vurguladık: Bağımsızlık ve özgürlük hakkı demek, sadece hemen ayrılıp bir devlet kurmak değildir; Irak koşullarında bile, tarafların eşit ve özgür iradelerine dayalı siyasal bir düzenlemeye gidilerek, federatif bir devlet tipine bir çözüm gözüyle bakılabilir. Yani üniteler bağımsız olur, aralarındaki ilişki biçimlerini kendi özgür iradeleriyle belirlerler. Irak çerçevesi içinde özgür iradeye dayanan, ekonomik, sosyal, siyasal her düzeyde eşitliği içeren bir çözüm olabilir. Bizim yaklaşımımız ve görüşümüz buydu. Bunun gerçekleşmesi için yalnızca görüşmelere veya müttefiklere, BM'ye, diplomasiye bel bağlanılmamalı, esas itibarıyla özgüç temel alınmalıdır. Bunun için de, en başta silahlı kuvvetler olmalıdır. Esas itibariyle Kürtler birbirine destek olmalı -Kuzey, Güney, Doğu, Batı Kürtleri, hepsi-, öncelikle kendilerini askeri temelde güçlü kılmalıdırlar. Askeri cephe geliştirilmelidir. Özellikle de hudut boylarında Botan, Behdînan'da güçler birleştirilmeli ve siyasal bir ittifaka yönelinmelidir. Bunun için bütün Kürdistanlı güçler, en geniş çerçeveli bir kongre veya bir konferansta ittifak yapabilmeli, temel stratejik doğrultuyu belirleyebilmeli ve buna sadakatle bağlı kalmalıdırlar. Güçler

bu temelde yeniden düzenlenmelidir. Bunlar bizim önerilerimizdi, gelirlerse birlikte uygularız, gelmezlerse, tek başımıza da kalsak PKK olarak biz uygularız dedik. Nitekim bunlarla görüşmeler oldu, lafta "geliriz, hepsi doğrudur, askeri işbirliği, siyasi ittifak, kongre gereklidir" dediler. Ama yapmadılar. Mevcut durumda açıkça ortaya çıkıyor ki, bunlar günlük çıkarları neye el veriyorsa onun peşindedirler, bir gün Bağdat'ta, bir gün Ankara'da, bir gün Washington'da, bir gün Paris'te, bir gün Şam'da, bir gün Tahran'dadırlar. Bu yaklaşımlarından ilkeye, özgüce ne kadar bağlı oldukları gayet iyi anlaşılıyor.

O zaman bizim yapmamız gereken, doğru-devrimci yöntemi hayata geçirmekti. Bunun için biz de güneyiyle kuzeyiyle halkın birliğine, bütünlüğüne ağırlık verdik ve öncelikle Güney Kürdistan'da ideolojik-politik doğrultu belirlenmeli dedik. Buna yönelik propaganda ve giderek bir siyasal faaliyete geçerek, bir araç olarak **PAK (Partiya Azadiya Kurdistan)**'ın oluşumuna destek olmaya çalıştık. Bunun ne kadar tutacağını çalışmaların düzeyi belirler. Fakat işbirlikçi akımın ilkesiz, tutarsız, doğru dürüst bir taktik sahibi olmama durumunu da dikkate alarak, taktik bir gelişmeyle birlikte bir çözüm aracı olarak Güney'e böyle bir müdahalede bulunmak, destek sunmak yerindedir. Şu anda Güney Kürdistan'da PKK çizgisine bağlılık veya PKK çizgisini oranın somut koşullarına uygulama temelinde bir faaliyet yürütülüyor. Bu bir çözüm imkanıdır. PAK, devrimci güçleri toparlamaya, gerilla hattını oturtmaya çalışıyor. Gerillayı oturturken, özerklik programını, bunun önder gücünü, işbirlikçi güçleri eleştiriyor ve halka doğruları açıklamaya çalışıyor. Silahlı ve siyasi savaşımı iç içe örmeye özen gösteriyor. Mevcut gelişmelerden özerklik görüşmelerinin çıkmazı ve olumsuzluğunun daha da iyi anlaşılması halinde, özgürlük seçeneğinin daha da güç kazanabileceği anlaşılıyor. Ulusal sorunu Irak bütünlüğü içinde, ama serbest iradeyle ve eşit koşullarda çözerek Kuzey Kürdistan'la da doğru bir ittifak anlayışına girebilir.

Güney Kürdistanlı güçlerin Kuzey Kürdistan'ı kötü kullanma tarzını biliyoruz. Kuzey Kürdistan'ın bütün ilerici, devrimci güçlerini kırk yıldır nasıl bastırdıklarını, Türkiye KDP'si adı altında Türk devleti ve onun MİT'iyle otuz yıldır kendi deyişleriyle nasıl "dostluk" kurduklarını, büyük hizmetlerde bulunduklarını biliyoruz. Halihazırda da Türkiye'ye bel bağlamalarının Kürdistan'ın çıkarlarından kaynaklanmadığını, buna, özellikle Kuzey-Batı Kürdistan'ı -Türkiye egemenliği altındaki Kürdistan'ı- pazarlama temelinde yaklaştıklarını iyi biliyoruz. Bu tehlikeli bir yaklaşımdır. Kırk yıldır Türkiye'ye verdikleri güvence şudur: "Biz size dokunmayız, size zararlı olmayız, bilakis bizim model size en büyük destektir. Bizim özerklik veya işbirlikçi modelimizi Kuzey Kürdistan halkı da esas alabilir. Türkiye KDP'si bunun için kurulmuştur, sizinle bu temelde ilişkidedir ve size düpedüz uşaklık ediyor. En iyi destek budur." Ve Türkiye de bunları böyle kullanıyor, nitekim onun için görüşüyor. Fakat tam da bu noktada "PKK engelini nasıl aşacağız" diyorlar. Yaptıkları görüşmelere kendilerine en çok sorulan soru şudur: "PKK ile ilişkileriniz nasıl, PKK'yi nasıl halledeceksiniz, PKK'nin Güney'deki faaliyetlerini durdurabilir misiniz?" Bunlar da, "Evet durdurabiliriz, desteklemeyiz, yer vermeyiz, yeter ki siz de bize böyle dostluk yapın, dostluktan da öte bizim uşaklığımızı kabul edin" diyorlar. Bu, arkasında ABD ve Avrupa'nın da olduğu bir siyaset şeklidir. Fakat bir avuç çıkarcının siyaset tarzıdır, öyle pek de kitlelerin çıkarlarını esas alan, doğru yöntemlerle yapılan bir siyaset değildir.

Günümüze doğru geldiğimizde bu siyaset nasıl bir sonuca yol açmak istiyor? Irak'taki özerkliği kullanmak için Kuzey Kürdistan'daki mücadele üzerine bazı ucuz hesapların yapıldığını belirttik. Her şeyden önce Barzani önderliği, kesin düşmanlık politikası temelinde ve koruyuculuk biçiminde bir hizmetle TC ordularına yol gösteriyor ve bize düşmanlığa açıktır. Talabani önderliği biraz daha esnek, sözümona biraz daha diplomatça, "PKK ile de ilişkilerim var, sizinle de var, arabulucu olabilirim" diyor. Böyle oportünist, muğlak, gayri ciddi bir tutum içinde ve daha çok da kendine bazı yararlar elde etme temelinde yaklaşım gösteriyor. Devrimci mücadelemizin varmış olduğu gelişme seviyesine çok geriden bir yaklaşımla çıkar sağlamak ve bu temelde Kuzey Kürdistanlı işbirlikçilere mesajlar vermek istiyor. "Türkiye ile oturun, meselelerinizi barışçıl ve demokratik bir tarzda halledin. PKK'ye de önerim budur" diyor. Sağolsun! Bizimle de görüştü mü şunu söyler: "İyidir, gerillayı geliştirin devrimci mücadele şarttır, o olmadan olmaz." Bu da, sözümona bizi oyalamadır. ABD'ye gider daha değişik bir biçimde sunar kendisini. Gerçeği budur, biz de onu, bu gerçeğine göre değerlendiriyoruz.

Bu görüşmelerin fazla etkili olacağını, bizi etkileyebileceğini, olumlu veya olumsuz sonuçlara yol açacağını da beklememeliyiz, ki ciddiye alınmadığını Türkiye de, Irak rejimi de çok iyi bilir. Tarık Aziz, onun için, "Çok konuşuyor, bizim dostumuzdur aslında, fakat çok desteksiz atıyor. Bir siyasi bu kadar konuşmamalı" diyor. Bu, aslında doğru bir deyimdir. Türkiye ile de anlaşır, Irak'la da, ama böyle iki tarafın da ciddiye almadığı bir dosttur. Kendisini bu kadar düşürmemeliydi, bizim önerimiz buydu. Barzani, daha katı bir PKK düşmanlığında ısrarlı, daha sinsi, daha gizli bir düşmanlık yürütüyor ve doğrudan düşmandan taraftır. Talabani'ninki biraz daha açık ve sözümona iki tarafa da yaranmak veya her iki tarafla da oynamak isteyen bir tutumdur... **(Serxwebûn, Temmuz 1991)**

Güney'deki emperyalist komploya karşı devrimci kurtuluş savaşını geliştirelim

Düşmanın yoğunlaşarak üzerimize geldiğini iyi biliyoruz. Bu topyekün saldırısını, 15 Ağustos Atılımı'nın ertesinde geliştirdiği Diyarbakır'daki MKG ve Bakanlar Kurulu toplantısıyla daha da somutlaştırmış, parlamentoda, partiler arasında bir anlaşmaya -konsensusa- da gittiğini duyurmuş, ardından bunu son diplomatik girişimiyle İran ve Suriye kanalı üzerinden de sözde bağlantıları kesme biçiminde bir faaliyetle tamamlayıp Güney'in işbirlikçi hain güçlerini devreye sokmaya çalışmıştır. Özellikle Demirel'in "belini kırma" biçiminde bir operasyondermeyle dile getirmek istediği Güney Kürdistan üzerindeki faaliyetlere yönelmeyi esas almışlardır. Uzun bir süredir böyle bir planı hazırladıklarını biliyoruz. Güney saldırısı her an beklenebilirdi. Bunu çeşitli nedenlerle bu zamana bıraktılar. Özellikle ABD'nin ve Avrupa'nın onayını alarak, hatta ABD seçimlerini göz önüne getirerek Ekim ayının sonlarına denk gelecek bir biçimde hazırlıklarını yaptılar. Ve en önemlisi de peşmerge saldırısının sonucunu bekleyerek uygulamaya geçirmek istediler.

Mesut Barzani'nin "Türkiye bana yedi günlük müddet verdi. Mutlaka başarmak zorundayım" demesi, bu gerçeği ispat ediyor. Ve sanıyorum 23 Ekim'de Iraklı muhalif güçlerin "alternatif hükümet" açıklama günü de kesinlikle bu planın uygulanması sonrasına denk geliyor. Yani aslında 23 Ekim'e kadar bizi temizlemeleri gerekirdi. Fakat peşmergenin başarısızlığı, TC'nin de operasyonlarının fazla sonuç vermemesi bu toplantıyı da şimdilik ertelemişe benziyor veya sonuçsuz bırakacağa benziyor. Gerçekten 23 Ekim günü -ki TC'nin kuruluşuna da denk geliyor- bizi, hem Güney'de, hem Kuzey'de oldukça imha etmek gibi alçakça bir niyeti de taşır.

Halihazırda çok yoğun bir biçimde bu topyekün savaşın bir aşamasını yaşıyoruz. Kendi deyişleriyle; "en kapsamlı operasyon"dur. Tüm güçlerini kullanmışlardır. Özellikle hain güçlerin iki yıldır geliştirdikleri açık ilişkilerle bu plana en kapsamlı bir biçimde destek vermeleri durumu vardır. Aldıkları para, yiyecek-giyecek vb. karşılığı en hainane bir saldırıyla uşaklıklarını ortaya koymuşlardır.

Türk ordusunun bugünlerde devreye girişi, aslında uşaklardan beklenenin yerine getirilemediğini gösteriyor. Aslında niyet tam böyle değildi, ama başka çareleri de yoktur. Dolayısıyla Güney'e yönelik bu saldırıya daha özel bir dikkat göstermemiz ve buna karşı gerillayı ve serihildanları bütün cephelerde yaygınlaştırmak, milis faaliyetleriyle sabotajları geliştirerek arkadan her türlü yönden saldırıya girişmek en doğrusudur.

Gerçekten düşmanın en çok umut bağladığı veya bu hükümetin umut bağladığı, "her türlü iç ve dış tedbiri aldım" diyerek gündeme getirdiği ve özel savaşı da aşan bu topyekün saldırıya karşı böylesine topyekün bir karşı koymayla karşılık veriyoruz. Ve bu karşılık vermemiz eğer başarılı olursa, -unutmayalım ki düşman, özel savaşı tamamen kaybetmiştir- düşmanın bu son topyekün saldırısı veya hamlesi de boşa çıkarılırsa geriye düşmana düşen, Kürdistan'dan daha fazla geriye çekilme olacaktır. Düşmanın bu topyekün saldırısı da boşa çıkartıldığında Kürdistan artık büyük oranda özgürdür. Özgür bir Kürdistan, önemli oranda yakalanmış demektir. Gerçekten nereden bakılırsa bakılsın, her şeyimizi ortaya koyarak bu saldırıyı boşa çıkartalım ve özgür bir Kürdistan'ı birçok alanda kurtulmuş Kürdistan parçalarını, onun gerçekten ilk defa gerçekleşir durumunu göz önüne getirerek görevlerimize sarılalım.

Özellikle hain güçlerin ne kadar nefret topladığını biliyoruz. Halkın giderek artan bir huzursuzluğu vardır. Yine peşmergenin savaşmama niyeti açıktır. Savaşa zorla sürüyorlar. Uzun vadeli bir savaş, kesinlikle bu hain güçleri hem halktan soyutlar, hem peşmergeden dıştalar. Aralarında çelişkiler yoğundur. Bütün güçlerini Türk birliklerine bağlamışlardır. Türk birliklerinin de başarısız kalması halinde bunlar hızla çözülecektir. Dolayısıyla Güney'deki Kürdistan Birleşik Bağımsızlık Cephesi asıl rolünü bundan sonra oynayabilir. Bunun için Güney'deki savaşı biz PKK-peşmerge savaşı olarak değil, Güney halkının kurtuluş savaşı olarak değerlendiriyoruz. Onun cephesi, onun gerilla birlikleri biçiminde geliştiriyoruz. Doğru anlayış buydu. Şimdi bundan sonra bunun siyasi çalışmaları da önem kazanır. Bunlara karşıt birçok güç vardır. Onların birliğine yardımcı olunur. Bu hainlerin gerçekten çok sayıda düşmanları var; giderek onların bir araya getirilmelerine ağırlık verilebilir. Ve böylece Güney cephesi oturtulur.

Ortaya şu çıkıyor; Güney cephesinde her zamankinden daha fazla devrimci çizgi, onun gerillası ve cephesi gelişmeye açık bir döneme girmektedir, bunun fırsatını yakalamıştır. Bunun gelişimine sonuna kadar destek vereceğiz ve bu büyük devrim cephesini büyük umutlar kadar -denilebilir ki belki de Kuzey cephesinden de daha fazla- gelişmeye de tabi tutabiliriz. Ve şunu da şiarlaştıracağız: **Güney cephesi geliştirilmeden, Kuzey cephesi fazla geliştirilemez!**

Nasıl ki Kuzey cephesi gelişti ve bu Güney cephesinin oluşumuna yol açtıysa, aynı şey Güney cephesi için de geçerlidir. Dolayısıyla Güney'de geliştirilen bu savaşı biz bir zorlama olarak değil, kendi taktiklerimizin bir gelişmesi biçiminde değerlendiriyoruz. Savaşı buraya taşırmakla çok ileri bir mevziye kavuşmuş bulunuyoruz. Bu mevziyi eğer bundan sonra bütün yönleriyle işlerliğe kavuşturursak, düşman daha fazla batağa çekilmiş olur. Ve düşmanın Güney'de kalması, daha şimdiden Kuzey'in işini kolaylaştırmıştır. Onu daha fazla batağa çekelim, daha fazla içeriye de çekelim. Unutmayalım ki, bu her geçen gün oldukça aleyhlerine mal olacaktır. Onun için buna "sınırlı harekat" diyorlar. Biz bunu "sınırlı" değil, "sınırsız" bir harekata dönüştürmeliyiz bunlar için. Ve düşmanı Güney'den bir daha çıkamayacak bir duruma sokmalıyız. Kaldı ki hain güçlerin de bu ihanetlerini Güney'de bir daha adım atamayacak duruma getirmeliyiz.

Böylesine soluklu ve uzun vadeli yaklaşıldığında, bu Güney cephesi iş yapacak, tarihi rolünü oynayacaktır. Hiç şüphesiz buradaki tüm savaşanlar önemli zorluklarla karşı karşıya olsalar da, geçmiş PKK tarihinde ve gerilla savaşımının gelişmesinde gördüğümüz türden zorluklar değildir. Geniş olanaklar vardır. Çok önemli uluslararası çelişkilerin düğüm noktasını teşkil etmektedir. Buraya vurulacak her devrimci darbe, bir dönemler Lübnan'da, nasıl ki uzun süre uluslararası alanı işgal etmişse burada da aynı rol oynanacaktır. Burada savaşan yalnız PKK-peşmerge değil, tam tersine tüm emperyalist-sömürgeci komplo güçleriyle, başta Kürdistan halkı olmak üzere bölgenin tüm ilerici, anti-emperyalist devrimci güçleridir. Buna öncülük ediyoruz. Bir anlamda bölge devrimine en iyi önderlik edilecek bir fırsat yakalanmış oluyor. Dolayısıyla uluslararası kapsamı büyüktür. Dar, mahalli bir çatışma alanı olarak bakmıyoruz. Yine "Kürdün Kürde karşı savaşı" olarak bakmıyoruz. Tam tersine kesinlikle uzun süredir ABD'nin geliştirdiği, Türkiye'nin de önemli rol oynadığı ve hain güçlerin de birkaç dolar ve kırıntı kabilinden alet oldukları bir komplodur bu. Bunun yanında Kürdistan halkının da direnmesinin ilk defa derli-toplu bir devrimci kurtuluş savaşına dönüştüğü, gerillaya kavuştuğu, uluslararası alanda da gerçek anlamını ifade edeceği bir dönemece gelmesi demektir. Bu, şimdiden anlaşılmıştır. Bu noktayı ısrarla sürdüreceğiz. Federe devlet ilan edildiğinde dayatılan bu hain saldırıya karşı, bizim de böylesine tam kurtuluş için dayattığımız devrimci savaşla halkın alternatifinin ne olduğunu göstereceğiz.

Görüyorsunuz ki savaşın Güney'de şiddetlenmesi, Kuzey'in daha rahatlamasına ve rolünün sınırlanmasına değil, bilakis daha hareketli, zorlu ve oldukça da başarılı bir dönemece girmesine yol açıyor ve bunun imkanlarını daha fazla artırıyor. Düşman, bütün seçme birlikleriyle Güney'e yönelirken ve hain güçlerin elebaşıları burada savaşa böyle açık katılıp teşhir olmuşken, Kuzey'de yapılacak çok işler vardır.

Böylesine bir savaşı geliştirme, düşmanın bu gibi savaş hamlesini ve hatta savaş aşamasını böylesine boşa çıkarma bizi Kürdistan'da önemli oranda egemen kılabilecektir. Dolayısıyla buna basit bir taktik olarak yaklaşmıyoruz, savaşın çok önemli bir stratejik aşaması olarak değerlendiriyoruz. Bu savunmadan, denge durumuna geçişi ifade ediyor. Düşman için özel savaştan topyekün savaşa, bizim için de gerilla direnmesinden gerilla saldırılarına ve topyekün bir ayaklanmaya giden bir aşamaya denk geliyor. Savaşta denge durumuna ulaşabilme imkanlarını veriyor. Böylesine önemli bir aşamadır. Kazanmak için her şey ortaya konulmalı. Bunun gerektirdiği ordu düzenlemesi, ayaklanma örgütlemesi seferber edilmeli. Başardan başka hiçbir çalışmaya şans verilmemeli. Burada herkes gözünü başarıya dikmeli. Zorluklar ne olursa olsun, geçmiş dönemlere kıyasla daha fazla açılacağı orta yerdeyken, bahane ileri sürmeden, geçmiş yetmezliklere fazla yaslanmadan, onları mesele yapmadan dönemin emrettiği bu savaş tarzına böyle yaklaşan herkes devrime, döneme, partiye ve onun devrimci savaş çizgisine en doğru yaklaşmış ve dolayısıyla rolünü en iyi oynamış olacaktır.

Böylesi bir yaklaşım gösterirsek, gerekenleri ısrarla, sabırla ve büyük bir inatla uygularsak başarı kesindir. Tüm savaşçılar Güney'deki bu devrimci savaş mevzilerine bu temelde yüklenmeli, eksikliklerini hızla gidermeli, tekrar üstün bir saldırı hamlesine yönelmeli, hatta savunma yerini sık sık saldırılara bırakacak bir taktik atılıma geçmelidir. Şimdiden girilen bu doğrultuyu daha da yaygınlaştıralım, hep saldırı durumunda olalım, başaralım ve kazanalım. **(23 Ekim 1992)**

"...Peşmergenin savaşmama niyeti açıktır. Savaşa zorla sürüyorlar. Uzun vadeli bir savaş, kesinlikle bu hain güçleri hem halktan soyutlar, hem peşmergeden dıştalar. Aralarında çelişkiler yoğundur. Bütün güçlerini Türk birliklerine bağlamışlardır. Türk birliklerinin de başarısız kalması halinde bunlar hızla çözülecektir..."

ABD'nin Kürdistan raporları TC'nin çaresizliğinin ve çöküşünün belgeleri olmaktan öteye gitmiyor

Türkiye'deki siyasal gelişmelerin birinci dereceden yöneticisi ve planlayıcısı olan ABD, bugün Kürdistan sorunu karşısında kendi planlarını ve çözüm yollarını uygulamaya koymanın çabası içindedir. ABD, 12 Eylül faşist darbesinden bu yana adım adım geliştirdiği politikalarla partimizi yok etmeye çalışarak Kürdistan sorununa "PKK'siz çözüm" üretmenin hala akıl hocalığını yapmaya devam ediyor. TC'nin durumu ne zaman bu sorun karşısında tehlikeye girmişse piyasaya ABD'nin çözüm planları sürülmüştür. CIA'nın yoğun çalışmaları sonucunda hazırlanan Kürt raporları her yıl yapılsa da hiçbiri diğerinden farklı değildir. Kürt sorununa ABD'nin sunduğu tek çözüm elbetteki kültürel özerklik olmaktan öteye gitmiyor. Kullanılan kelimeler farklı olsa da özde bir değişiklik olmuyor, olamıyor.

Sömürgeci TC açısından 1992 yılının yenilgiyle sonuçlanmaya başladığı bir dönemde CIA raporu yine piyasada dolaşıyor. 26 Eylül 1992 tarihli Milliyet gazetesinde Turan Yavuz "CIA gözüyle Kürt sorunu" başlığı altında RAND şirketi tarafından hazırlanan raporu makalesine konu yapıyordu. Ardından da "ABD'nin Kürt Kartı" diye bir dizi yazısı başlatıyordu. Elbette bunlar boşuna yazılmıyordu. Özellikle zamanlama yine kritik bir aşamaya denk geliyordu.

RAND şirketi, bilindiği gibi CIA ile yalın ilişkisi olan bir kuruluştur. Şirket yetkililerinden Graham Fuller tarafından yapılan araştırma raporunda Paul Henze'nin dış politika uzmanlarından Lan Kesser ve James Brown'un kaleme aldığı bölümler de bulunuyor. Bu raporda ileri sürülen konular eski söylenenlerin tekrarından başka bir şey değildir. Bütün düşünceler, halkları katliamlardan geçirmenin düşünce ve eyleminin baş mimarlarından biri olan Paul Henze'nin temellerini attığı "Kültürel özerklik" statüsünün üzerinde şekillendirilmiştir. Paul Henze denilen halk katilinin zaten kim olduğunu yıllar önce ortaya koymuştuk. O zaman yaptığımız tanımlama şuydu:

"Paul Henze, gerek ABD ve gerekse işbirlikçisi ülkelerde, dümen kimin elinde olursa olsun sözü dinlenen kişidir. Çünkü o ve temsil ettiği kuruluşlar, şu ya da bu yönetimden çok, kapitalist-emperyalist sistemin genel çıkarlarını temsil etmekte ve bunu belli bir politika, örgütlenme ve eylemlilik ile tüm güçlere dayatarak gerçekleşmesini sağlamaktadır. Denilebilir ki, sistemin gerçek sahipleri, onun görünmez gücü, beyni, eli, dili vb. unsurlar ile onların yönettiği kuruluşlardır.

Bütün bu karşı-devrimci "marifetleri" ile birlikte bu zatın, Türkiye'ye yönelik görevlerinin başında şüphesiz ki, modern temellerde yükselen Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin tasfiyesi gelmektedir. CIA'nın Türk Genelkurmayı ile elbirliği içinde tezgahlayıp yürüttüğü özel savaşın PKK tarafından boşa çıkarılması, Paul Henze'nin sorunu doğrudan ele almasına neden oldu." (Serxwebûn, Kasım 1985, sayfa: 3)

Paul Henze halkında bugün de söyleyeceklerimiz bundan farklı değildir. 1985 yılılnda Paul Henze'nin Kürdistan gezisi sonucundan oluşturulan düşünceler günümüzde uygulama alanına konulmuştur. TC'nin imha politikaları sonuç vermeyince yine Paul Henze kliği devreye girdi. Elbette yapılan katliamlarda bu kliğin rolü belirleyicidir dersek yanılmış olmayacağız. Çünkü Avrupa emperyalistleri de buna göre tavır belirlemektedir. Hepsi bir ağızdan "Bağımsız Kürt devletine karşıyız" demeleri başka hangi anlama gelir? ABD'nin Kürdistan sorununa çok büyük önem verdiği bugün daha iyi anlaşılmaktadır. ABD'ye ve AT emperyalistlerine göre Kürdistan, pimi çekilmiş tahrip gücü yüksek bir bomba gibidir. Bütün amaçları bu bombayı patlamadan nasıl etkisiz hale getirmektir. Çünkü raporların ağırlıklı bölümünü Kürdistan'da PKK-önderliğinde verilen mücadelenin çok tehlikeli bir hal aldığı konusu oluşturmaktadır. Bu ise ABD'nin "yeni dünya düzeni" içinde istenmeyen bir durumdur. Bu nedenle PKK ya bu düzene ayak uydurmalı ya da elbirliği yapılıp imha edilmelidir! Emperyalizmin en çok nefret ettiği şey, halkların ulusal kurtuluş mücadelesi vermeye kalkışmalarıdır. Oysa "yeni dünya düzeni" böylesi savaşları kesinlikle kabul etmiyor. Halkların sorunları olsa da, bunlar insan hakları çerçevesinde ele alınmaktadır. Yani ulusal sorun yok, insan hakları sorunları vardır! Bu "yeni dünya düzeni" çağımızda halkların boynuna cilalanmış bir tarzda geçirilmek istenen bir sömürü ilmiğidir. Onlara göre her sömürge halk kültürel, eğitim, sosyal anlamda bazı istemlerde bulunabilir, zaten bunlar da insan hakları olayına girer. Ama siyasal, askeri bağımsızlık istemlerinde bulunamazlar. Çizilen bu sınırları aşan olduğunda ise emperyalizmin azgın saldırılarıyla karşı karşıya geliyor.

Böyle bir statü içine alınmaya çalışılan Kürdistan halkı, geliştirdiği ulusal kurtuluş siyasetiyle doğal olarak emperyalizmin planlarına darbe indirmiş oluyor. O yüzden ABD ve Avrupa emperyalistleri TC ve yerli işbirlikçileriyle partimize ve savaşan halkımıza yüklendikçe yükleniyorlar. Dünya kamuoyunun Kürdistan'da yaşanan barbar saldırılar karşısında suskun kalması, yine emperyalizmin bu katliam uygulamalarından bir medet ummasından kaynaklanıyor. Güney Kürdistan'da oluşturulan "federal" uydu yapılanmanın partimize de dayatılması, bunun dışında yaşam hakkının tanınmaması emperyalizmin TC ile geliştirdiği bir politikadır. Partimizin bu saldırılar karşısında ölümüne direniş sergilemesi, Güney Kürdistan'da emperyalizmin kurmaya çalıştığı uydu, işbirlikçi, hain "Federal Kürt Devleti"nin gerçek yüzünü ve amacını ortaya çıkarmaktadır. ABD ve Alman emperyalizminin yoğun desteğiyle TC'nin son günlerde başlattığı hava ve kara saldırıları, yine bu oluşuma hayat olanağı sağlamak ve partimizi de işbirlikçi, ihanetçi bir ortama çekmek içindir. Kış tam olarak bastırmadan partimize ölümcül bir darbe indirip direnme gücünü kırmak istiyorlar. Ama gerillalarımızın uyguladıkları taktikler karşısında bunu başaramayacaklarını iyice gördüler.

TC'nin bu saldırıdan yenilgiyle çıkması demek, büyük bir alanda partimizin hakimiyetinin pekişmesi demektir. Bu da bağımsız-birleşik bir Kürdistan'ın ilk adımlarının atılması yönünde bir gelişimi doğuracak durumun oluşması anlamına geliyor.

ABD'nin Türkiye ve Kürdistan uzmanı Paul Henze böyle bir gelişimi daha başında görüyor. Bakın Paul Henze o dönemde ne diyor: *"Türkiye istikrarı önemli oranda sağlamış durumda. Ancak ufukta görünen birkaç karabulutan biri Güneydoğudaki gerilla eylemleri. Türkiye'nin bu alandaki gelişmelere yönelik iki politikası var. Birincisi; askeri kuvvetlerle bastırma, ikincisi ise iktisadi kalkınma ve yatırım politikası. Eğer bu ikinci politikada sebat ve ilerleme olursa sonuç alıcı olabilir."* (Serxwebûn, Kasım 1985, Sayfa: 3)

Fazla umutlu olmadığı için "olabilir" diyor Paul Henze. Görüldüğü gibi TC ABD'nin planının bir gereği olarak askeri harekatı çılgınca sürdürüyor. Askeri alanda başarılı olamadığı için ekonomik alandaki uygulamalara da yönelemiyor. İktisadi kalkınmadan kastedilen de en fazla kültürel alana sıkıştırılmış işbirlikçi, kukla bir Kürt yapılanmasıdır. Emperyalizm bu aşamadan sonra Ortadoğu'da bir Kürdistan sorununu böyle çözerek egemenliğini devam ettirmek istiyor. Halkımızın partimiz önderliğinde geliştirdiği büyük direnme mücadelesi tüm bunları altüst ediyor. Kürdistan halkı asırlık köle yazgısını parçalama yoluna girerken, emperyalizmin yeni tarzda geliştirdiği ve tamamen yozlaştırmayı temel alan "çözüm"lerini elinin tersiyle iterek kararlılığını ortaya koymaya devam ediyor.

Son günlerde halkımıza ve partimize yönelik yapılan topyekün saldırılarla birlikte teslimiyetçilik ve işbirlikçilik tekrar dayatılıyor. KDP ve YNK'nin TC ile ortaklaşa yaptıkları saldırılar geniş boyutlu bir savaşa bürünmüş durumdadır. Bölgede bulunan "Çekiç Güç" öyle iddia edildiği gibi "Kürtlerin güvenliğini sağlayan" bir güç olma yerine bizzat TC faşizminin partimize yönelik saldırılarını güvence altına alan, organize eden, güç veren ve örgütleyen bir güç haline dönüşmüştür. Aslında "Çekiç Güç"ün baştan beri konumu buydu ve gizli tutuluyordu. Partimizin direnişi onu da gün yüzüne çıkardı.

CIA bu sorunla ilgili sadece raporlar hazırlayıp ABD'ye sunmuyor. Aynı zamanda raporda ortaya koyduğu çözüm yöntemlerinin de bizzat uygulanmasını gerçekleştirmeye çalışıyor. O yüzden ABD yönetiminin raflarında bir değil, birkaç çözüm planı bekletiliyor. Kürdistan sorunu bugün ABD'yi en çok yoran konular arasında yer alıyor. Bağımsız bir Kürt devletinin bölgede yol açacağı gelişmelerden kaygı ve korku duyduğundan soruna çok büyük özen gösteriyor. Oluşan TC hükümetleri de ABD'nin politikalarını uygulamak zorunluluğuyla karşı karşıya bulunduklarından başka çözüm de üretemiyorlar. Turan Yavuz'un CIA raporundan yaptığı alıntı ve yorumlara baktığımızda bu gerçeklik daha rahat görülecektir. Nitekim TC'nin Güney Kürdistan'da özerk Kürt bölgesinin oluşumuna onay vermesinin nedeni ise gayet açıktır. Graham Fuller raporunda bu konuyu şöyle ele alıyor:

"Kürtler ile ilgili tüm gelişmelere rağmen, Özal, Kürtler konusunda daha başka adımlar atmaya başladı ve pandoranın kutusunu açtı. Özal, Kuzey Irak'ta bir de facto otonom Kürt bölgesinin kurulmasına izin verdi, iki ana Kürt grubu yetkilileriyle diyaloga girdi ve bu yetkilileri Türkiye'ye kabul etti, daha da önemlisi de facto bağımsızlık için önemli bir adım olan Kuzey Kürdistan'daki seçimlere razı oldu. Şimdi de Özal'ın yerine geçen Başbakan Süleyman Demirel, Iraklı Kürt gerilla hareketler ile pazarlık yaparak, onlara statü ve hareket serbestisi verdi ve karşılığında da Kürtlerden, -uzun dönemde ne kadar geçerli olacağı bilinmez ama- Irak'ta bağımsız bir Kürt devleti istemediklerini ve Türkiye Kürdistan'ının bağımsızlığını açık açık isteyen PKK'nın eylemlerini kısıtlayacağına dair bir anlaşma istedi. Demirel, Irak'lı Kürtlerin Ankara'da bir büro açmalarına dahi izin verdi. Birçok Türk, Özal'ın belki de ileride Türk Kürtleri arasında veya ayrılıkçı bir harekete dönüşecek olan Kürt sorununun bu boyutlara gelmesine neden olmasından dolayı akılsızca davrandığına inanıyor." (Milliyet, 26 Eylül 1992)

Akıllıca ya da akılsızca yaklaşımlar da olsa Kürdistan sorunu ateş gibidir. Kim dikkatsiz yaklaşım gösterirse onu bir anda yakıp kül edecek güçtedir. Devrim veya karşı-devrim cephesinin herhangi birinde uygulanacak yanlış bir politika patlamaları da beraberinde kaçınılmaz olarak getirecektir. ABD ve TC bu ateşin yakıcılığını çok yakından duyuyorlar. O yüzden tarihsel olarak işi bitmiş, halk desteğini büyük oranda yitirmiş, KDP-YNK gibi işbirlikçi, hain güçlerden medet umacak kadar da bir çaresizliği yaşıyorlar. Amaç terörist bir devlet oluşturup, İsrail yöntemleriyle cinayetler ve katliamlar hükümetini halkımızın ve bölge halklarının başına bela etmektir. Böyle bir oluşumun önünde de partimizi ciddi bir engel olarak gördüklerinden her alandan saldırı geliştiriyorlar. İşbirlikçi, ihanetçi güçlerle geliştirilen ilişkiler ve kurulan ittifaklar aslında emperyalizmin, sömürgeciliğin dayandığı sosyal temelleri yeniden canlandırmaya ve yaşatmaya yöneliktir.

Güney Kürdistan, sorunun önemli bir ayağını oluşturssa da, asıl çözülmesi gereken partimizle TC arasında acımasızca yürütülen savaş sorunudur. Temel burasıdır ve bu temelde ortaya atılacak her düşünce ve pratik aynı zamanda sömürgeciliğin de kaderini belirleyecektir. Sürekli körüklenen şövenizm ve ırkçılık ortamında da TC'nin Kürdistan konusunda açılım yapması öyle kolay görünmüyor. Graham Fuller'in Türkiye'nin Kürt sorununu yine Turan Yavuz yorumlayarak aktarıyor:

"Türkiye'de birçok insanın otonom bir Kürt bölgesine ve hatta bağımsız bir Kürt hareketine sıcak bakmadığını belirten Graham Fuller, birçok Türk'ün bunu "kabul edilemez" olarak gördüğünü ifade ediyor. Fuller, raporunda Türk Genelkurmayı'nın konuya yaklaşımını da inceliyor ve Türk ordusunun, ülkenin üniterliğine kendini adamış bir ordu olduğuna dikkat çekiyor.

Fuller, üniter devletin korunması halinde Genelkurmay'ın Kürtlere verilecek kültürel ve ekonomik tavizlere ses çıkartmayacağını da belirtiyor ve şu uyarıda bulunuyor:

"Şayet, Kürt sorunu konusunda kontrol kaybedilmeye başlanırsa, asker bunu, müdahale için, eski nedenleri de geride bırakacak şekilde bir gerekçe olarak görebilir."

Fuller raporunun bu bölümünde şöyle devam ediyor:"Bu yüzden Ankara'daki politikacılar çok ince bir yolda yürümek zorundalar ve şiddete yönelik potansiyeli kontrol altında tutmak zorundalar."

Fuller, bütün bunlara rağmen Türk Genelkurmayı'nın, Kürt ayaklanması ve gerilla hareketinin askeri boyutları ile ilgilenmeye devam edeceğini ve bu alanda yetkisini kullanacağını belirtiyor.

Kürt konusunun artık Türkiye'de masaya yatırıldığını ve bundan sonra bu konuda Türkiye'nin derin tartışmalara sahne olacağını belirten Graham Fuller, TBMM'deki siyasi partilerin konuya yaklaşımlarını da inceliyor.

Fuller, Kürtler konusundaki siyasi çizgilerin tam olarak çekilmediğini ve politikaların tam olarak saptanmadığını söylerken, partilerin yaklaşımlarını şöyle özetliyor:

"Alpaslan Türkeş ve Bülent Ecevit'in ulusalcı partileri, kendilerini üniter devletin korunmasına adamışlardır. Bir zamanlar Özal'ın Kürtler konusundaki liberal politikalarını destekleyen eski partisi olan Anavatan Partisi, şimdi aynı politikaları yürütmeye çalışan Demirel'e oportünist ve fırsatçı bir yaklaşımla saldırmaktadır.

Demirel'in koalisyon ortağı olan Sosyal-Demokrat Halkçı Parti ise Kürtlere karşı en liberal olan partidir. Bu parti bir zamanlar bir Kürt ulusal partisinin embriyosunu barındırıyordu. İslamcılar ise kararsız. Onlar Kürt otonomisini tolere eden bir bakış içinde, ancak aynı zamanda Türk devletinin azınlıklar temeline dayandırılması görüşlerine karşı çıkıyorlar. Aynı zamanda islamcılar, ayrılıkçılığı, azınlık temeline göre kabul etmiyor." (Milliyet, 26 Eylül 1992)

171 sayfadan oluşan ve yakında kitap olarak piyasaya çıkacak olan rapor, aynı zamanda gelişmelerin vahim boyutlara ulaştığını da sık sık vurgulamış oluyor. ABD'nin Kürdistan raporları bir çözümü içermekten ziyade,TC'nin çürümüşlüğünün ve çöküşe gidişinin belgeleri olma özelliğine sahiptir. Bu anlamda partimizin direnişi salt otonomcu, işbirlikçi bir Kürt devletinin oluşumuna karşı değildir. ABD'nin "yeni dünya düzeni" adı altında geliştirmeye çalıştığı sömürgeci, imhacı sistemin almaya başladığı yeni biçimine karşı bir savaştır. Bu direniş doğal olarak diğer halkları da etkiliyor. Dünyanın en karmaşık bölgesini teşkil eden Kürdistan'da bundan dolayı ulusal bağımsızlık mücadelesini yürütmek, çok güçlü bir direnme azmini ve kurt gibi politikacılığı zorlu kılıyor.

ABD, *"PKK terörist bir örgüttür, Türk devleti de terörizme karşı mücadele ettiği için sonuna kadar destekliyoruz, her türlü yardımı yapacağız"* diye sık sık açıklamalarda bulunuyor. Onlara göre partimiz "terörist" olduğuna göre, PKK önderliğini ölümüne onaylayan ve benimseyen halkımız da "terörist"tir. TC devleti emperyalizmin böyle yoğun desteğini almamış olsaydı, katliamları ve son Güney Kürdistan saldırılarını kapsamlı bir biçimde asla yapamazdı. Halkımızın tarihinde Demirel-İnönü hükümeti en çok katliam yapan bir hükümet olma özelliğini kazanmıştır. Bundan dolayı koalisyon hükümetine katliamlar hükümeti dersek abartmış olmayız.

CIA'nın Kürt raporları ısıtılıp ısıtılıp ortaya konulan ekşimiş bir pilavı andırıyor. Öngörülen askeri alanda başarı sağlanamadığı için de bir türlü ekonomik iyileştirmelere geçilemiyor. Askeri alandaki yenilgi de PKK'nin üstünlüğü anlamına gelecektir ki, bu tasvip edilmeyen bir durumdur. O zaman da katliamlar tırmandırılarak devam etmelidir yaklaşımı ağırlık kazanıyor ve olan da bundan başka bir şey değildir. Raporda ele alınan konulara hangi açıdan bakarsak bakalım verilen çabaların olumlu sonuçlara ulaşmadığını açıkça gösteriyor.

Halkımız ulusal ordulaşmasını büyük oranda gerçekleştirirken, bunun yanısıra öz iradesini temsil eden ulusal meclisini de inşa ediyor. Böyle bir yürüyüş içinde bulunan halkımızın özerk Kürdistan gibi sahte çözümleri artık kabul etmeyeceği iyice kendisini dayatmaktadır. Katliamlar sömürgecilerin umutlarını da yerle bir eden direnmenin ilham kaynakları haline dönüştürülmüştür. Her saldırı halkımızı daha çok direnmeye kaldırıyor. İşte bunun için diyoruz ki, TC, Kürdistan'da yaşama şansını yitirmiştir. Halkımızın başına bütün emperyalistler de çullansa onları bir bir yenecek güce sahiptir. Partimiz bu oyun ve saldırıları da karşılayacak politik ustalığı ve inisiyatifi elinde bulundurmaktadır. 1985 yılında da benzeri sözleri söyledik, bugün de kendimizden daha da emin bir şekilde sözlerimizi tekrarlıyoruz: Kazanan halkımız, kaybeden ise emperyalizm, TC sömürgeciliği ve işbirlikçiler olacaktır.

TC'nin derinleşen çıkmazı, yeni cumhuriyet arayışları ve PKK'nin yeni dönem görevleri

Baştarafı 1. sayfada

devrimci savaş oldu. Çözülmeye yüz tutan da, hiç beklenmedik bir biçimde *alt ve üstyapısıyla cumhuriyet re*jimi oldu.

Bizim yaptığımız teorik belirlemeler, siyasi değerlendirmeler ve buna dayalı parti oluşumu, devrimci savaş hareketi başarı kazanıyor ve böylece doğrulanmış oluyor. Özellikle gerek 12 Eylül generalleri eliyle direkt olsun ve gerekse ANAP eliyle dolaylı yoldan olsun on yılı aşkın süredir rejimin iktidarı, devrimci eylemimiz karşısında aşılmıştır. Esas itibarıyla devrimci mücadeleyle geriletildiler; hiç şüphesiz tam yenilmediler, fakat programlarını istedikleri gibi uygulmaya geçiremediler. Aralarındaki çelişkileri açığa çıkardık. Özellikle Demirel'in öncülük ettiği sivil klik tekrar güç kazanmaya çalıştı ve bizim mücadelenin direkt sonucu olarak hükümete ulaşabildi.

Hiç şüphesiz Türkiye'de esas olarak belirleyici olan siysal güç, ordu ve onun özel savaş kurmayıdır. Mevcut tüm partiler -düzen içi- ve diğer kurumlar özel savaş ihtiyacına göre şekillendiriliyor. Ama bu onların kendi aralarında hiç çelişkinin olmayacağı anlamına gelmez. Özel savaşın tam istediği bu olmamakla birlikte, yine de yeni hükümet almaşığını da şüphesiz kullanacaktı ve nitekim oldukça da kullanıyor. Fakat devletin bünyesindeki çelişkili durum açığa çıktı. Demirel-Özal çelişkisi bütün sahte birlik gösterilerine rağmen, en önemli bir sorun olarak kendini devletin çatısında gösteriyor.

En önemlisi, 12 Eylül rejimi 12. yıldönümünde savunulamaz bir duruma getiriliyor. Bu da mücadele sayesindedir. 12 Eylül rejimi hiçbir sorunu çözemediği gibi, sorunların tümünü büyüttü ve böylece toplumun genel bir yargılamasına muhatap oldu. Ki, bu toplum 12 Eylül'ü en çok alkışlayan ve benimseyen bir toplumdu, ama mücadelemiz karşısında başarısızlık, şimdi 12 Eylül'ün aleyhine dönüyor. ANAP'ın yanısıra, ordunun da etkisizleştirilmesi cumhuriyet tarihinde ilk defa gerçekleştiriliyor. Hiç de planda olmadığı halde Demirel'in tekrar çıkış yapması onlar açısından çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ve halen Demirel'i rahatlıkla bir günde askeri kışlaya alıp nemenem bir başbakan olduğunu kendileri gösteriyor. Bakanları uçak*lara doldurup kışlanın emrine soka*bileceklerini Diyarbakır'daki son Bakanlar Kurulu ve MGK toplantısında gösterdiler.

> *"...En önemlisi, 12 Eylül rejimi 12. yıldönümünde savunulamaz bir duruma getiriliyor. Bu da mücadele sayesindedir. 12 Eylül rejimi hiçbir sorunu çözemediği gibi, sorunların tümünü büyüttü ve böylece toplumun genel bir yargılamasına muhatap oldu. Ki, bu toplum 12 Eylül'ü en çok alkışlayan ve benimseyen bir toplumdu, ama mücadelemiz karşısında başarısızlık, şimdi 12 Eylül'ün aleyhine dönüyor. ANAP'ın yanısıra, ordunun da etkisizleştirilmesi cumhuriyet tarihinde ilk defa gerçekleştiriliyor. Hiç de planda olmadığı halde Demirel'in tekrar çıkış yapması onlar açısından çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ve halen Demirel'i rahatlıkla bir günde askeri kışlaya alıp nemenem bir başbakan olduğunu kendileri gösteriyor..."*

Bunun yanında 12 Eylül anayasasının işlemezliği söz konusu; her gün kendi elleriyle bozuyorlar. Özellikle sahte seçim ve partiler yasası tutmuyor. Partilerin giderek dağılması, parçalanması, yine seçimlerden bekledikleri sonuçların alınamaması durumu yaşanıyor. Özel savaşın seçimleri bir güçlendirme aracı olarak kullanmak istemesine karşılık bizim yaptığımız taktik müdahaleler istedikleri sonucu almaya fırsat vermedi. 12 Eylül'ün kapattığı partiler yeniden kuruluyor. Bu da tamamen mücadelenin bir sonucudur. Yeni partiler tutmadı, eski partiler daha da tutmayacak ve bu anlamda da bu derin bir çıkmazı ifade ediyor. 70'lik liderleriyle toplumda umut olmaktan oldukça uzaklaşıyor, yeni eski partileriyle alternatifi oluşturamama nedeniyle çıkmaz, gerçekten siyasi boyutlarında bütün yönleriyle kendini gösteriyor. Bunu yeni bir askeri darbe ile aşma niyetlerinden bahsedilebilir. Fakat bu da tam anlamıyla içte ve dışta tecrit olmak demektir. 12 Eylül beklentisi yoktur. Yine yeni bir 12 Eylül'ün emperyalist cephede desteklenmesi söz konusu değildir. Dünyanın değişen çehresi, buna fazla fırsat vermeyecektir. Zaten 12 Eylül'ün başarısızlığı toplumda belki de birkaç ay bile tahammüle fırsat vermiyor. Çünkü başarısızdır. O zaman özel savaş, şüphesiz yine kendisini icra edecek, fakat eskisi kadar allayıp pullayamayacaktır. Dolayısıyla alternatif olamıyor. Yeni bir darbe ve yeni lidercikler biçiminde, örneğin liberal kesimde Mesut Yılmaz, sosyal-demokrat cephede Deniz Baykal gibi yeni alternatifler yaratmaya çalışıyorlar. Tabii bunu, bir yandan Özal, Demirel, İnönü ve Ecevit kolay hazmedemiyor, yine Erbakan ve Türkeş gibileri öyle çok daraltılmış bir saha da olsa, çekilmeyi kabul edemiyorlar. Siyasal faaliyeti halen kendi mantıklarınca yürütecekler. Dolayısıyla yeni ve genç liderler kuşağı, yeni parti politikaları geliştirme meselesi düzen içi ölçülerde de olsa, gelişme kaydedemiyor. Burada da çıkmaz, gittikçe kendini hissetti*riyor.*

Altyapıda, ekonomik gelişmede bunalım, gerçekten giderek derinleşiyor. Enflasyon, hayat pahalılığı, yine sanayi kesiminin son günlerde oldukça açığa çıkan şikayeti ve telaşı toplumun gerçekten bu konuda da yaşadığı bunalımın kabul edilmez sınırları çoktan aştığını gösteriyor. Aslında özel savaşın mantığına

göre işçilere düşeni verdiler, köylülere de bir şey verdiler ama, daha kış gelmeden yeni zamlarla her şeyleri ellerinden alınıyor ve böylece onların sosyal, ekonomik bunalımları daha da derinleşiyor. Muazzam işsizlik durumu, yine işçi ücretlerindeki ve memur maaşlarındaki düşmeler onların kışı ve daha sonrasını ağır bunalımlarla karşı karşıya gelerek yaşamalarına yol açacaktır.

Dıştaki kredi umutları, eskisi kadar güçlü değildir. Elli milyar doları aşan borç, yine bir o kadar içteki borç... Bu borçlanma yöntemiyle devleti iflastan kurtarmak 1980'lerde olduğu gibi bir şans vermiyor. Kredi alındı ve kötü kullanıldı. Yeni kredilerin bulunması zordur. Zaten uluslararası alanda da bunalım gelişiyor. Kaldı ki sistemin Türkiye'yi kurtarma gibi bir sorunu da yok. Özellikle Sovyetler Birliği'nin çözülüşünden sonra özel olarak Türkiye'yi Sovyetler Birliği'ne karşı kullanma, yine Arap-İsrail'in uzlaşma havasından sonra Türkiye'nin yine Ortadoğu halklarına karşı kullanılması da fazla anlam ifade etmiyor. Dolayısıyla onu siyasi-askeri yönden destekleme, bütün görüntüye rağmen eskisi kadar gerekli değildir. Her ne kadar "İstikrar adasıyız, demokrasi örneğiyiz" diyorlarsa da, bu, kendini aldatmaktan öteye bir anlama sahip değildir. 40-50 yıl dayandığı NATO politikası artık Türkiye'yi fazla kollayıp korumaktan uzaktır.

Avrupa ve hatta Amerika cephesi Türkiye'nin giderek çözülmesini, liberalleşmesini dayatıyor. Bütün direnmelerine rağmen Türkiye'nin bu na uzun süre dayanamayacağını daha şimdiden görüyoruz. Özellikle Sovyet çözülüşüyle birlikte açılan Orta Asya kapılarını da, her ne kadar "Türkiye'nin itibarının artırılmasında önemli bir rol oynuyor" denilse de ve yine Kafkasya'daki gelişmelerden kendi lehine sonuç çıkarılmak istense de, tam tersinin söz konusu olduğu açıktır. Çünkü buradaki çelişkiler daha fazla ve bunlara *bulaşırsa, güç kaybeder. Bunun Tür*kiye kapitalizmi için, Türkiye Cumhuriyeti için bir umut olma durumu çok sınırlıdır.

TC'nin Irak'a yönelik politikası da Kürt işbirlikçilerine dayalı geliştirdiği ilişkilere rağmen çıkmazdadır, hatta onun aleyhine sonuç veriyor. Cumhuriyetin çözülüşü en çok bu sahadaki gelişmelerle yakından bağlantılı bir hal alıyor. Irak üzerinde etkili olması, giderek Araplarla ve İran'la gelişen çelişkiler biçiminde karşılık bulacaktır. Yine Kürt işbirlikçileriyle geliştireceği ilişkiler Kürdistan halkının gelişen birliği biçiminde bir karşılık bulacaktır. Umduğunu bulmaktan öteye, kendisini hızla çözdürecek bir Ortadoğu gerçeğiyle karşı karşıya kalacaktır. Bu gelişmelere Balkanlar'ı da ekleyebiliriz. TC, Bosna-Hersek meselesine bulaşmıştır. Yarın bir Makedonya, yine bir Kosova meseleleri çıkabilir. Gittikçe Balkanlar'a bulaşması Türkiye için bir çıkış yolu değil, bu giderek daha da bunalımlara sapma anlamına gelir. Kıbrıs-Yunanistan ile olan sorunlarında da ya çok taviz verir, ya da giderek sıkışacaktır.

Öte yandan Avrupa Topluluğu'na yönelik ilişkilerde fazla gelişme şansı yoktur. Nitekim AT, kendi çelişkileriyle boğuşuyor. Son Mastricht Antlaşması dedikleri zirveyle Avrupa tam bir çelişki ortamını yaşıyor. Kaldı ki, Doğu Avrupa ülkelerinin Avrupa'ya dahil edilmesi ile Türkiye'nin burada çözüm bulma şansı daha da zayıflamıştır. Bu nedenle daha çok ABD'nin Ortadoğu'daki stratejik çıkarlarına, onun ipine bağlanmaya çalışıyor. Bu, geçmişte de biraz böyleydi. ABD'nin giderek çok daha fazla gelişen bazı dayanakları vardır. Özellikle TC'nin Araplarla, İsrail'le ve hatta Orta Asya ile ilişkilerini kendisi sağlar. Ama Türkiye'nin eskiden ABD için var olan stratejik anlamı, şimdi zayıflamıştır. Türkiye, kendi kendine yetinmek zorundadır.

Kısacası Türkiye yeni dış politik arayışlar içindedir. Yeni dış politik çalışmalar gerçekleştirmek istiyor. Çok uğraşı veriyor ama, sonuçlar fazla umut ettiği gibi değildir. Giderek daha da derinleşen bir çıkmazla karşı karşıya geliyor.

En önemlisi de rejimin içteki daralmasıdır. Halka artık umut olabilecek bir seçenek sunamıyorlar. Bahsedildiği gibi ne eski partiler, ne ye*nileri, ne askeri darbe ve ne de sivil* klikler artık halkı tatmin edebiliyor. Özellikle mücadelemizin artan etkisi, bazı şoven akımlara da fazla kapılmaya fırsat vermiyor. Ve bu böylece içte de derin bir arayışa yol açıyor. Özellikle halkta bu daha belirgindir. İç politikanın çözümsüzlüğü, aşılma gereğini ortaya çıkarıyor. Yine çözüm yok, fakat bu konudaki ihtiyaç gittikçe kendisini daha fazla dayatıyor.

İşte bu tablo içinde Demirel-İnönü hükümeti neyi ifade eder? Veya diğer bir deyişle, daha ne kadar soluklayabilir? Tüm belirtiler, fazla uzun soluklu olamayacağı yönündedir. Mevcut iç ve dış çıkmaz da, bu hükümetin boğazını sıkıyor. Mücadelemiz de adeta bir katalizatör rolünü oynuyor; bütün bu çıkmazları daha da derinleştiriyor. Günlük olarak yaşadığımız gibi "hükümet ne zaman aşılacak, yerine ne kurulacak" soruları gelişiyor. Mevcut İnönü ayağı gerçekten tamamen çözülüşe doğru gidiyor, tasfiye olacağa benziyor. Sözde sosyal-demokrat kanat, yeni CHP almaşığı devreye ne zaman girebilir? Şimdiden bir şey kestirilemez. Aslında İnönü'nün en değme faşistten daha fazla faşist bir rol oynadığını biliyoruz. Özel savaşın en çok emrinde olan politikacıdır, partisi de öyledir. Dolayısıyla onu, "gitmiştir, kalmıştır" biçiminde anlamlı bir değerlendirmeye tabi tutmak mümkün değildir. Gitmesi kalmasından iyidir, kalması gitmesinden iyidir. Yani böyle anlamsız bir rol oynama durumundadır.

Bu hükümetin yerine yeni bir milliyetçi cephe gelişmesinden bahsedilebilir. Üçüncü milliyetçi cephe de diyorlar. Şimdi bu cephenin nemenem bir cephe olduğunu toplum 1980 öncesinden iyi biliyor. Bu cephenin gelişmesi çelişkileri daha da kızıştıracaktır. Özellikle sosyal-demokrat perdenin yırtılması, demagojisinin aşılması, gerçek bir muhalefetin yolunu arayabilir. Hatta varsa bir sosyal-demokratlık, -ki bunun gerçek anlamda olmayacağını biz de biliyoruz- hiç olmazsa kendilerini maske olarak, demagojik bir söylem olarak kullanmaktan, engel olmaktan çıkarırlar ve böylece gerçek bir sol muhalefetin yolu açılabilir.

Bu açıdan üçüncü MC'nin gelişme olasılığı mümkün olsa da bu, çelişkiyi daha da açığa çıkartır, bir halk muhalefetine daha fazla anlam verebilir. Refah Partisi'nin, Milliyetçi Çalışma Partisi'nin Demirel'le geliştirecekleri hükümet, bu partilerin de toplumda hızla taban yitirmelerine yol açar. Yeni sağ partilerin fazla taban teşkil edeceği düşünülemez. Sağın da giderek daraltılması söz konusu olabilir. Türkiye halkının seçenek şansı, daha da artabilir. Deniz Baykal, Mesut Yılmaz seçenekleri, zor gelişeceğe benziyor. Bunların kısa sürede haline gelmeleri düzeni kurtaracak bir seçenek haline gelmeleri fazla düşünülemez. Dolayısıyla esas itibarıyla MGK ve onun özel savaş ekipleri düzeni yönlendirmeye devam edecekler.

Kısaca, derinleşen cumhuriyet çıkmazına ne mevcut siyasal partiler eliyle, ne de mevcut askeri darbe klikleri eliyle bir çözüm getirmeleri mümkün görünmüyor. O sözünü ettikleri bir demokratik paket falan yok;

bir aldatmaca paketidir. Türkiye'yi reformizme tabi tutmak, cumhuriyeti yenilemek -ki buna ikinci cumhuriyet deniliyor-, tartışmak istiyorlar, ama eski cumhuriyeti maskelemekten öteye bir anlama sahip değildir bu. Şimdiye kadarki tartışmalarıysa, cumhuriyeti kurtarmanın manevralarıdır.

Öte yandan alternatif olması gereken Türkiye devrimci sosyalist hareketi söz konusu edilince, bunun çıkmazı rejimin düzenin çıkmazından daha derindir. Hem ideolojik, hem siyasi ve daha çok da örgütsel, pratik anlamda gelişme şurda kalsın, habire bölünüp tasfiyeyi yaşıyorlar. Ama onlardaki bu çıkmazın da daha radikal yönelimleri doğurmaması düşünülemez. Çünkü toplum, uzun süre çözümsüz, alternatifsiz duramaz. Bir yerde bunalım ne kadar gelişirse, çözüm arayışları da o kadar gelişir. Dolayısıyla Türkiye toplumunda ilk defa derli-toplu bir halk muhalefetinin önü açılabilir. Şovenizmden ve özellikle devletçilikten uzak gerçek bir demokratik oluşum uç verebilir. Zaten mücadelemizin en önemli bir sonucu da Türkiye'yi gerçek bir demokrasiye zorlamasıdır. Şovenizm ve faşizm kullanıldığı kadar kullanıldı. Yine her türlü devletçilik anlayışları kullanıldığı kadar kullanıldı. Bunlar birçok partiyle icra edildi, fakat sonuç alınamadı. Mücadelemiz Türkiye'de gerçek bir demokratikleşmeye artık yönelmek gerektiğini, özellikle Kürdistan tehlikesi nedeniyle artan şovenizmin, devletin çıkmazını daha da derinleştirmekten öteye gidemediğini ortaya koydu. Dolayısıyla bir demokratik arayışa istek vardır. Demokratik bir arayış, gerçek bir seçenek olabilir.

Türkiye toplumunun devlet ve ordu peşinde bunca koşturulması çare değildir. Halk yorgun düşmüştür, giderek ağır bunalımlarla karşı karşıya gelmiştir. "Hele bir de demokrasi deneyelim; gerçek bir demokrasiye ve sorunların gerçek siyasi çözümüne yol alalım" biçiminde bir anlayış, zaten giderek yoğun bir biçimde basında tartışılıyor. Hatta en son bize kadar bile yansıtılmak istendi. "Böylesi bir arayışa ne denilir" biçiminde bir anket de yapıldı. Bazıları kendini buna mecbur hissediyor. "Her şeyi kaybetmektense veya daha da ağırlaşan bunalımın çürütücü etkilerini yaşamaktansa gerçek demokrasiyle bazı şeyler kurtarılamaz mı" tarzında varılan diğer bir gelişme de budur. Çözümü var mı? Sol'da sosyalistler buna yeterince hazırlar mı? Bunu söyleyemeyiz, fakat soru kendini gittikçe dayatıyor. İhtiyaç da arttığına göre, sorunun cevabını da peşisıra getirecektir. Dolayısıyla derinden bir demokratizm ve tutarlı bir sosyalist partileşme gelişebilir. Bu, biraz da mücadelemizin daha da artan gelişmesine bağlı olacaktır; yani seçenek oluşturma gücüne bağlıdır.

Tabii bütün bunlar olurken, özel savaş icraya devam edecektir. Özel savaşın icrası özellikle devrimci-radikal muhalefetin geliştirilmesini bastırmaya -ki Türkiye söz konusu oldu mu, daha yeşertmeden-, tasfiye etmeye ve bozmaya yönelim biçimindedir. Yani daha çok yeni arayışları ve yeni partileşmeleri eski tecrübesine dayanarak saptırmak, sızarak işlemez duruma getirmek çabasını hep harcadı ve başardı. Yeni dönemde de bunu böyle yapmak isteyecektir. Gerçek demokratlar, sosyalistler bunu ne kadar aşabilir, bu onların yeteneklerine, örgüt ve eylem güçlerine ve buna da bizim desteğimize bağlıdır. Ama esas itibarıyla özel savaş, Kürdistan üzerinde yürürlüktedir. Türk devleti bütün imkanlarını; maddi-manevi, askeri, siyasi ve ekonomik imkanlarını yoğunlaştırarak, birleştirerek Kürdistan'daki savaşı kazanmaya çalışıyor. Fakat bu savaşı kazanma şurada kalsın, giderek daha da gerilemesi ve önemli kayıplara uğraması söz konusu olacaktır.

Gerek 12 Eylül rejiminin geliştirdiği özel savaş ve gerekse de bütün cumhuriyet tarihine damgasını vuran ordunun özel savaşı, 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yılına girerken bütünüyle PKK'nin gelişmesine baktığımızda, başarılı olmak şurda kalsın, sürekli çözülüyor. Hiç şüphesiz temelde PKK'nin ideolojik-politik hattı etkilidir. Yani çok ustaca gerilla taktikleriyle savaşmaktan da öteye PKK'nin ideolojik-siyasi yaklaşımı ve esas itibarıyla kesintisiz bir örgütlemeyi yürütmesi, -ki buna dayalı bir de geliştirdiği ordulaşma, savaş faaliyetleri var- doğru taktiklerinin sınırlı bir uygulanması özel savaşı başarısızlığa uğratabileceğini göstermiştir. Bu özel savaş, Türkiye'de görülmemiş bir sistemdir. Bizim harekete karşı harekete geçirilmesinden önce Kıbrıs'ta olsun, yine o bütün sol hareketlere karşı olsun, yine gerek 1960'lar sonrasında ve gerekse cumhuriyetin kuruluş döneminde olsun ilk defa böyle derli-toplu devrimci bir hareket karşısında yenilgiyle karşı karşıyadır. Diğerlerine karşı başardı, ama bizim karşımızda şimdilik başaramıyor. Tabii bunun en önemli nedeni de sağlam parti çizgisidir, partinin defalarca kanıtlanan doğru ideolojisi, politik bilinci, politik müdahaleleri ve buna göre örgütlenmesidir.

> *"...Özel savaş yine kazanmaya çalışacak, devleti bütün iç ve dış alanda seferber edecek, ekonomiyi özel savaşa hizmet etme temelinde kullanacaktır. Zaten şimdiye kadar kullanıyordu; bu, ekonomiyi iflasa götürdü, ama daha fazla biçimlerde kullanmaya çalışacaktır. Bu anlamda daha da iflası geliştirecektir. İç politikayı kullanıyor, partileri kullanmaya çalışıyor. Nitekim partileri parti olmaktan çıkararak, hepsini devlet partisi haline getirdi, fakat şimdi ortada toplumu sürükleyebilecek parti kalmadı. Özel savaş, bu partileri böyle çıkmaza sürükledi, aslında işlemez duruma soktu..."*

Özel savaş yine kazanmaya çalışacak, devleti bütün iç ve dış alanda seferber edecek, ekonomiyi özel savaşa hizmet etme temelinde kullanacaktır. Zaten şimdiye kadar kullanıyordu; bu, ekonomiyi iflasa götürdü, ama daha fazla biçimlerde kullanmaya çalışacaktır. Bu anlamda daha da iflası geliştirecektir. İç politikayı kullanıyor, partileri kullanmaya çalışıyor. Nitekim partileri parti olmaktan çıkararak, hepsini devlet partisi haline getirdi, fakat şimdi ortada toplumu sürükleyebilecek parti kalmadı. Özel savaş, bu partileri böyle çıkmaza sürükledi, aslında işlemez duruma soktu. Sözde kullanıyor ama, böyle kullanıldıktan sonra artık çaput gibi bir kenara atılması lazım. Ekonomiyi de öyle kullandı, şimdi artık kimse ekonomiye sahip çıkamıyor. Büyük bir iflasla karşı karşıyadır. Yine dış politikayı kullanıyor. Bu kullanma biçimi Türk devletinin en itibarsız duruma düşmesine yol açtı. Geriye bazı çılgınlıklara yönelmesi kalıyor ki, en son bunu Şırnak'ta denedi. Şırnak denemesi, başlı başına özel savaş gerçeğini anlamamıza en çok hizmet edecek bir gelişmedir.

Şırnak somutunda kendini dışa vuran, özel savaşın artık dağlarda sonuç alamayacağı, yine o "şeffaflık politikası" ile halk üzerinde oynayamayacağı bir de çok yılgın ve aynı şekilde can telaşına düştüğü, ufacık bir yönelim bile söz konusu olduğunda kendini kaybedebileceği gerçeğidir. Planlı ve istedikleri gibi bir Şırnak saldırısını yapmış olduklarını sanmıyorum. Gölgelerinden korktular, imha ediliyoruz diye. Kontra birlikleri, özel tim elemanları ve korucuların hepsi can telaşında, sinirleri patlama noktasında. Şırnak'ta iki gün boyunca göz gözü görmez, kulak kulağı işitmez bir çılgınlık gösterisi yaptılar. Bu, görmeyen gözün de Türk özel savaş gerçeğini görmesine, hatta TC hükümetini ve devletini tanımasına götürdü. Denilebilir ki Şırnak en geri yörelerimizden birisiydi, katliam onu en politize olan bir yöre haline getirdi. Beşikteki bebeden, doksan yaşındaki dedeye kadar hepsinin gözünü faltaşı gibi açıp devletin ve hükümetin ne olduğu gerçeğini görmesine götürdü. Ve muazzam bir siyasi bilinçlenmeye yol açtı.

Hiç şüphesiz devlet güçleri bir provokasyonla bu işe girmek istediler veya belki de PKK'lilerin Şırnak'ta dolu olduğunu sanmış olabilirler. "Şehri savunmaya çalışacaklar, bizim de tanklarımız-toplarımız var yıkacağız ve PKK'yi bitireceğiz" yanılgısına düşmüş olabilirler. Eğer gerçekten bizim de geleneksel isyancılar türünde kent ayaklanması gibi bir taktiğimiz olsaydı -ki Newroz'da bunu beklediler-, belki diledikleri darbeleri vurabilirlerdi. Tabii partinin doğru taktik yaklaşımı veya devrimci savaşımımıza hükmeden doğru çizgisi, buna fırsat vermedi. Serihildan taktiği, ayaklanma taktiği değildir. Bunu bazıları boşuna saptırmak istedi: "PKK ayaklanma yapmak istiyor, halkı uçuruma götürmek istiyor" denildi. Mesele bu değildir. Serihildan, bir kitle çalışması ve eylem tarzıdır. Nitekim bütün engellemelere, devletin bütün tedbirlerine rağmen dalga dalga gelişmiştir. Newroz'da da gelişmiştir. 15 Ağustos Atılımı dolayısıyla da gelişmiştir ve kesintisiz olarak derinliğine ve genişliğine yoğunlaşan bir gelişmeyi, yine yurt içinde ve yurt dışında çok kapsamlı boyutlara ulaşmayı sağlamıştır.

Buna yönelik olarak devletin geliştirdiği Şırnak saldırısı ise, gerçekten "provokasyon yapayım" derken kendini provokasyona uğratmasıdır. Uluslararası alanda "terörist kimdir" sorusuna en iyi karşılığı, bu eylemle kendisi vermiştir. Cizre'de olduğu gibi PKK'nin kitlesel gücünün ve doğru savaşımının onay görmesi kadar Türk devletinin de terörist niteliğini ve halktan ne kadar tecrit olduğunu, bu saldırısı kadar hiçbir olay açıkça ortaya koymamıştır. O, değişik beklentiler içinde olabilir. Aslında halkı biçmeye, binlercesini katletmeye hazırdı. Şırnak'ta da, Cizre'de de bunu bekliyordu. Ve hatta bütün Kürdistan yerleşim sahalarında da bunu bekliyordu; köyde ve kentte bunu bekliyordu. Ama esas itibarıyla mücadelenin gerilla tarzının belirleyici rol oynaması, kitleler nezdinde de daha çok pasif ve iç içe karmaşık yöntemlerle mücadele edilmesi, onun Kürt tarihindeki ayaklanmalara karşı yürüttüğü bastırma -tenkil etme, katliam denilir- imkanını şimdiye kadar yakalamasına fırsat vermedik veya böyle bir fırsata yol açmadık. Tam tersine halkın siyasal gelişmesine önünde durulamaz bir biçim kazandırmak için ne lazımsa onu yaptık ve bu başarıldı.

Hiçbir serihildanda bu kadar az kayıpla bu kadar gelişme olmamıştır. En önemlisi de bu sürekli ve kesintisiz olmuştur. Giderek yoğunlaşacak bir biçimde gelişim kaydetmiştir. Bugün hemen hemen en ulusal inkarcı kesimin yerleştiği kentler bile neredeyse ezici bir biçimde ulusal kurtuluşun etkisi altına alınmıştır. Kentler nicelik ve nitelikte önemli bir rol oynamaya aday konuma getirilmiştir. Her kentte siyasal eylem düzenlemek, kapsamlı örgüt çalışmaları yapmak ve istenildiği gibi eyleme çekmek işten bile değildir. Bu, özellikle 1992'deki en önemli gelişmedir. Nitekim İnönü-Demirel hükümetinin o şeffaflık politikasıyla nasıl devleti, gerilla ile halk arasına iyice yerleştirip sonuç almayı ne kadar -ve de her şeylerini seferber ederek- arzuladıklarını gerçekleştirmek istediklerini göz önüne getirirsek, bu politikanın başarısızlığa uğramasının, hükümetin başarısızlığa uğraması ve giderek düşmesi anlamına geldiğini şimdi daha iyi anlıyoruz. Denilebilir ki hükümet bu politikayla kaybetti ve artık gün sayabilir.

Devletin Kürt politikasına yönelik yeni yaklaşımları kaybetmiştir. Nitekim Özal'ın son çıkışı da bunu kanıtlar. Özal, bilinçli şekilde durumu gözetleyerek kendi rakibi olan Demirel-İnönü'yü Şırnak'ı vesile yapıp çok iyi kullandı ve nitekim hükümet toplumda alabildiğine puan kaybederken o, tekrar puan toplamaya çalıştı. Bu, işin bir yönü tabii. Asıl olarak özel savaşın kendisinin tecrit olması söz konusudur.

Halihazırda yeni özel savaş taktikleri ne olabilir diye düşünürsek; Şırnak örneğine baktığımızda, her şey biraz daha açıkça anlaşılır. Geliştireceği birkaç Şırnak daha, bütün Kürdistan'ı ayağa kaldırabilir. Halk teslim oldu mu, yalvardı mı? Yok; yüzde doksandokuzu karşısına dikildi. Belki de yıllarca ulaşamayacağımız, bir propaganda-ajitasyonla elde edemeyeceğimiz sonucu, devletin kendisi adeta bize hediye etti. Biraz daha bu şekilde yönelmesi, bütün Kürdistan kentlerini devrime hediye etmesidir. Ve şimdi, "gelin, zararınızı da karşılayacağız" diye yalvarıyor.

> *"...Bildiğimiz gibi son bir-iki yıldır Talabani-Barzani'yi çok kullanmak istiyorlar, bunları açıkça destekliyorlar, 'İttifak yaptık' diyorlar, hatta para veriyorlar, siyasi destek sağlıyorlar. Ama bu taktiğin de giderek teşhir ve tecritinin yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de geliştirilmesi söz konusu. Birkaç yıldır bütün çabalarına rağmen hareketimizin Güney'deki gelişmesini engelleyemedikleri gibi daha da alevlenmesine yol açıyorlar..."*

Tabii bu, devrimci taktiklerin ne kadar üstün olduğunu gösteriyor. Partimizin genel stratejik yaklaşımı buna yol açtığı gibi, onun sınırlı bir uygulanmasının da durumu ortaya böyle çıkaracağını daha önceden kestiriyorduk. Parti çizgisini biraz dikkatli değerlendirenler, PKK'nin aslında olası bütün katliamların önünü kestiği gibi, katliam denemelerini de devlete pahalıya ödettireceğini ve bundan çok önemli siyasi sonuçları çıkaracağını görebilirdi. Nitekim kendini oldukça kanıtlayan da, PKK çizgisinin bu özelliği olmuştur.

Yeni dönem demek, daha fazla ayağa kalkmak demektir, bütün Kürdistan'ın hızlı bir biçimde birleşmesi demektir. Ve hükümeti yenilgiye, tecrite götüren gelişme de budur. Bütün burjuva parti sistemini bitirten gelişme de budur. Artık Kürdistan'da, burjuva particiliği bitti. Katliam denemeleri tam tersi bir gelişmeyle sonuç vererek bunun çok pahalı olduğunu ortaya çıkardı.

Yine daha önce de dayattıkları Hizbullah taktiği vardır. Hemen belirtelim ki, 1920'lerde de "Komünist Parti" taktiğini dayatmışlardı. Resmisi de, gayri-resmisi de Kürt gerçeğine karşı kullanıldı. "Geri Kürtler, vahşi Kürtler" edebiyatıyla bu partilere de bazı işlevler gördürülmek istendi o zaman. 1970'lerde de özellikle sosyal-şovenizm bilerek veya bilmeyerek devletin Kürdistan gerçeğine karşı sol maskeli bir ajan faaliyetini geliştirmek istediğini biliyoruz. Bizim etkili ideolojik mücadelemiz daha 1970'lerde kemalist etkili solun işlemezliğini ortaya çıkardı. Sosyal-şovenizme karşı mücadelenin devletin şovenizmine, onun sol biçimindeki objektif veya subjektif ajanlaşmalarına, kurumlarına ve geleneklerine karşı bir mücadele olduğunu iyi biliyoruz. Ve çokça söylendiği gibi bu, milliyetçilik filan değildi. Bir maskeyi yırtma, gerçek devrimciliğe, sosyalizme ve demokrasiye yol açmaydı. O zaman etkileri sınırlı ortaya çıktı, fakat 1980'lere doğru geldiğimizde, kazananın ideolojik-siyasi yönden PKK olduğu ortaya çıkmıştı.

Türk devletinin daha sonra tarikatlara yöneldiğini biliyoruz, özellikle 12 Eylül rejimi döneminde. Kürdistan'da kemalizmle, sahte solculukla, yine ilkel milliyetçilikle -tabii şunu da gözardı etmiyoruz, KDP'yi otuz yıl kullanması söz konusudur- Kürt yurtsever potansiyeli kontrol etmek istiyordu. O potansiyeli gerçekten kontrol etti. 1970'lerden sonra Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak olayında KDP'yi provoke etti ve tam kontrolüne aldı. Dolayısıyla KDP eliyle Kürdistan'daki gelişmeleri ehlileştirmek, MİT'e bağlamak zor değildi. Nitekim bugün KDP eliyle, Barzani-Talabani eliyle bu ilişki, çok açıkça yürütülüyor.

Hizbullah olayı, tarikatların kullanılmasıyla bağlantılıdır. Tarikatlar 1980 sonrasında en çok bize karşı kullanılmak istendi. Özellikle gençlik bir yandan din tarikatları yoluyla,

diğer yandan da her türlü yoz, düşürücü spor ve sanat adı altına pasifize edilerek uyuşturulmaya çalışıldı. Bu, büyük bir özel savaş çalışmasıydı, oyunuydu. 1980-90 arasında gençlik üzerinde özel savaşın en yoğun tahribatı söz konusudur. Bu yıllarda temeli atılan diğer bir şey de bu Hizbullah oluyor. Hizbullah aynen bir dönemlerin Sovyet devrimine dayalı Türkiye TKP'si gibi İran devrimine dayalı olarak gelişmek istedi. Türk devleti, Hizbullah'ın sahtesini oluşturdu. Devletin Hizbullah'ı ile İran'ın desteklemek durumunda olduğu Hizbullah içiçe geçmek durumunda kaldı. Türk polisi bu konuda biraz usta. Ve Hizbullah yavaş yavaş öne sürüldü. İçlerindeki bazıları iyi niyetli, bazıları politiktir. İyi niyetli olanlar şunu düşünüyordu: "PKK dayanamaz. Devlet yürür, fakat Kürdistan da kemalizmden kopmuştur; Hizbullah kazanabilir." Dolayısıyla Hizbullah'ı erkenden öne sürdüler ve "PKK'nin gerilemesiyle" doğacak boşluğu doldurmak istediler. Tabii bunun böyle olmadığı anlaşılıyor. Tabii polis de bu eğilimi kötü kullandı. Hani nasıl ki TKP 1920'lerde "İktidar oluyorum" diye Mustafa Suphi'ler biçiminde kendini orta yere serdiyse ve bunu hayatıyla ödediyse, Hizbullah da kendini biraz böyle ortaya attı, polisin aleti oldu ve sonuçta allah adını, islam adını çok kullanmasına ve Kürdistan'da dini duygular çok güçlü olmasına rağmen en çok bu nedenle teşhir ve tecrit oldu. Ve bu taktik de aynen solculuk taktikleri gibi devleti zayıf düşürdü ve özellikle günümüzde yaygın bir halk desteğine, hatta dürüst islam kesimlerin PKK'yi benimsemelerine yol açtı. Geri tepen bir silah oldu. Dolayısıyla partiyi güçlendiren bir gelişmeye dönüştürüldü.

Öte yandan bildiğimiz gibi son bir-iki yıldır Talabani-Barzani'yi çok kullanmak istiyorlar, bunları açıkça destekliyorlar, "İttifak yaptık" diyorlar, hatta para veriyorlar, siyasi destek sağlıyorlar. Ama bu taktiğin de giderek teşhir ve tecritinin yalnız Kuzey'de değil, Güney'de de geliştirilmesi söz konusu. Birkaç yıldır bütün çabalarına rağmen hareketimizin Güney'deki gelişmesini engelleyemedikleri gibi daha da alevlenmesine yol açıyorlar.

Görülüyor ki bütün bunlar, özel savaş taktikleridir. Hala yoğun bir biçimde uğraşıyorlar. İç ve dış politik çalışmaları temelinde özel savaş amaçlarına gerçeklik kazandırmak istiyorlar. Ama bütün bu çabaları, PKK'nin stratejik yönde olduğu kadar, taktik yönde de gelişmesine engel teşkil edemedi. En son başvurdukları katliam tehditi de, önemli gelişmeleri ortaya çıkarmaktan öte bir sonuç vermedi ve bu silahı da onlara karşı kullanmamıza bir engel teşkil edemedi. Şu çıkıyor ortaya; TC dini kullanmak istedi, olmadı; ilkel milliyetçiliği kullanmak istedi, olmadı; komünistliği kullanmak istedi, olmadı; burjuva partilerini kullanmak istedi, olmadı; parayı kullandı, olmadı; sanatı ve sporu kullanmak istedi, olmadı; en son imhayı kullanmak istedi, yine olmadı. İşte bu ne demektir? Bu, TC'nin büyük çıkmazı ve büyük politikasızlığı demektir. Ya teslim bayrağını çekecektir, ya da kendisini reformize etmek zorunda kalacaktır. Şimdi ikisini de yapacak durumda değildir. Ne reformlarla durumu kurtarabilir, ne de teslim olabilir.

İşte bu nedenle, mevcut çıkmazı daha da allayıp pullayıp bir müddet daha yürütmeye çalışacaktır. Bundan sonraki mevcut olası gelişmeleri bu gerçeklerin temelinde değerlendirmeliyiz. Yeni hükümet kuruluşları, özel savaşın yapacağı yeni ataklar hep bu temel gerçeğe bağlı olarak ifade edilebilir ve yine olası gelişmeler böylece kestirilebilir ve buna uygun yaklaşımları geliştirebiliriz. Kısaca; özel savaş devam edecektir, kötü yenilmemek ve her şeyi kaybetmemek için.

Bu arada daha fazla reformları devreye sokabilir. Daha fazla Kürtlüğe ve yine yeni partileşmelere biraz icazet tanıyabilir. Bunları tanıması, iyi niyetli olduğu için değil, sıkıştığı içindir. Hatta PKK'nin etkisinin bile legalde gelişmesine göz yummaya mecburdur; çünkü artan baskı onu reformlara zorlar. Bu, istediği için değil, iyi niyetli olduğu için değil, mecbur olduğu içindir. Dolayısıyla reformlara ve biraz da demokratik gelişmelere kapı açık tutabilir ve bu devrimci mücadelenin sayesindedir.

Olası gelişmeleri böyle kestirebiliriz. Tabii ki böyle kestirebilmemiz için partinin öncülüğünün sağlam bir biçimde devrimci savaşı sürdürmesine bağlıdır. En başta atağa geçen halk hareketliliğini hem serîhildan boyutunda ve hem de gerilla boyutunda daha da derinleşerek, örgütlenerek günlük başarılı taktiklerle yürümesini bilmesine bağlıdır.

Devrimci savaş cephesindeki durum, yeni dönemde görevlerimiz ve perspektifler

PKK öncülüğü açısından söylenebilecek olan; gerçekten hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar başarı kazanmış bir çizginin netleştirilmiş olmasıdır. Yine oldukça tecrübe kazanmış ve küçümsenmeyecek bir niceliğe kavuşmuş örgüt ve kadro çalışması vardır. Çizgi doğrulanıyor, güven veriyor. Özellikle halkı tamamen ayağa kaldırıyor. Doğru-dürüst parti örgütlemeden bile halkın parti etrafında sımsıkı tavır almasına yol açıyor. Bir Şırnak halkının içinde doğru-dürüst bir parti örgütlenmesi olmamasına rağmen, partinin emrine bir ordu gibi hazır olması, çizginin ne kadar etkili olduğunu gösteriyor; Cizre halkında, bütün Kürdistan kentlerinde ve kırsal alanında görüldüğü gibi.

Ortaya şu çıkıyor: Halk, her zamankinden daha fazla çizgiye güven duyuyor ve bağlanıyor. Halkın bağlılığında eksilme değil, artma olacak; gevşeme değil, keskinlik ve genişlik olacaktır. Bu tüm Kürdistan'ı kapsayacağı gibi, Türkiye halkında da derin etkilenmelere yol açacaktır.

Demek ki çizginin kitlelerle bağı meselesi, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar güçlüdür. Bunun örgütlenmeye ihtiyacı olacaktır. Kitle örgütlenmeleri, kitle eylemliliği çizgi etrafında önem taşıyacaktır. O da devrimci-militan kadroların görevidir. Yani serîhildana ve cepheye yönelik parti çalışmaları, şehir ve ova kesimlerine yönelik, özellikle köy çalışmaları büyük önem taşıyacaktır. Nitekim siyasal-örgütsel faaliyete ardına kadar ortam açıktır. İmkan ve olanaklar artmıştır. Fakat bunu örgütlemeyi bilmek lazım. En önemli bir görev olarak ortaya bu çıkıyor.

Hiç şüphesiz partinin en temel taktiği olarak gerilla çalışmalarına yüklenilmesi gerekir. Buna baktığımızda, gerilla faaliyeti hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde Kürdistan sathında hem derinliğine, hem de genişliğine tutulmuştur. Kuzey Kürdistan'ın tutulabilecek bütün önemli dağlık alanları gerillaya üs ve yayılma biçiminde bir gelişmeye açılmıştır. Bunun önemi çok büyüktür. Ağrı Dağı'ndan Binboğa'ya, yine Dersim dağlarından Güney'deki Metinan dağlarına kadar yüzlerce üslenme alanına ve giderek ovayla, şehirle bağlantıya ulaşmış bir gerilla kurumuna ulaşmak, belki de zaferin yarısından daha fazlasını ifade eder. Bu işin en zor kısmının aşılması anlamına gelir. Bu, sağlanmıştır. Bu konuda, nefes nefese yapılan müdahaleler, yine hem teorik açımlama, hem de kadro-savaşçının yetiştirilmesi durumu istediğimiz kadar olmasa da aslında esas itibarıyla sonuç vermiştir. Gerillanın altyapısı sağlanmıştır. Gerilla ordusunun bütün büyüme gerekçeleri ve olanakları hazırlanmıştır. Temel çekirdekler her tarafa serpiştirilmiştir. Çekirdekler donanımlıdır, perspektiflidir. İstedikleri kadar büyüyebilir, yayılabilirler. Küçümsenmeyecek deney-tecrübe de kazandırılmıştır.

"...İyi bir gerilla komutanlığı, iyi bir gerilla savaşçılığı için en ideal koşullar sağlanmıştır. Her an yeni kuruluş, yeni komuta mümkündür. Birisi yapmazsa, on tanesi yapar. biri kaybederse, on tanesi kazandırır. Biri yorulup da 'ben yokum' derse, elli tanesi "varım" der. Yedekler çığ gibi gelişti. Yine tecrübe oldukça gelişiyor. Dolayısıyla gerilla kurumlaşması hem komuta düzeyinde, hem de savaşçı düzeyinde büyük bir gelişmeyle karşı karşıyadır ve başarılması da günlük çalışma meselesidir..."

O halde, önümüzdeki gelişme döneminde gerçek bir gerilla ordusunun derinliğine ve genişliğine kurulmasından ve savaşa çekilmesinden bahsedebiliriz. Bütün gelişmeleri tayin eden, bu gerilla gelişmesidir.

Bu bahsettiğimiz, gerek düşman ve gerekse halk cephesindeki siyasal gelişmeler, gerillaya güç getirmemizden ötürüdür. Her ne kadar gerilla, istenildiği gibi örgütleyip sonuç alıcı taktiklerle savaşamıyorsa da, yine de bizim küçümsenmeyecek bir altyapıya ulaşarak onun taktik planlamasına ve daha çok da onun günlük savaşımına çekilebilecek imkana, tecrübeye, cesarete ve fedakarlığa kavuşturulması söz konusudur. Bunlar, işin en asli yanlarıdır; eğer bunlar başarılırsa, hiç şüphesiz işleyen bir komutan, eğitim sistemi, günlük ayrıntılı planlarla eyleme yürüme, yönelme ve kısacası ustalık meselesidir; gerçek bir gerilla komutanlığının işlerliğe kavuşturulmasıdır. Bu kadar olanaklar ortamında artık bunu yapmamak düşünülemez.

Daha önce de epey bireysel engellerden bahsettik. Gerek bütün olarak partiyi öncü olmaktan çıkarma, gerek devrimci savaşı gerilla olmaktan çıkarma, yine halkın bağlarını tamamen halkın aleyhine kullanma gibi son derece tehlikeli provokasyonlar gördük. Onlara karşı büyük mücadele verildi. Ve halkla olan bağları tarumar eden, gerillanın kurumlaşmasını yerle bir eden sayısız anlayışla çarpışıldı. Tabii bu konuda büyük mücadele verildi; bu anlayış düzeyinde, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri düzeyde gerçekleşti. Sonuç; şimdi yollar açık. Parti öncülüğünün doğru oturtulacağı gerilla birlikleri, taktiklerin doğru yürütüleceği gerilla planlaması ve bir de buna güç getiren çok sayıda dürüst savaşçı ve kadro... Bununla hangi komutan oynayabilir?

Dolayısıyla bu anlamda da iyi bir gerilla komutanlığı, iyi bir gerilla savaşçılığı için en ideal koşullar sağlanmıştır. Her an yeni kuruluş, yeni komuta mümkündür. Birisi yapmazsa, on tanesi yapar. Biri kaybederse, on tanesi kazandırır. Biri yorulup da "ben yokum" derse, elli tanesi "varım" der. Yedekler çığ gibi gelişti. Yine tecrübe oldukça gelişiyor. Dolayısıyla gerilla kurumlaşması hem komuta düzeyinde, hem de savaşçı düzeyinde büyük bir gelişmeyle karşı karşıyadır ve başarılması da günlük çalışma meselesidir.

Düşmanın özellikle yönelmek istediği bu tür faaliyet alanlarımız vardır. Gerillamızın geliştirilmesine çalıştığımız hudut boyları, Ortadoğu sahası vardır. Ayrıca çalışmalarımızın geliştiği Avrupa vardır; buradan maddi kaynağı kesmek istiyordu. Bu alanların oynadığı rolü engellemek istiyordu. Tabii buralar rollerini çoktan oynamışlardır. Avrupa'ya dayatılan provokasyon da çoktan işlemez duruma getirilmiştir. Esas itibarıyla mücadele, çoktan içeriye taşınılmıştır. Hiç şüphesiz Akademi'nin rolünü oynayacak binlerce dağ parçası vardır; hem de erişilmez bir biçimde ülkede ve halkın bağrında. Dolayısıyla, Bekaa da gitse, mücadelenin gelişimi açısından hiçbir anlam ifade etmez. Hatta daha anlamlı sonuca yol açabilir. Çünkü içte yönelme, içte yoğunlaşma, bu Akademinin deneyimini yüzlerce noktada tekrar etme başlı başına büyük bir gelişmedir ve dolayısıyla hep dışarıdan bekleme, hep "dışarıda Akademi eğitsin" deme yerine "kendimiz her yerde bir Akademi gerçekleştiririz" biçiminde bir görev anlayışı, daha da büyük gelişmelere yol açar. Yani düşman buralara da dayattığı taktikle sözümona diplomatik saldırısıyla kendisine yöneltilecek silahları daha iyi bilemeye yol açıyor. Bu anlamda da bize zarardan çok yarar getirecek ve bunu yararlı bir sonuca götürmemize teşvik edecektir. Şimdiden de içine girilen doğrultu budur. Örneğin Avrupa'ya dayattıkları da, Avrupa'yı daha iyi kullanmak biçimine dönüşmüştür. Eğer Avrupa devletleri bizi sıkıştırmasaydı, biz Avrupa'da bu kadar direnemezdik. Ve dolayısıyla bu kadar militan bir tip de ortaya çıkmazdı. Kısaca, oraya dayatılan provokasyona karşı doğru devrimci yaklaşımlarımız bu silahı ters teptirmiştir ve Avrupa şu anda mücadeleyi besleyen muazzam bir gelişme alanıdır. Hudutlar da hakeza. Yöneldiği bütün hudutlar, aleyhine sonuç verdi ve hudutlar şimdi mücadelenin en çok beslendiği alanlar konumundadır.

Dediğim gibi, esas olarak bütün mücadele içeriye taşınılmıştır. Dolayısıyla TC'nin son diplomatik manevraları da zıddını doğurmaktan ve bizi daha hızlı bir öz güce yönelme, hareketi içeride derinleştirme biçiminde bir sonuca götürmüştür ki, bu yaklaşımlar her zaman ve her yerde olduğu gibi bu diplomatik saldırılara da en iyi karşılığı vermiş ve sonuç almış oluyoruz.

Görülüyor ki; önümüzdeki dönemin devrim cephesi açısından olası gelişmeleri TC'nin yaşadığı çıkmaza gerçek bir alternatif sunuyor. Kürdistan'ın bağımsızlaşmasında ve özgürleşmesinde şimdiden dostun da, düşmanın da kabul ettiği gerçek kendini başarıya götürüyor. "Kürdistan Kazanacaktır" sloganı, her zamankinden daha fazla anlam, ilgi ve destek buluyor. Kürdistan halkı açısından tek doğru devrimci slogan ve altında savaşılacak ve sonuca gidilecek bir yaşam çizgisi haline gelmiştir.

Sömürgecilerin milyonları artık zorla veya kandırmaca yöntemlerle bu bağımsızlık ve özgürlük tutkusundan uzaklaştırabileceklerini sanmıyorum. Hatta halk, çok açıkça söylediği gibi "Parti engel teşkil etse bile biz kendi eylemimizle sonuca gideriz" söylemindeki inanç ve kararlılık düzeyine getirilmiştir. Bu kadar kazanmak isteyecek bir halkın da -tarihte örneği çok görüldüğü gibi- kazanmaktan başka çaresi olmadığı gibi, başka seçeneği de yoktur. Kürdistan'da her geçen gün daha da derinleşen bir biçimde yediden yetmişe her toplumsal kesim olduğunca bu sese koşuyor, bu sloganın altında yer almaya çalışıyor. Binlerce yıllık çelişkilerini çözmeye çalışıyor, umutlanıyor, tutku kazanıyor, savaş yeteneğine ulaşıyor ve sonuçta gürleşiyor, yer yer ve adım adım ülkesinin ve kendisinin özgürlüğünü kazanıyor. Gelecek günler de bunun daha fazla kazanılması ve nihai zaferin kesinleştirilmesi günleridir.

Gerilla için bahsettim; sorun artan oranda ordulaşma ve savaş eylemlerinin yükseltilmesidir. Şimdiden bile her gün birçok mevzi savaşı veriliyor. Ordu büyümesi, ey-

lem büyümesidir. Eylemlerin büyümesi, daha fazla ordulaşmaya yol açıyor. Savaşın etkisine çok çeşitli alanlar alınıyor. Savaş gittikçe az kayıpla ve daha fazla darbe vurarak gelişmeyi yaşıyor. Önümüzdeki dönemde, bu daha da böyle olacaktır. Yine şahadetler olacak, fakat sürekli genişleyen bir ordu, sürekli kesinleşen, güç kazanan bir ordu söz konusu olacaktır. Ordulaşmanın hızı kesilemez ve daha da artan savaş yeteneği kaçınılmazdır. Motor rolünü daha da iyi görecektir.

Görevler vardır; tabii bütün gücümüzle yüklenerek partinin öncülük rolünün anlam ve önemini koruyarak çözmede tayin edici rol oynamaya devam edecektir. Parti öncülüğü bütün bu gelişmelerin esasıdır. Başladığımızda ilk iki sözcükten bugün, bu kadar uluslararası, bölgesel alanı etkileyen büyük bir siyasi ve askeri güce dönüşmeye kadar her şey parti çizgisinin gittikçe derinleşen, örgütleşen propaganda ve eylem gücü olarak etkisine bağlıdır. Yani bir anlamda her şeyi belirleyen partidir, yaratan partidir. Parti öncülüğü, bütün bu gelişmelerde esastır. Tabii ki, parti öncülüğünü böyle sağlam tutmak, büyük mücadeleler pahasına mümkün olmuştur. Türkiye'deki bütün burjuva partileşmeleri altüst olurken, sosyal-şoven gruplar nefes alamaz duruma getirilirken, ilkel milliyetçi örgütlenmeler yaşanamaz duruma düşürülürken PKK'nin bu kadar görkemli büyümesi; ideolojik siyasi çizgisi, içindeki örgütsel ayrışma uğruna savaşması, bunun eylem hattına dökülmesi söz konusudur. Kısaca bu , bitmez-tükenmez bir önderlik savaşımıdır.

PKK'nin genelde önderlik gerçeği, özelde bizim icra ettğimiz önderlik öyle sıradan-basit bir önderlik değildir. Bunun tarihi, ideolojik, felsefi temellerine ulaşmıştır. En önemlisi de dünya çapında çözülen reel sosyalizme karşı aldığı tutumla, yurtseverlikte olduğu kadar enternasyonalizme verdiği anlamlar, insan çözümlemesiyle gelişme kaydetmiştir. Yine bir insan yaratmadaki çok özlü ve sonuç alıcı çabasıyla, kendi içinde insanı nasıl ele alma ve insanı nasıl her türlü baskıya karşı çıkarma konusunda aydınlatıcı çabaları olmuştur. Öte yandan bütün bu çabalarıyla provoke edilmiş insandan kendisi için düşünen, kendisi için düşündüğü kaddar halkı ve insanlığı düşünen, onun kurtuluşuna önce kendinde bir gerçekleştirme şansı veren insana ulaşılmıştır. Ve bu temelde militan çözümleme somut sonuçlar vererek partiyi parti yapan temel çalışmalardan birisi olmuştur. Bu olmasaydı savaş olmazdı. Savaş olmasaydı ulusal gelişme ve dolayısıyla düşman cephesindeki bu bunalım olmazdı.

Demek ki parti bünyesindeki büyük çözümleme faaliyetleri, devrimci militanı yaratma çabaları bütün gelişmelerin esasıdır. Öncü çalışmalarından bu sonucu çıkarmak gerekiyor. Bu anlamda denilebilir ki, PKK öncülüğü uluslararası alanda da en iddialı öncü konumlardan birine ulaşmıştır. Hiçbir partinin ulaşamayacağı çözüm gücüne ulaşmış, kendini özeleştiriden geçirerek yeniden yeniden yaratmış hem de gerekirse her gün oluşuma katacak güce ulaşmıştır. Başka partilerin içinde böyle bir gelişmenin olduğunu sanmıyorum. Ve halen de öncülük, bu temelde gelişiyor. Geliştikçe de devrimci savaşıma, onun her boyutuna çözüm gücü oluyor. Bütün bunlar söylem olmaktan çıkmış, bizzat her gün hayatın doğruladığı gerçekler olarak ifadesini buluyor.

Belli ki öncülük bu tavrı sürdürdükçe, bu tarz oluşumunu daha da kesintisiz bir biçimde yoğunlaştırdıkça sadece ulusal kurtuluşta zaferin kesin olması değil, sosyalizmde de güçlü bir zafer, demokraside de güçlü bir zafer, uluslararası gericiliğe ve emperyalizme karşı da güçlü bir zafer demektir.

O halde önümüzdeki dönemin olası gelişme perspektiflerini çizerken, yol açtığımız her boyuttaki çalışmalara böyle anlam biçeriz. Dikkat edilirse bu bilimsel olduğu kadar iradeye de öngörü kadar, gerçekleştirilmesi günlük olarak gereken çabaya da karşılık veren bir yaklaşımdır. Devrime planlı yaklaşım hiçbir öncüde gerçekleşmeyecek kadar PKK öncülüğünde planlanıyor ve pratik hazırlıkları da yine hiçbir uluslararası örnekte görülmeyecek kadar bizim örnekte ifadesini buluyor ve sonuç alıyor.

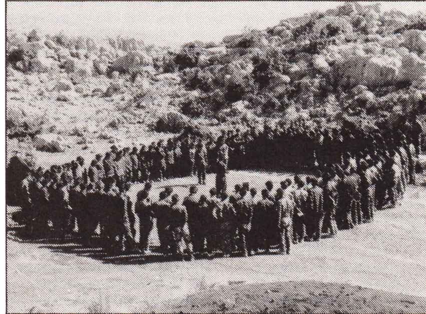
Yakın dönemin üzerine de böyle yöneleceğiz. 1992'nin geçen altı aylık süreci hiç şüphesiz önemli sonuçları ortaya çıkarmıştır. Önümüzde kalan kısmı da, önemli gelişmelere tanık olacaktır. Daha şimdiden yapılan bu belirlemeler ve onu hayata geçirecek hazırlık çabaları 1983'ü kazanmaya götürüyor; daha fazla kazanmaya, daha fazla Kürdistan yılı yapmaya, daha fazla bağımsızlık ve özgürlük yılı haline getirmeye götürüyor. Ve bütün bunlar parti içinde, dışında ve savaş saflarında şiddetli bir netleşmeyle, bir ayıklanmayla, bir savaşımla iç içe giriyor. Düşmana karşı açık cepheden verilen savaştan daha fazlası içte veriliyor. Geleneksel birçok kurum, kuruluş ve ilişkiye dayatılan devrimci tutum, kendinizin bizzat oluşturduğu birçok kurumun her türlü bürokratlaşma, ağalaşma belirtilerine karşı sürekli bir mücadeleyle iç içe götürülüyor.

Şimdiye kadar böyle kazandığımıza göre, bu tecrübeyi bundan sonra da eğer böyle olumlu yönleriyle daha da kesintisiz ve yoğunca götürürsek, hiç şüphesiz daha fazla kazanacağız. Eskiden kaybetmek bir kaderdi, şimdi kazanmak bir kaderdir.

Yeni dönemi başarmak için iyi düşünün, iyi planlayın ve iyi savaşın!

Bir siyasi çerçeve çiziyoruz. Çabalarımızı nasıl oturtacağımıza kavrayış bütünlüğü getirsin diye belirtiyoruz. Hiç şüphesiz almış olduğunuz derslerle yaklaşım gösteriyorsunuz. Kendini örgütleme denilen olay da budur. Güçlü siyasi çerçeve iyi toparlanırsa, bu düşünce bütünlüğüne, güçlü siyasi kavrayışa, örgüt tutumuna yaklaştırır. Dürüstseniz, çabalarınız özlüyse kesin bu sonuca ulaşırsınız. Aksi halde bu değerlendirmelere layık olamamaya, dağınıklığa, incir çekirdeğini doldurmayan basmakalıp önyargılara, bölük pörçük sözde "benim düşüncem, benim anlayışım" gibi yaklaşımlara götürür ki, bunlarla da insan kendisi için bile sonuç alamaz. Doğru siyasi değerlendirme ve onun özümsenmesi bütün çalışmalarda başarı için şarttır. İster örgüt çalışması, ister eylem çalışması için olsun, sağlam siyasi yaklaşım gerekir. Onu da vermiş oluyoruz. Ve siz de burada bunu oldukça özümsediniz.

Geride kalan günleri bu ana çerçeve dahilinde hızla değerlendirirsiniz. Askeri bilgi gerek teorik, gerekse teknik düzeyde az değildir. Örgüt bilincini alıyorsunuz; bu konuda çözümleri, muazzam bir silahtır. İstediğiniz kadar özümseyebilirsiniz. Bunu bütün parti sahalarına ulaştırmışız. Her saha, bunu mükemmel değerlendirebilir. Partileşmek için herkese eşit fırsat tanınmıştır. Değerlendirilmesi kişinin dürüstlüğüne, çabasına bağlıdır. İsteyene legal çalışma, isteyene illegal; isteyene silahlı çalışma, isteyene barışçıl çalışma; isteyen ideolojik çalışır, isteyen serihildan çalışır, isteyen gerilla çalışır. Artık herkes kendini gerekirse bütün bu savaş biçimlerine hazırlar, fırsat doğarsa en yapabilecek olana kendini bağlar. Genelde bir devrimci, bütün savaş biçimlerine kendini açık tutmalıdır. Fakat pratik koşullar, en uygun neye elveriyorsa, ona yönelmelidir. Çalışmaların arasında fazla ayırım olmamalıdır. Başa düştü mü gerilla, başa düştü mü yazarlık yapılır. Hatta başka bir çalışma yapılır, gerekirse sanat faaliyeti yürütülür. Hepsi bir bütün olarak devrimi besliyor, ona hizmet ediyor, esasta da devrimci savaşa güç veriyor. Çabalarınızı bu çerçevede oturtacaksınız. Hiçbir çalışmadan kaçınmamak gerekir. Hiçbir çalışma biçimini, mücadele biçimini hor görmemek lazım. Hepsine doğru yaklaşım esastır. Bir devrimcinin kapsamında hepsine yer vardır. Yer, koşullar neyi emrediyorsa, onu yapar; kendi öznel niyetleriyle alan seçmez, kendi öznel niyetlerini gerçeklerin yerine koymaz. Özellikle

dayatmada bulunmaz. Eğer tutarlı ve kapsamlı devrimci olmak istiyorsanız, yaklaşım gücünüzü bu çerçevede, bu alan özelliklerinde somutlaştıracaksınız. Yine öte yandan eğitim her alanda yapılır; onu da size söyleyeyim. Bir ev de okul haline getirilir. Bİr dağ parçası da buradakinden daha fazla; hele bu, ülkede oldu mu daha mükemmel bir Mahsum Korkmaz Akademisi haline getirilir ve artık getirilmelidir.

Biz, bu kadar aleyhte koşullara rağmen sıfırdan burayı ondört yıl böyle çalıştırdığımıza göre, siz ülke koşullarını daha fazla çalıştırabilirsiniz, eğer yapmazsanız beş paralık etmez adamlar olursunuz, bunu da söyleyeyim. Ülkede de Akademi kurmak için binlerce yer var. Adam çalışmıyor. Bazı gerici tutku ve hayallerden başka sizin böyle özlediğiniz bir dünya yok. Çalışmaya aşık olacaksınız. Çalışmanın esenliği, şansı, başarısı için her şeyinizi vereceksiniz. Bir çalışma disiplininiz olacak. Öncelikle bir çalışmada başarı nedir, başarı için ne gereklidir deyip kendinden başlayacaksınız; tutku, çaba ve imkana kadar hepsini kendiniz toparlayacaksınız. Bir devrimci militan böyle yapar. Halinize bakın; neyi kurtarmak istediğiniz bile belli değil. Kendinizi duygulara kaptırıyor ve tepe taklak gidiyorsunuz. Silaha dayanıyor, kendinizi vuruyorsunuz. Size bir yetki veriliyor, yetkiyi tanınmaz hale getiriyorsunuz. Bunlar sizin kişilik sorunlarınızdır. Yoksa "alan dardır, yerim dardır başaramam" diyemezsiniz. Hepinizin benden on kat, yüz kat daha fazla alanı da var, imkanı da var. Mesele irade gücü, mesele sağduyu sahibi olma, mesele o dürüstlüğü gösterebilmektir. Niye yapamayacaksınız? Kimse sizi ucuz olarak yaşatmaz. Ben, düşmanın çıkmazından bahsettim. Kendisi bu kadar çıkmazdayken, herhalde size yaşamın yolunu göstermez. Düzen içi, düzen dışı beklentileriniz, avuntularınız gerçekleşmez.

Size partinin gerçek özünden bahsediyorum. Bu parti, böyle kazandırıyor. Bu önderlik, böyle kazandırmaya çalışıyor. Siz bunun dışında ne düzen içinde, ne de parti içinde neyi bulabilirsiniz? Özel savaş kendi gerçeğini dayatıyor, parti de kendi gerçeğini dayatıyor. Artık ara yollar, orta yollar, çok çeşitli yollar kaldı mı? Küçük-burjuvazinin o bütün hayalleri, kuruntuları iğne ucu kadar bir sonuca götürdü mü? Her şey gözler önünde değil mi? O zaman tabii akıllı olacaksınız. Birçok yerde benden daha fazlasını kendiniz yapabilirsiniz. Ben de yıllardır evleri kullanıyorum ama hep okul olarak: Elimize küçük bir dağ parçası geçti, bakın burayı da daha büyük bir okul haline getirdik. Sizin gibi hem de ülke içinde halkın bağrında yerlere ulaşsam, muazzam sonuç almak için bana üç ay yeter. Demek ki kendinize yükleneceksiniz. Demek ki iş gelip size dayanıyor. Bu namusluluğu, dürüstlüğü göstereceksiniz. Bu yanlış hayat felsefelerini, sahte yaşam tutkularınızı veya bu yönlü arayışlarınızı bırakın. Sonu olmayan, sonuca götürmeyecek şeyleri bırakın. Görüyorsunuz ki doğrusu var; emekle nasıl başarılır, bellidir. Aslında fedakarlık yapmak istiyorsunuz, cesaret de gösteriyorsunuz ama çalışma tarzına, onu kendi yaşamınıza adamaya yanaşmıyorsunuz. Ve kendi basitliklerinize, kendi küçük hesaplarınıza ne desem? Kendi aldatmalarınız mı, alışkanlıklarınız mı desem? Siz ne derseniz deyin. Subjektif niyetleriniz çok önemli özelliklerinizin hayat bulmasına ve başarı kazanmasına engel oluyor.

Sürekli kendini gözden geçirmeye, kendini yetkinleştirmeye, kendini emre, komutaya, çizginin tabii komutasına hazır tutmaya götürmeniz, koşturmanız gerekir. Böyle adamlar olacaksınız. Bu devrimci saflarda, hele PKK çizgisinde başka türlü yürümek başa bela getirir. Nitekim çoğunuzun da başına büyük belalar getirmiştir. Belalı yaşamak çok mu iyi bir şey? Her zaman tetikte olmak, her zaman planlı olmak zor mu? İşte çizginin yaratıcı olduğunu görüyorsunuz. Üzerinde düşünün, yoğunlaşın. Uygulama imkanlarının fazla olmasına bakın, hem de hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar fazladır. Cesaretiniz ve fedakarlığınız da var. O zaman niye doğrusunu yapamayacaksınız? İlle "yan bükeceğim" ille "kendimle oynayacağım" demeyi bırakın. Öyle yapmayın. Bunu yapmak kendilerini düşürenlerin işidir. Size, yapmayın diyorum. Hep dürüst, hep özlü, hep sağlam düşünen, sağlam adım atar. Yaşamı, bu temelde kazanın.

Doğrusu da bu değil mi? Düşmana karşı iyi düşünün, iyi planlayın, iyi savaşın. Yaşam da buradan geçer. Bunu sağladınız mı, en çok sayılır, sevilir adam siz olacaksınız. Saygı, sevgi büyük olur, bu da yaşamdır, bu da insanlıktır. İlle "sağa yatarım, sola yatarım. Karıştırıp bozarım, herkesi bulaştırırım" demek çıkış yolu değildir. Böyle olmaz. Bunu keseceksiniz. Bence doğru yolda militanca yürümenin bütün imkanları, hem de büyük bir coşkuyla sağlanmıştır. Savaşmaktan başka ne derdiniz var, ne derdiniz olabilir. Veya "benimdir" dediğiniz şeyler, kirli paslı zincirlerden başka ne olabilir? Yaşam konusunda ne kadar iddialısınız? En azından şu ana kadar ki hal ve hareketlerinizle görkemlilik ne kadar sergilenmiştir? Duyguda ve düşüncede yücelik ne kadar sağlanmıştır? Zavallı olan kimdir? Beni gökten yaratan olmadı, herhalde beni özel kuvvetler yetiştirmedi. İnsan kendisiyle uğraşır, kendi kendisini yetiştirir. Dedim ya, kişi hiçbir şey yapamıyorsa, düşmana alet olmaz. Bir şey yapıyorsa, kendisini düşman için bir tehlike noktası haline getirir. Onu da sağlayamayan adama "bitmiştir, bir kenara at" derler.

Kısacası bin ders de versek; alınması gereken öz budur. Ben bu konuda aklı olana, yoldaşlıkta kararlı olana en özlüsünü verdiğime inanıyorum. Aslında muhtaç olan sizsiniz ama arkanızda bu kadar koşturan biz oluyoruz. Doğruları hizmetinize bu kadar sunan biz oluyoruz. Tabii ki kendiniz de buna yüksek bir ilgi ve tutkuyla sarılacaksınız. Doğrusu da, başaran tutum da budur. Başkası olsaydı, "buyrun peşinden koşun" diyecektim, ama yok. Sizi kaybettirmekten, yerle bir etmekten başka sonuca götürmüyor. Ama, "bizim için özgürlük, kimlik, vatan, insanlık yok" derseniz; o zaman gidin kendinizi nereye satarsanız satın, size kaç para veriyorlarsa katılın onlara. Ama yok "biraz vatan, kimlik, insanlık, özgürlük ve güç istiyorum" diyorsanız, o da böyle olur. Bunun başka yolu olsaydı, ben denerdim. Amansızlıklarda, imkansızlıklarda, kimsenin inanmayacağı, gösteremeyeceği yerlerde düşündük, araştırdık ve bulduk, buluşturduk ve bu durumu ortaya çıkardık. Saygılı olacaksınız, mümkünse biraz katkı sunacaksınız; çok yaşayarak, çok çalışarak, çok az kaybetirerek. Görev budur.

Sonuç olarak; bundan sonrası iyi kazanılacaktır. Yani, buradaki faaliyetlerin bizi ulaştıracağı en önemli sonuç şudur ki, düşman biraz dışı mı daraltmak istiyor, çıkaracağınız en önemli sonuç içeriyi daha iyi nasıl kullanabiliriz sonucudur. Ve hatta bir çalışma biçimi ve alanı yerine diğer bir biçimi ve alanı nasıl daha iyi kullanabiliriz sonucudur. Mesele ben bunun için -tabii eskiden alternatifler sıfırdı- şimdi yüzlerce alternatif üzerinde dururum. Ve hatta daha iyisi ve daha anlamlısı, daha çok lehimize olanı bundan sonrasıdır. Bu başka alanlarda, başka yerlerde ve başka biçimlerde olur diyorum. Bizim diğer bir önderlik tutumumuz da budur. Bu temelde sizler de daha iyisini, daha başarılısını birçok alanda sağlamanın susuzluğu ve mutlaka kazanma hırsı, azmi ve çabası içinde olmalı ve başarmalısınız.

17 Eylül 1992

Kürdistan artık halkın savaştığı bir ülkedir

"TOPYEKÜN MÜCADELE"YE KARŞI TOPYEKÜN DİRENİŞ

Halkımızın bütün gücüyle sürdürdüğü ulusal kurtuluş savaşı, 1992 yılı süreci boyunca geliştirilen karşı ataklarla uluslararası kamuoyunda daha da kabul edilir bir hale geldi. İnkarcı, ırkçı, şoven propaganda ve yalanların artık bu gerçekliği gizleyemez hale gelmesiyle birlikte faşist TC çözümsüzlük içinde kaldı. TC 1992 yılını çok farklı bir tarzda planlamıştı. Yaptığı planlamaya göre her şey lehine gelişecek, PKK nefes alamaz hale gelecek ve böylece bu sorun da baş ağrısı olmaktan çıkacaktı. Ama TC'nin umutları öyle övündüğü gibi, öyle planladığı gibi çıkmadı. Bunlardan da görülüyor ki, TC bir yıl ötesini bile göremeyecek kadar bitmişliği ve çürümüşlüğü yaşıyor. Aslında PKK'nin gücünü görüyor, anlıyor. Bu gücün korkusunu derinden yaşıyor, sarsılıyor. Ama yüzyılların alışkanlığı, Türk ırkçılığı, kendini her şeyden ve herkesten üstün görme hastalığını yenemediği için de hala "en büyük benim" diyerek avunmanın·hayali içinde bulunuyor. Özel savaşı en kanlı bir biçimde tırmandırarak ne kadar "büyük" olduğunu yeniden ispatlamanın peşindedir. TC'nin son dönemlerde yapmak istediği nedir? Neden böyle barbarca saldırılara başvuruyor? Eğer söylediği gibi anlı-şanlı bir güce sahipse bu gözü dönmüşlük niye?

Kuşkusuz TC'nin son durumu biraz tarihten bu yana oluşagelmiş yapısının tamamen bozulmuş olmasından ileri geliyor. Partimizin, cephemizin usta politik taktikleri, propaganda ve ajitasyon çalışmaları, ordumuz ARGK'nin döneme denk düşen askeri vuruşları karşısında ilkel savaşma yöntemine sahip hantal TC ordusunun ve bitmiş siyaset adamlarının yapabilecekleri bir şey yoktur. Belli bir bilinç seviyesine ulaşan halkların böyle kaba askeri güçlerden çekinmeleri, korkmaları mümkün değildir. Korku ve sömürüye boyun eğme bilinçsizliğin bir ürünüdür. TC'nin en nefret ettiği şey ise Kürt halkının bilinçli bir hale gelmesidir. "Onun için düşündüğün ve tavır aldığından dolayı seni katlediyorum" dercesine Newroz'dan bu yana ardı ardına kitle katliamları yapıyor. Tabii katliam yöntemlerine çözüme ulaşmak için başvuruyor. Çözüm olacağına gerçekten kendisini inandırdığı için bu kadar çok katliamlar gerçekleştiriyor. Komşu olduğu devletleri de işin içine sokmak için her türlü düzenbazlığı sergiliyor. İstiyor ki, bütün dünya onun bu sorunuyla ilgilensin. Daha şimdiden Kürdistan'ı Alman, ABD, İngiltere ve Fransız ajanlarıyla, özel timleriyle doldurmuştur. Gerillaya karşı bunların verdiği taktiklerle savaş yürütüyor, yoksa TC ordusunun gerillaya karşı savaşım deneyimi çözümsüzlüktür.

TC çok öldürmekle bir sonuca ulaşacağını sanıyor. Ölmek, öldürmek ve öldürülmek bütün savaşların doğası gereğidir. Ama TC artık şunu anlamalıdır: Karşısında sayısı onbinleri bulan bir gerilla ordusu ve sayısı milyonları bulan bir halk vardır. Gerilla taktikleri karşısında kaba güç başarı sağlayamaz. Bunca yıllık savaş boyunca gerçeklerin ortaya çıkardığı bir sonuç da budur. TC, ordusunun dörtte üçünü Kürdistan'a sürdü. Bu yetmiyormuş gibi emperyalist güçlerin araç ve kadro yardımını aldı. Dağlara tonlarca bomba yağdırdı. Hektarlarca ormanı yaktı, suları zehirledi, köyleri, kasabaları yıktı, yerle bir etti. Ne oldu? Kontrgerilla, özel tim, koruculuk, hizbikontra, çeteler vb. araçları kullandı. Yaygın bir ajan ağı geliştirdi. Yüzlerce yurtseveri bunların eliyle katletti. Bütün bunlar halkımızın öfkesini bilemekten, birliğini güçlendirmekten, önderliğine daha çok sahip çıkmaktan öteye götürmedi.

Halkımızın öfkesi arttıkça gerillalarımız daha güçlü vurmaya başladı. Düşman mümkün olduğunca çok insan öldürmeyi kendisinde hak gördü. ARGK, düşmanın bu yönelimi karşısında taktik hedeflerine alabildiğine yüklendi. TC'nin katliamlarına karşılık karakolları yerle bir etme, askeri malzemelere el koyma taktikleri geliştirildi. Gerilla bir yandan karakolları kökünden söküp atarken, katliama uğrayan köy ve kasabalarda yaşayan yurtsever halkımız da şehirleri, köyleri boşaltarak civar alanlarda dağlara yerleşip yeni serîhildan biçimleriyle direnişe geçti. Yani katliamlar halkı dağlara, gerillaya taşırdı, direnişe geçmeye zorladı. Gerillayla bütünleşen halk gerçekliği özel savaşın çılgınlaştığı bir ortamda gelişti. Özel savaş boyutlandıkça halkımızın kendi öz savunmasını geliştirmesi kaçınılmaz oldu. Bu gelişmeler artık TC'nin de boyutlarını aştı. Emperyalist ülkelerin istihbarat şebekelerinin hemen hemen hepsi tehlike çanlarını çalan raporlarını kendi hükümetlerine sundular. İşin çok tehlikeli boyutlara ulaştığını, böyle giderse Ortadoğu'da zincirleme devrimlerin meydana geleceğini tekrar dile getirdiler. Ama TC'ye göre durum öyle değildir. Ona göre "PKK bir avuç örgüttür, bitme aşamasına gelmiştir; zaten gerillalar da komşu ülkelerden gelip eylem yapıyorlar"dı! Artık bu tekerlemelere kendileri bile inanmıyor. İnkarcı politikaları öyle söylemek durumundadırlar.

Özünde klasik politikada bir değişiklik yok. Fakat gelişmeler, hükümeti politika değiştirmeye zorluyor. TC, PKK gerçekliğini gelinen aşamada daha detaylı araştırma gereğini duyuyor. Çünkü salt gerilla ordusuyla değil, bir halkla uğraşıyor. Yaptığı baskılar tersi sonuçlar doğuruyor. Katliamlar tarihte olduğu gibi halkın yüreğine korku salmıyor. Her baskı direnişe yol açıyor. Gerillanın bu dönemde geliştirdiği eylemler sömürgeciliğin istediği gibi Kürdistan'da hareket edemeyeceğini gösteriyor. Devletin şiddet ve terörü karşısında halkımızın geliştirdiği öz savunma yöntemleri bile kendi başına sömürgeciliğe iyi bir cevap niteliğinde olmuştur. Özal'ın açıktan söylemeye çekindiği gerçeklik de budur. Şiddet yöntemlerinin yanısıra ortaya atılan suni tartışmalar da zevahiri kurtarmaya yetmemiştir. Çokça tartıştırılan ve gündemi epey meşgul eden "darbe olacak" yaygaraları gerçekleri gizleyemedi. Neyin darbesi yapılacak! Kime darbe uygulanacak! Eğer bu darbeyi asker yapacaksa kendisine okun ucunu yöneltmesi gerekiyor. Bu tartışmayla özellikle Kürdistan halkına söylenmek istenen "mevcut durumunuza şükredin, demokrasi tümden kalkar, o zaman da sizin için kötü olur." Sanki mevcut durumda demokrasi varmış da darbe olursa sıkıyönetim gelirmiş! Yani katliamlar da yapılsa Kürt halkı kendi durumuna şükredecek ve yerine oturacak!

Ordu Kürdistan'da kirli savaşı bizzat yürütüyor. Tüm idari kurumlar ordu elemanları tarafından yönetiliyor. Bunun dışında ordunun el koyacağı başka da bir şey kalmıyor. Parlamento ise ordunun her kararını tartışmasız onaylıyor. Diyarbakır'da yapılan MGK'nin olağanüstü toplantısında alınan kararların parlamentodan takıntısız geçip uygulamaya konulması bunun en açık örneğini oluşturmaktadır. Genelkurmay hükümetinin rahatsızlığını duyduğu olay, halkımızın partimizle olan organik bağıdır. Meydanlarda günde onlarca yurtseveri katleden cinayet çetelerini bunun için örgütlemiştir. Gerilladan yediği güçlü darbelerin acısını halktan çıkararak süreci biraz kazanımlar elde ederek tamamlamak istiyor. Halkımızın bu vahşi terör karşısında atağa geçerek her gününü serîhildanlara dönüştürmesi yine dönemin önemli bir taktik özelliğini oluşturmaktadır. Çünkü genelkurmay hükümeti halkımıza karşı topyekün bir saldırıyı, seferberliği devreye koymuştur. Eğer 1992 yılı sonlarında böyle bir saldırıyı gerçekleştirebilirse, kendi hesabına göre gerillayı da oldukça daraltılmış bir durumda kış boyunca tutacak.

Gerilla üst üste geliştirdiği eylemlerle düşmanın bu oyunlarını bir bir bozuyor. Düşmanın tezgahladığı provokasyonlar gerillanın taktikleri karşısında amaçlarına ulaşamıyor. TC Newroz'da genel ayaklanma olacak diye yaygara kopardı. Ama halkımızın döneme uygun serîhildanlara ulaşmasıyla düşmanın tüm hazırlıkları boşa çıkarıldı. Bu durum hükümete sürekli kaybettiren bir süreç oldu. 1992 planlamasının yenilgilerle dolu geçmesi üzerine özel savaş katliamları başlattı ve 1993'e belli kazanımlarla girmek istedi. Bu yılın kaybedilmesi açıktan söylenmemiş olsa da basına verilen çeşitli demeçlerden bunu anlamak öyle zor değildir. 27 Eylül 1992 günü Milliyet gazetesinde Yalçın Doğan ile röportaj yapan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş, konuşmasının bir yerinde *"Şimdi 1993'te ne olacak?.."* diye soruyor ve cevabı yine kendisi veriyor:

"Terör 1993'te ayaklanma dönemine geçemez. Şimdi provalar yapıyor. Şırnak olayı, Nevruz olayı gibi... Bu konuda benim görüşüm şu: Şu an için sıkıyönetim düşünmüyoruz. Çünkü, Olağanüstü Hal var ve kanunla çok yetki verilmiştir. Bu yetkilerin tam olarak kullanılması gerekir. Orada asker var, vali var. Vali askerlik yapmayacak, görev isteyecek. General ise taktik çizecek. Bunun dışında, hakimler ve savcılar kendilerine verilmiş yetkileri tam olarak kullanmalıdır... Bu, topyekün bir mücadeledir. Bunun içinde herkes vardır. Bakanlıklar, sivil teşekküller... Bizim her yerde bulunmamıza imkan yok. Biz hesapladık, her yerde bulunmak için tam 1 milyon kişiye ihtiyaç var. Bu imkansız. Bu konuda hükümete teşekkür ederim. Tüm kurumların sorumluluk üstlenmeleri için bir kanun var. Şimdi topyekün mücadele için ben hükümetle temastayım... Türkiye'de herkes, tüm kurumlar bundan sorumlu olacak, Milli Eğitim, Ulaştırma, Sağlık, Adalet Bakanları gibi... Bu arada, bizim haber alma sahamız hazır, silahlar alınıyor. Para var, döviz sıkıntısı yok. Ama silahı hemen alamıyoruz. Bir silahlı helikopter için senelerce uğraştık. Amerika'dan siparişlerimiz va·; yeni zırhlı araçlar için..."

Doğan Güreş'in bu açıklamaları günümüzde olan saldırıların amacını, kirli savaşın neyin peşinde olduğunu da ortaya koyuyor. Özel savaş, 1993 yılına topyekün bir saldırıyı planlayarak girmek istiyor. Daha bugünden geliştirilen şovenizmin yaratacağı dalgalanmayla Kürt halkına karşı sürdürülen düşmanlık daha kapsamlı bir biçimde pratiğe yansımış olacak. Tam bir savaş hali yaratılacak. Ordu, içine düştüğü bu açmazlığa Türk halkını da bulaştırıp, Kürdistan'ı yeniden haçlı seferlerinin yapıldığı alan haline dönüştürecek. Yapılmak istenen tamıtamına budur. TC sömürgeciliği askerileşen bir halk karşısında başka bir çözüm bulamıyor. Kürt halkının karşısına Türk halkını çıkarmak ve halkları birbirleriyle savaştırmak genelkurmay hükümetinin 1993 yılı planlaması içinde yer alıyor. Çatışmalarda ölen askerlerin cenaze törenlerinde ırkçı sloganların atılması, gösteri yürüyüşlerine dönüştürülmesi bizzat devlet güçlerinin tezgahladığı oyunlardır. Bununla Türk halkı galeyana getirilip Kürt halkına karşı gönüllü halk silahlı birlikleri oluşturulacak ve savaşa sürülecek. Böylece her gün yaşamını yitiren askerlerin ailelerinden devlete yönelik gelişecek tepkinin hedefi saptırılarak Kürt halkına ve onun önderi PKK'ye çevrilmiş olacaktır. Basit bir olay değildir. Hergün yüzlerce asker ölüyor. Bugün Türk halkı bu insanlar neden öldürülüyor diye düşünmeye başlamıştır bile. Bir de devlete karşı Türk halkının öfkesi kabarırsa o zaman açmaz daha da derinleşecektir ve içinden çıkılmaz hale gelecektir.

Bütün bunlar neyin göstergesidir? Bu yıl boyunca Kürdistan'daki gelişmelere baktığımızda gerillanın özellikle de sömürgeci askeri kurumlara yönelik vurduğu darbeler TC'yi oldukça sersemletmiştir. Gerilla vurdukça halk da ona eşlik etmiştir. Halk ölümüne direnişe geçmiş, bu direnişlerini yaygınlaştırarak önderlik olayına müthiş bağlılığını düşmana dayatmıştır. Halkımız öyle bir aşamaya gelmiş bulunuyor ki, artık gerillanın düşmana yönelik geliştirdiği eylemlerin tümden yok edici düzeyde olmasını istiyor. Bunun dışında yapılan eylemleri çok geri buluyor ve onaylamıyor. Hak vermek gerekir ki, halkın bunca katliamlar karşısında duyduğu öfkenin karşılığı böyle bir pratik olmak durumundadır. Gerilla özellikle son aylarda bu istemle hareket etti. Halkımızla birlikte yaygın eylemlilikler geliştirdi. İstemlerine yanıt verildiğini gören halkımız ARGK'nin emir ve talimatlarına harfiyen uydu. O yüzden düşmanın provokasyonları, fazla kayıplar yaşanmadan atlatılmış oldu. Faşist sömürgeciliğin milyonlar harcayarak yaptığı operasyonları ya tümden boşa çıkarıldı ya da ağır kayıplar verdirilerek operasyonların tehlikeleri ortadan kaldırıldı. Genelkurmaylık partimize karşı savaşta başarılı olmada iddialı çıkışlarda bulunurken yediği darbelerle otorite alanında büyük bir fiyaskoyu yaşadı. Türk egemenliğinin şanına yedirilemeyen bu durum TC'yi bitirme noktasına getirdi. Yenilgi psikolojisi içinde bulunan sömürgeci ordu güçleri Kürt adına ne varsa, her şeyi yok etme yönünde imha uygulamalarını arttırdı. Aldığı her darbe karşısında katliamlar geliştirdi. Gerillaya karşı başarısızlığını savunmasız halkımıza yönelerek sözde pahalıya ödetmeye çalıştı. Eğer TC ortama hakim olsaydı böyle bir telaşla hareket etmeyecekti. Dağları bu kadar yoğun bir tarzda bombalamasının, ormanları yakmasının, şehirleri insanlarıyla, binalarıyla, tüm canlı-cansız varlıklarıyla birlikte yok etmek istemesinin anlamı nedir? Bu "ben öldükten sonra herkes ölsün" mantığıyla hareket etmektir. Hiçbir savaş kuralı, hiçbir insani kuralı dahi içermeyen azgın bir terörle halkın üzerine yürümek bir güç olduğunu göstermekten öteye bir barbarlık örneğini ortaya koyar. Kendisini dünyadan üstün gören zihniyete sahip olan TC ordusu gerillalarımızın taktikleri karşısında çaresiz kalmıştır. Ordu her türlü sorunun çözümleyici gücüdür imajı ve anlayışı yerle bir olurken zavallı bir tablo oluşuyor. Bu kadar kan dökülmesine rağmen TC ordusunun başarısızlık ortamında boğulması onu daha da çılgınlaştırıyor. O kadar seviyesiz bir durumu yaşıyor ki, ahlak, insanlık sınırları diye bir şeyi tanımıyor. Televizyonda katledilen bayan gerillaların çıplak görüntülerinin verilmesi bile başlı başına TC'nin pervasızlığının düzeyini göstermeye yetiyor. Onuruyla ve özgücüyle savaşan bir halkın şehitlerinin böyle gösterilmesi düşmanın ne kadar cani ruhlu olduğunu, bu mücadeleyi bastırmak, yoketmek için akla-hayale gelmeyen yöntemleri kullandığını belgeliyor. Her biri insanlık dramı niteliğindedir. Ele alınacak bir olay bile kendi başına Kürdistan'da yaşayan barbarlığı, vahşeti, TC'nin katliamcı yapısını gözler önüne rahatlıkla sergiler. 15 Ağustos'tan bu yana yaşanan olaylar kapsamlı imha planlarının birer parçası olarak gelişti. Hangi olayı ele alırsak alalım halkı tümden yok etmeyi amaçlıyor. İşlenen cinayetlere çeşitli kılıflar uydurularak bunların faturaları da partimize yüklenmek isteniyor.

Örneğin Bitlis'in Cevizdalı köyünde 54 kişi öldürüldü. 5 Ekim 1992 tarihli Özgür Gündem gazetesinde "Evimizi panzerler yıktı" başlığı altına olayı yaşayan bir korucunun karısı olan Yıldız Kaplan'ın şu konuşması yer alıyordu:

"Gerillalar köyün etrafını sardılar. Ben evde oturuyordum. Birden sesler duydum. Kocam 'gerillalar köyü bastılar' dedi. Ellerinde megafonlarla bize seslendiler. 'Teslim olun, silahlarınızı bırakın, bir şey yapmayacağız' dediler. Ben kocama 'silahları bırakıp teslim olalım' dedim. Kocam silah bırakırlarsa devletin kendilerini tutuklayacağını söyledi. Ben de ona 'devletin acısı bir keredir ama bunun acısı yıllarca gitmez' dedim. Köyün en yaşlılarından Hacı Salih de (70) koruculara seslenerek silahlarını bırakmalarını ve teslim olmalarını istedi. Ancak, daha sonra korucular evlerden gerillalara ateş açmaya başladı. Bu sırada çatışma çıktı. Çatışma yarım saat kadar sürdü. Gerillalar tekrar megafonla koruculara seslenerek 'bizimle çatışmazsınız, teslim olun' dediler. Korucular bu çağrıya tekrar silahla karşılık verdi. Gerillalar bir yandan koruculara ateş açıyor, diğer yandan da kadın ve çocukları köyden uzaklaştırmaya ve

evlerden çıkarmaya çalışıyordu. Daha sonra korucuların eşlerini ve çocuklarını rehin aldılar. Korucular bunun üzerine silahlarını bırakarak teslim oldular. Halkı köyün dışına çıkaran gerillalar daha sonra korucuların silahlarını teslim aldılar. Musa ve Feynaz Kaptan ile Hamit ve Meryem Akpolat adlı korucu yakınları köyün dışına çıkmak istemeyince kurşuna dizildiler. Daha sonra askerlerin geldiğini söylediler. Bunun üzerine panik başladı. Gerillalar koruculara 'kaçmayın' diye bağırıyorlardı. Korucular kaçmaya çalışırken gerillalar onları taradılar. Bu arada olay yerine gelmekte olan askerler Orman köyü tepesinden üç panzerle ateş etmeye başladılar. Gerillalar bize 'yere yatın' diye bağırdılar. Bu sırada gerillalarla askerler arasında çatışma çıktı. Köy savaş alanına döndü. Ben kendimi kaybettim..."

Bu köyde ayrım yapılmadan tam 54 köylü katledildi. Ama burjuva basını bu olayı partimizin üzerine yıkarak "PKK'nin gücü kadın ve çocuklara yetti", "PKK yine katletti" biçiminde manşetler kullanarak faşist sömürgeciliğin suçunu kapatmaya çalıştı. Yine bu katliama katılmış olan TC askerlerinden birinin yaptığı açıklama ayrıca yorum yapmaya meydan vermeyecek kadar açıktır:

"Biz olay yerine gelirken Orman köyü yakınlarında pusuya düştük. On arkadaşımız olay yerindeki çatışmada öldü. Daha sonra biz köye gittik. Köye yaklaşarak ateş etmeye başladık. Bu uzun bir süre devam etti." (Özgür Gündem gazetesi, 5 Ekim 1992) Katliamı yaşayanlar ve yapanlar bunları söylüyor. Cevizdalı köyü korucuları daha önceleri 8 gerillanın şahadetine neden olmuşlardı. Buna rağmen koruculara karşı gerillanın yaklaşımı onları doğru yola çekme temelinde olmuştur.

Bunun gibi yaşanan olay yüzleri buldu. Kürdistan'da son birkaç ay içinde yapılan katliamların bir dökümü yapıldığında TC'nin barbarlığı daha iyi ortaya çıkar. Kürdistan halkının günlük yaşamı bile TC sömürgeciliği tarafından cehenneme çevrilmiştir. Halkımızın her gün bir serîhildan duygusu içinde yaşaması bu olaylar karşısında kaçınılmaz olmuştur. Aynı tarihli Özgür Gündem gazetesinde Silopi'ye bağlı Hisar köyünde göç etmeye zorlanan köylüler başlarından geçenleri şöyle anlatıyorlar:

"Dört gün önce sabahın erken saatlerinde uykudan kalktığımızda köyün etrafının korucu ve askerler tarafından sarıldığını gördük. Daha sonra evlerimizi basıp bizi teker teker dışarı çıkarıp köyden iki kilometre uzağa götürdüler. Birden helikopterler eşliğinde top, havan ve ağır silahlarla köye saldırmaya başladılar. Köye girip bütün eşyalarımızı tahrip ettiler. Kadın, çoluk-çocuk bizleri tek sıra ve iki metre arayla akşama kadar güneşin altında beklettiler. Korunma yasağı konarak, sigara ve su içmemize bile izin vermediler. 'Bize neden işkence yapıyorsunuz' diye sorduğumuzda ise 'siz bunu hak ettiniz, Ermenisiniz' cevabını verdiler. Çocuklar da bizimle aç susuz akşama kadar bekletildiler. Onların ne suçu olabilir? 'Gidin Ankara'ya şikayet edin' diyen devlet güçleri bize üç günlük bir süre tanımışlar. Ne yapacağımızı şaşırdık. Çoluk çocuk bu kadar insanlar nereye gideceğiz?"

Bu köyde yaklaşık 500 nüfus bulunuyor. Halkımızın bu yönelimler karşısında savaşmaktan başka yolu kalmamıştır. Büyük emekler ve bedellerle geliştirilen özgürlük mücadelesinin bu aşamasından sonra savaşı kitleselleştirmekten başka yol bırakılmamıştır. Kürdistan artık bizzat halkın savaştığı bir ülkedir. Bir gerillanın cenaze töreninde bile binlerce insan bir araya geliyorsa halkın artık bağımsızlıktan başka bir talebi kalmamış demektir. Kitlelerin katılım düzeyi aynı zamanda halk savaşımızın stratejik denge aşamasına geçişini de gösteriyor. Düşmanın çaresizliği halkımızın sömürgeci otoriteyi bu aşamadan sonra kesin bir dille reddetmesi biçiminde gelişiyor. Sömürgecilik Kürdistan'da halk desteğini yitirmiştir. Denetiminden çıkmaya başlayan halkı böyle azgın terörle, göç ettirmelerle etki altında tutmak için çabalarını yoğunlaştırıyor. Azgın baskı ve teröre yoğun başvurması, kış sürecine büyük zararlar vererek girmek isteminden ileri geliyor.

Özellikle içine girdiğimiz kış sürecinde sömürgeciliğin imha temelindeki yönelimleri karşısında gerillanın görevleri daha da ağırlaşmaktadır. 15 Ağustos'tan bu yana yaygın bir şekilde gerçekleştirilen gerilla eylemleri sürecin istemlerine büyük oranda cevap vermiştir. Ama bunun karşısında aynı oranda sömürgecilik de baskıların artırmıştır. Bu noktada gerillanın ordulaşması sorunu daha da önem kazanıyor. Sömürgeciliğin geliştirdiği katliamlar halkımızı toprağından sökmeyi ya da halkımızı mezara gömmeyi amaçlamaktadır. O zaman bunun karşısında geliştirilecek olan taktik de sömürgeci kurumları kökünden söküp atacak güçte darbeler gerçekleştirmektir. Halkımız savaşmaya kararlı, mevzilenmesini de iyi yapmıştır. Milis ve halk komiteleri örgütlenmesini oldukça güçlendirmiştir. Devrimci otoriteye kendisini dahil etmiştir. Sömürgecilik, halkımız bu aşamaya ulaştığı için topyekün bir saldırıya hazırlanıyor.

Gerillalarımızın yaygın olarak yaptıkları karayollarındaki kimlik kontrolleri, propaganda ve ajitasyon çalışmaları gerillanın otoritesini yaygınlaştırmıştır. Sömürgeciliğin serbestçe Kürdistan'da dolaşamayacağını göstermiştir. Yol kesme eylemleri sırasında da çatışmalara giren düşman güçleri yine ağır kayıplar vermekten kurtulamamıştır. TC faşizmi artık anlamalıdır ki bundan sonra Kürdistan'da işleyeceği her suçun cezasını fazlasıyla ödeyecektir. Dizginsiz bir saldırganlıkla halkımızı katlederken gerillanın da güçlü darbeler yapacağını kaçınılmaz görmelidir. Şırnak halkını katletti, ardından Silvan, Göle, Hamur, Kulp, Çukurca, Silopi, Varto vb. alanlara yayıldı. Bunlar çok kapsamlı imha planlarının birer parçasıdır. Halkımız sömürgeciliğe yaygın serîhildanlarla yanıt verirken gerilla da öldürücü darbelerini indirdi. Katliamlara karşılık imha eylemleri geliştirildi.

Gerillalarımız 30 Eylül 1992 günü kış dönemine geçişin güçlü taktiklerinden birisini gerçekleştirdi. Şemdinli'ye bağlı Derecik (Rûbarik), Girane ve Masîkûr karakolları 800 kişilik bir gerilla birliği tarafından basıldı. Baskın sırasında çıkan çatışmada 300'den fazla asker ile 100 korucu, işbirlikçi ve hain öldürüldü. Derecik (Rûbarik) taburunu ise gerillalar tümden ele geçirdi. Taburda bulunan tüm askeri malzemelere el konuldu. Karakollar havan ve roket atışlarıyla yerle bir edildi. Bu eylemde toplam 44 gerilla şehit düştü.

Bu karakol baskını kapsam ve nitelik olarak TC ordusunu derinden sarsan bir darbe oldu. Gerilla böylece taburları imha edebilecek güce ulaştığını gösterdi. Aylardan beri TC partimizin büyük darbeler aldığını, kısa sürede tümden dağılacağını söyledi. Bunun inandırıcı olması için de halkımızın üzerine terörle, şiddetle gitti. Aslında Şemdinli karakolları baskını süreç boyunca amansızca verilen savaşta partimizin aldığı bir sonuç oluyor. Yoksa salt bu üç karakol baskınıyla TC'ye yenilgi yaşattırılmış değildir. Şehirleri boşaltma eylemleri de devrimsel gelişmelerdir ve TC'ye vurulan güçlü darbelerdir. TC'nin işlediği her cinayete halkımız kitlesel tepki göstermiştir. Bu yönüyle bakıldığında siyasal otoritenin partimizin önderliğinde odaklaşmaya başladığı görülüyor. Işıkveren ve Taşdelen karakol baskınları 1992 yılı

yönelim itibarıyla TC'nin 1992 yılı boyunca aldığı en büyük yenilgidir. Bir taburun tümden ele geçmesi TC ordusunun tabularını tamamen yıkmıştır. Karakollarda toplam 1700 asker bulunmaktaydı. Kabarık bir sayıdaki askeri birliğin aldığı bu darbe TC'nin soluğunu kesmiştir. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in gezisini yaptığı bir döneme denk gelen karakol baskınları ordunun Kürdistan'da kendisini koruma durumuna düşürüldüğü daha net anlaşılmış oldu. Hele basına verdiği her demeçte "terörizmin" ve "bölücülüğün" kesin olarak üstesinden geleceğini iddia eden Doğan Güreş'in de havadan atıp-tuttuğu görüldü. "Ordu katleder, yola getiririm" mantığını hep savunmuştur. Katletti ama kendi deyimiyle ne yazık ki halkımızı yola getiremedi. Yenilgilerin gerçekliği çok acı oluyor. TC bu acıyı dindirmek için prestiji kurtaracak açıklamalara hız verdi. Gazeteler olayı genelkurmaylığın verdiği bilgilerle manşet konusu yaptı. Yenilgi basında şu başlıklarla zafer olarak verildi:

"174 terörist öldürüldü"

"PKK, tabura saldırdı: 28 şehit ve saldırgana hemen darbe vuruldu. 124 PKK'li öldürüldü. Harekat Irak'ta sürüyor."

"PKK'ya ağır darbe"

"Savaş gibi! 23 askerimiz şehit, 54 PKK'lı öldürüldü."

TC aldığı ağır yenilgiyi böyle zafer olarak yansıttı. Ama hiçbir zaman çok sayıda yaralıları hastaneye taşıyarak tedaviye aldığını, helikopterlerle büyük bir gizlilik içinde cenazeleri taşıdığını saklayamadı. Zafer dediği yenilginin acı gerçekleri cenazelerin ailelere ulaşmasıyla daha iyi ortaya çıktı.

Karakolları imha temelindeki baskınlar TC'nin katliamlarına iyi bir yanıt oldu... içinde gerilla eylemliliğinin hangi düzeylerde gelişeceğinin mesajlarını vermişti. Şemdinli karakolları baskını işte bu mesajların karşılığını bulması oluyor. Bu eylem öncesinde Genelkurmay Başkanı'nın gezisine özel davetli olarak çağrılan gazeteci Yalçın Doğan, 30 Eylül 1992 günü Milliyet gazetesindeki köşesinde şunları yazıyordu:

"...Genelkurmay Başkanı Org. Doğan Güreş, Milli Savunma Bakanı Nevzat Ayaz, Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Halis Burhan ve Jandarma Genel Komutanı Org. Eşref Bitlis ile bir grup gazeteci bölgeyi dolaşırken garip duygulara kapılıyoruz. Sıfır hat'taki askerin bir günlük yaşamı bile başlı başına bir roman. Bir film. Ama moraller yüksek. Org. Güreş her gittiğimiz yerde bu morali yüksek tutuyor.

Gerçekte Türkiye terörle mücadelede şu günlerde morale ihtiyaç duyuyor. Belki bu nedenle Ankara'da geçen hafta devletin en üst kurullarında alınan karar gereği 'PKK'ya karşı psikolojik savaş başlatılıyor.' Nevruz sonrasında psikolojik üstünlük Türkiye'de. Son aylarda arka arkaya gelen baskınlarla PKK, psikolojik bir üstünlük de sağlıyor. Oysa Türkiye'de yönetim hatayı tam burada yapıyor. Örneğin, PKK'nin herhangi bir karakol baskınında şu kadar erimizi şehit ederken, aynı anda belki de sekiz, dokuz yerde çeşitli karakol baskınları püskürtülüyor. Ancak bundan kimsenin haberi olmuyor. Sadece baskın sonucu şehit verilen yerler ön plana çıkıyor ve terörist örgüt psikolojik bir üstünlük sağlamış gibi görünüyor. İşte bunu kırmak amacıyla Demirel hükümeti, Milli Güvenlik Kurulu ile ortaklaşa çok kapsamlı bir plan hazırlıyor. 'Düşmana yönelik hareket, Türk halkına yönelik hareket' olmak üzere iki ana bölümde hükümet geniş çerçeveli bir propaganda atağına hazırlanıyor. Burada bölge halkına Türkiye'nin diğer yörelerine yeni bir propaganda yöntemiyle çok geniş bir tanıtım, aydınlatma ve gerçekleri olduğu gibi iletme çabası sürüyor..."

Bu satırlarda ARGK'nin vurduğu darbelerin TC ordusuna ne kadar derin bir çöküntüyü yaşattığı rahatlıkla anlaşılıyor. Topyekün mücadeleye gitmede bu gelişmelerin yarattığı bir sonuç oluyor. Doğan Güreş'in gezisi sadece moral vermeyi içermiyor. Kış hazırlıklarının nasıl yapılması gerektiği konusunda ön hazırlık, örgütleme, ajitasyon ve propagandasını yapma özelliğini de taşıyor. Özellikle stratejik alanları dolaşması başka bir anlama gelmiyor.

Tam da bu esnada gerçekleştirilen Rûbarik, Girane, Masîkûr karakolları baskını ve yaşanan kayıplar moral çöküntüsünü tam bir yıkıma dönüştürüyor. Olayın hemen ertesi günü Milliyet gazetesinde Altan Öymen köşesinde şunları yazıyordu:

"Güneydoğu sınırımızdaki son çatışma, şimdiye kadarkilerin en büyüğüdür.

PKK teröristleri, hükümetin bildirdiğine göre, ağır silahlarla donanmış yaklaşık 500 kişilik bir kuvvetle sınırı aşarak yeni bir saldırı düzenlemişlerdir. Bununla belli ki, Genelkurmay Başkanı'nın bölgeye yaptığı gezinin hemen sonrasında, bir 'güç gösterisi' sergilemek istemişlerdir.

Oralara Türk silahlı kuvvetlerinin en yüksek komutanı mı geliyor... Askerlerle konuşup onların moralini mi yükseltiyor... Bunun hemen arkasından PKK'lılar gelip ağır bir darbe vurmalı ki, komutanın ziyaretinin yaptığı etki silinsin... Moraller bozulsun... Bunu hesaplamışlardır.

Evet baskın yoluyla ilk darbeyi vurmuşlar, 20'den fazla askerimizi şehit etmişlerdir. Fakat bu acı bilançoya karşı tepki şimdiye kadarkilerin hepsinden daha çabuk ve sert olmuştur. Bölgedeki birliklerden alınan 'takviye'lere ek olarak, cobra helikopterleri de harekete geçirilmiştir. Sonuçta teröristlerden de 124 kişinin öldüğü saptanmıştır.." (2 Ekim 1992)

Öfkeyle dile getirilen bu satırlar gerilla karşısında nasıl bir acizlik içine girildiğinin de belgesi oluyor. Genelkurmay Başkanı'nın böylesine iddialı gezilerde bulunduğu günlere denk gelen eylem, sömürgeciliğin kapsamı oldukça geniş olan saldırılarına cevap niteliğinde oldu.

TC'nin amacı kış sürecine girmeden bazı hesaplarla sonuca ulaşmaktı: Bunun için halkımızın örgütlü yapısını parçalamanın yollarını aradı. Katliamlarla halkımızı panik ortamına çekmek istedi. Paniğe kapılan bir halk zaten önderliği de doğal olarak dinlemeyecektir. Böylece TC istediği koşulları halka dayatacaktı. Partimizin denetimine girmiş olan şehirlere bu hesapla saldırdı. Ama halkımız paniğe kapılmadı. Katliam ortamında bile bilinçli, planlı ve örgütlü bir eyleme geçti. Şehirleri boşaltma eylemleri sömürgecilerin önceden göremedikleri ve hiç beklemedikleri bir serîhildan biçimi oldu. Kış aylarına girdiğimiz bir dönemde yaygın bir şekilde köylerde ve kasabalarda evlerin ve işyerlerinin top, havan ve roket atışlarıyla yakılıp-yıkılması yine katliamın parçalarından biridir. Evi yıkılmış yüzlerce insanın kış günlerinde barınması mümkün olmayacaktı. Böylece sağ kalanlar göç edip gidecekti. Ne yazık ki bunlar da tutmadı. Halkımız ölümü göze alarak toprağını terketmedi. Katliama uğra-

Devam 27. sayfada

Mahsum Korkmaz Akademisi tarihi rolünü layıkıyla ve fazlasıyla oynadı

Abdullah ÖCALAN

Değerli yoldaşlar!

Devremiz yarılanırken, bu 15 Eylül gününde sizlerle buluşurken belirteyim ki, çok uzun bir süreden beri bu sahada yürütülen bu faaliyetlerimizi aslında tamamlamıştık. Fakat yoğun talep üzerine, bu devreyi de böyle yürütmeye çalışıyoruz.

Çok şey söylendi, çok şey yapıldı. Tarih yazıldı; doğru söz, doğru kişilikleşme, bizim için gerekli olan hemen her şey bilince çıkarıldı ve bunlar hizmetinize sunuldu. Gerçekten eskinin aylarca sağlanabilecek gelişmesini, kısa süre içinde almak zor değildir. Bugün artık iyi hesap yapma günü, iyi kararlaştırma günü, kendimizi partimizin mücadele çizgisine iyi verme günüdür. Gerçekten çok akıllı olmak zorundayız ve aynı zamanda çok kısa sürelerde sonuç almak durumundayız.

Tarihimizin en anlamlı kalkışmasını başlattık ve halk ayaklanmamızı, savaşımımızı geliştirdik. Şimdi artan bir ivmeyle, derinliğine bu savaş gelişerek devam ediyor. Bu, aslanın ağzından veya yılanın ağzından kuzuyu veya yavruyu çıkarmaya benzer. Daha da önemlisi yılanın dişleri de kırıldı. Yem olunacak durumdan kurtulunmuştur. Fakat yine de zorluklarla boğuşarak bütün yönleriyle bu savaş sürüyor. Hiç bir dönemle kıyaslanmayacak kadar gerçeklerimizi bilince çıkardığımız gibi, onu, devrimci değişme de uğratıyoruz. Ve aynı zamanda zamanı tam değerlendirmek, gelişmeleri lehimize sürekli kılmak, ciddi hatalar yapmamak PKK'nin öncülük gereklerindendir. Özellikle geçen devrenin yoğun çözümlemelerinin sizleri de gerçeklerin özüne tamamen ulaştırmış olduğunu umarız. Bizimki, biraz tekrarı oluyor. Ancak sonuçları da hayli anlamlı bir biçimde vermedir. Sizlerle ve bunun gibi birçok devreyle karşılaşırken, büyük eleştiriler yaptım, zamanı değerlendirme üzerine saat be saat nefes tükettim. Neyin yaşanması gerektiğini nefes nefese, büyük bir ısrarla göstermeye çalıştım.

Bu anlamda sizler de bütün bunların sonuçlarını, kısa bir sürede de olsa alabilirsiniz. Bunun imkanı daha şimdiden doğmuştur, almak mümkündür. Bana göre, anlamlı bir devrimcilik artık bu kadar büyük ideolojik-siyasi açımlama kadar pratik zenginlik karşısında kendisine lazım olanı oldukça çok kısa bir sürede ve her koşul altında kendisini mücadelede başarılı kılacak bir biçimde alır.

Düşmanın günlük yönelimlerini biliyorsunuz. Özellikle hem bu saha, hem de başka sahalar üzerinde de bugünlerde tüm gücünü ortaya koyarak, kendine göre bir engellemeyi geliştirmek istiyor. Tabii üzerinde baskı kurulan devletler de kendi çıkarlarını, hatta güçlerini göz önüne getirerek gerekeni yaparlar. Yine Güney'e yönelik tehdit ve saldırı durumu vardır. Öte yandan çok iyi izlediğiniz gibi TC rejimi neredeyse çöküyor. Demirel-İnönü hükümeti de mücadelemiz karşısında inanılmaz bir hızla aşılacağa benziyor. Bunun verdiği öfkeyi dışarıda ve içeride halkın başına patlatmak istiyorlar. Yine bunu bazı dostların başına patlatmak istiyorlar. Bunların hepsini dikkate almak zorundayız. Büyük bir mücadele ve günümüzün en yoğun geçen siyasi, askeri, diplomatik savaşımı söz konusudur. Kaldı ki, ülkemizin mevcut devrimci olanakları eşine ender rastlanan bir biçimde ortaya çıkmıştır. Mevzilerimizi de, fazla zarar görmeden uygunca ve akıllıca kullanmak gerektiği gözardı edilemez. Durum dikkatle değerlendirildiğinde, görüyoruz ki, halen başarı hızından hiçbir şey kaybetmeden yürüyen taraf biziz.

Günler gerçekten karmaşık ve fazla hata yapmadan mücadeleyi geliştirmeyi şart kılıyor. Bizim, geçmiş bütün devrelere çok anlamlı yüklenmelerimiz söz konusu oldu. Fakat uzun süre sonuç çıkaramadılar. Özellikle de kayıplarda görüldüğü gibi, öyle önemli başarıların istenildiği biçimde sağlanamamasında, çok iyi anlamaları gerekirken, zamanında ve mutlak anlamda varılması, ulaşılması gereken sonuçlara gitmemeleri ve bunu yapmamaları kendilerini de zora sokmuş, bizi de zarara sokmuştur. Sizlerin tekrar bu durumları yaşamanız düşünülemez. Bu kadar büyük bir mücadele pratiği üzerine anlamsız bir biçimde kendinizi sağa-sola yalpalandırmanız, yoğunlaşmamanız, sonuçları hızla özümsememeniz düşünülemez.

Bağımsız kişilik, eskiden belki bir yılda, beş yılda sağlanamazken, şimdi bir ayda sağlanabiliyor. Burada biraz kendi anlayışınıza yüklenecek-siniz. Hızla kendinizi toparlayacaksınız. Sanıyorum buranın otoritesi de bu biçimiyle fazla razı olmaz. Gerçi biz süreyi çoktan biraz sınırlandırmıştık. Faaliyetlerimizin uzamasının sakıncalarını belirtmiştik ama biraz uzattık. Gerçekten fazladan bir uzatma oluyor. Biraz daha hızlı bir biçimde sonuçlandıracağız.

Bu eğitim devresinin aslında şimdiden alınması gerekeni almış olması gerekirdi. Büyük bir kısmınız, daha önceki devreden kalmasınız, diğerleri de neredeyse devreyi yarılamışlardır. Askeri derslerin hızla tamamlanması gerekir. Siyasi çözümlemeler açısından ise, aslında Temmuz-Ağustos Çözümlemeleri bile yeterlidir. Fazla ekleme yapmaya bile gerek yoktur. Bunlarla beslenip sonuca gitmek zor olmayacaktır.

Tabii en önemlisi, ülkede olup bitenlerdir. Şu anda ülke içi, çok hızlı ve sıcak bir savaşımı yaşıyor. Savaş, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir biçimde ülke içine taşırıldı. Bütün bölge güçleri TC ordusunu da oldukça zorlayarak, hatta onu hareket edemez duruma getirerek alan denetimini geliştirebilirler. Yine özellikle şehir faaliyetleri, tümüyle şehirleri kazanabilir.

Yani hiçbir partinin, hatta kurtuluş hareketinin tarihinde görülmemiş bir tarzda 14 yıldır, neredeyse tümüyle dışa dayanılarak bu aşamaya getirilen bu savaşı, artık daha fazla dışta tutmak sakıncalıdır. Her şeyden önce yozlaşmaya götürür. Nitekim belirtileri az değil. Bu kadar gücün sürekli dış koşullarda beslenmesinin beraberinde birçok yanlış anlayış ve tutumu getirdiğini biliyoruz. İçteki gelişmeyle dıştaki gelişmeyi dengeledik ve aslında belki de eşine rastlanmayacak bir biçimde sonuçlandırdık.

Burada bize çok gerekli olan şudur, 1980'lerde biz buraya ilk adım attığımızda, varlığımızı sürdürüp sürdüremeyeceğimiz çok kuşkuluydu. Yalnız parti olarak değil, ulus ve halk olarak yaşayıp yaşamayacağımız kuşkuluydu. Zaten halk gerçekten kendini dile getiremeyecek kadar ölü bir yaşam içindeydi. PKK'lilik de "kılıç artıkları" diye tabir ediliyordu. Doğru-dürüst sağduyusuna hükmedemeyecek kadar kendini koyuvermiş bazılarını da biz ancak burada buluşturabildik. Umudun, imkan ve fırsatın en az olduğu o yıllar üzerinde şüphesiz çok daha düşünmek gerekecek. O yıllar üzerinde halen hakkıyla durulmamıştır. O yıllar ne yıllardı ve o yıllara kimler nasıl anlam verdiler veya o yıllar bizden ne götürecekti? Neredeyse halk gerçekliğimizi bir daha dirilmemecesine bizden alabilecekti. Bunu nasıl önledik? O yılları biz nasıl diriliş yıllarına çevirdik? Yine 15 Ağustos'un gerçekleştirilmesine ve en önemlisi de dokuz yıllık yıkılmaz bir savaş gerçeğine dönüştürülmesine nasıl ulaştık?

Bu konuda biraz iddialı olmak isteyenlerin kendi adı gibi, yaşamın kendisi olarak göz önüne getirmeleri gerektiği açıktır. Duyarsız olmanıza, gençliğin verdiği toylukla, oldukça çocukça hareket etmenize gerek yoktur.

O yıllar, gerçekten acımasızdı. Evet, diriliş sağlanmıştır. Ölüm fermanı yırtılmıştır. Öyleyse çok rahat ve hatta bazılarında oldukça görüldüğü gibi çok sorumsuzca ve ucuzca kaybetme biçiminde bir yaklaşıma asla rıza gösterilemez.

Bu yıllara, bir müminden bin kat daha mümince; bir ahlakçıdan daha ahlaklıca; bir filozoftan daha fazla filozofça; bir askeri-siyasi önderden daha önderce bakıp anlam vereceksiniz. Bunların hepsi belgelenmiştir de. Didik dikik edip sonuç alacaksınız. Başka türlü saygı, onur kazanmak mümkün değil.

Küfür içinde, inanılmaz çarpıklıklar içinde büyütüldüğünüzü biliyorum, ama o, düşmanın işiydi, ihanetin işiydi.

Biz, insanlığımızı ve yolumuzu yakaladık. Kendimizi tanımak, kararımızın sahibi olmak, canımızdan da daha fazla önemli olan bu kararımızın kıymetini bilmek, onun peşinden koşmak her şeyden önce gelir. Bunlar, daha önce de böyle anlaşılabilir ve gerekleri yerine getirilebilirdi. Yapının büyük tutuculuğu, yetmezlikler konusundaki inadı, bizi düşmandan daha fazla zorladı.

Ne kadar genç olursanız olun, sanırım burada en kısa sürede bir militanın kararlılığına ulaşıyorsunuz. Çok kısa sürede kararlaştırma ve militanlaşma düzeyini sağlıyorsunuz. Bunu, mücadelenin anısına, dokuz yıl savaşımının anısına, bir bütün olarak PKK tarihinin gerçeğine bağlı olarak yaparsınız.

Kürt halkı ve insanı, dünyada kendine en çok zarar veren, kendini tanınmaz hale getiren halkı ve insanıydı. Benim burada esas itibarıyla ortaya çıkarmak istediğim husus da buydu. Tüm gücümü buna verdim. Neden? Çünkü bir halk, bir kişi kendini ne kadar iyi tanırsa, o kadar iyi ve doğru karara varabilir. Yanlış kişilik, çoğu düşmana çalışan kişilikli bir halk gerçekliği, yaşama karşı en büyük hakarettir ve sapıklıktır. Bu da bizim tarihimizin neredeyse en belirgin özelliğidir. Bunu yıkmaya ve değiştirmeye çalıştık. İşte gördüğünüz gibi sonuçları, son derece çarpık olmaktadır.

Şimdi çok yiğit olabilirsiniz, çok zeki hareket edebilirsiniz. Birçok şeyi çarpıcı bir biçimde zihninize nakşedebilirsiniz. Büyük minnet deyip en sınırlı olanaklar dahilinde bile mücadelenizi bu tarzda götürebilirsiniz.

İnsan düşmanıyla belki istediği biçimde savaşmayabilir veya düşmanın tarzına karşı biraz onu tanıyarak doğru tutuma ulaşabilir. Ama bundan önce, biraz kendisiyle uğraşmak, kendisini bütünüyle mücadelenin gereklerine göre hazırlamak kendi elindedir. Hele çok zorda olan bir insan, çok sınırlı bir imkanı, küçük bir fırsatı mükemmel değerlendirmesi gerektiğini bilmek zorundadır. İnsan, kendisini iyi tanıdıktan sonra tabii bu arada düşmanını da iyi tanır. Gerisi, kendisini nasıl değerlendirebilir, işe en iyi nasıl yatılır hususunu bilmeye kalıyor.

Tamam, şimdiye kadar yaşam bizim için bir sorumsuzluk örneğiydi ve neredeyse herkes yaşam hainiydi. Ama bu bir kader de değildi tabii. Yine Kürt gerçekliğinin kendini ihanete en uğratmış-uğratılmış gerçeklik olduğunu anladık. Fakat bütün bunlar artık bilindiği gibi PKK çözümlemesinde ifade edildi ve kendi kaderini tayin etme ve kendi yaşamını özgürce belirleme denilen sonuca da ulaşıldı.

Siz, bunun sözünü vermiş, bunun kararlılığını da göstermişsiniz. İç engelin sizi böyle bir tutumun ölümüne sahibi olmaktan alıkoyacağını sanmıyorum. Yine gün be gün derinleşerek, oldukça usta ve işini bilen militan bir konumda yer almaktan alıkoyacağını da sanmıyorum.

Siz bütünüyle PKK'nin bu aşamasındaki militan ve savaşçıları olarak kendinizin bütün o öznel niyetlerinizin de ötesinde, ona da anlam veren, yaşama şansı veren mücadele gerçeğine, mücadelenin doğru kazanılması gerçeğine öncelik verme, onu esas alma, yer verme ve yer açmayı artık bilecek durumdasınız. Bunun kararını, kişiliğini, günlük yaşam tarzını sağlayabilecek durumdasınız. Başka türlü anlayacağınızı ve yaşayacağınızı sanmıyorum. Bu, ne parti bünyesinde mümkündür ne de artık sıradan-ortalama bir şekilde ülke içinde ve hatta düşmanın bizzat hizmetinde bile böyle yaşamak mümkündür.

Benim size çok kısaca verebileceklerim aslında bu kısa değerlendirmede tanımlanmaya çalışılıyor. Yaşadıklarımız, küçümsenecek bir durum değil; kavranılması, özümsenmesi zor değildir. Tam tersine, biraz dürüstlük, kendini işe biraz verme en iyi sonuca götürür. Aksi halde zaten kişinin saflarda bulunması bile suçtur. Kişinin başka türlü ilgi ve yaşam içinde olması affedilemez.

Eğer halen böyle kendini halledememiş kişilikler varsa, gerçekten en kötü tercihi yapmış olduklarını bilmeleri gerekir. Ve böyleleri yaşayamazlar. Onları, ne düşman yaşatır, ne de parti gerçekliği yaşatır.

Bizim burada vardığımız sonuçlar bellidir. Yıllardır kendi kararımı kendim veririm ama en emre bağlı, en otoriteye bağlı bir kişiden daha fazla mücadelenin emrindeyim. Hem de milimi milimine emrindeyim, üstelik hiç kimse buyruk vermeden. Böyle yaşadım; büyük çekim ve karar gücü olduğumu görüyorsunuz. Bu savaşı, biz tek başımıza buraya getirdik, hem de inanılmaz bir biçimde, vicdanımıza hesap vererek yaptık. Ki siz, şüphesiz bu örneğe de dayanarak, sıradan saygılı olmanın gereği olarak emredici tarzı yakalarsınız, bunu olgunca ve akıllıca yaparsınız.

Çok yeni gelenleriniz var, kısa bir sürede de olsa onlarla da tanışma imkanı verilmiştir. Tanışma hiç şüphesiz parti ve mücadele yaşamının gerçeğindendir. Bugün tüm Kürdistan halkı, mücadele gerçekliği temelinde tanışıyor. Ama sembolik de olsa, burada da böyle görüşmek ve biraz tartışmak anlamlıdır.

Yeni gelenler belki diğer devrelerinki kadar bir süreye gereksinim duymayabilirler. Dediğim gibi, buranın ürünleri hazırdır ve isteyen, dilediği gibi kullanabilir.

Ben, öyle anlaşılmaz tavırlardan sonuç çıkarırım ki, bu işe başlarken şimdiye kadar herkes sadece yolumuzu saptırmaya çalıştı. Bunu kavratmaya çalıştım ama, buna rağmen doğru yolu yakalamaya ve onda yürümeye inat edenlere karşılık, bütün mücadele tarihi boyunca bir engellemeye dahi fırsat vermeden yürüdük. Artık sizin için yol açılmıştır, hem de kuvvetle yürüme şansı verilmiştir. Bu nedenle sizin çizgi dahilinde yürümeniz, zor değildir. Bütün engelemelere rağmen bizim, yıllarca tek başımıza, buraya kadar, hem yolu açma, hem de bu yolda bu kadar güçlü bir şekilde yürütmeyi bilmemiz, sizlere inanılmaz biçimde kolaylık sağlıyor. Şüphesiz, bunları takdir edeceksiniz.

Kişilik özellikleri üzerinde çokça durduk. Bazıları kendileri için sonuç çıkarmayabilir, ama biz asıl savaşı ve kendimizi kazanarak yaşıyoruz. Kazanılmayan kişiliğin, başa bela olmaktan öte bir değer ifade etmediği gerçeği, oldukça çok sayıda örnekle önümüzdedir. Sizin asıl sorununuz, özellikle kendinizi doğru kazanmanız gerektiğidir. Bu gücü gösterebilen bu işte yürür. Bunun sabrına, tahammülüne, tüm karakteristik özelliklerine ve ruhi, düşünsel gereklerine ulaşmayı bilenler kazanabilir. "Kendimde değildim, kendimi kontrol altına alamadım" demek, söylenecek sözler değildir. Artık çeşitli yetersizlikleri bahane olarak ileri sürmek kesinlikle yanlıştır. Bu tip kendini değerlendirmeyi ne düşman affediyor ve ne de böyle değerlendirmelere imkan ve olanaklarımız fırsat veriyor. Aslında bu baştan beri yanlıştı. Kişilik tahribatı, insanımızın kendini düşürme derecesi çok sancı getirdi. Yanlıştı aslında. Büyük bir sabırla göğüs gerdik ve tahammül ettik. Biraz kazanabildik veya kişiliği kazandık, giderek halkı kazandık.

Evet, dikkat edilirse, daha çok kulağımız ülkemizde, her gün boyutlanan savaşım sorunlarındadır. Bütünüyle bir halk ayağa kalkmış, onu anlamaya ve ona yetişmeye çalışıyoruz. Sizi öyle sorunlu, bunalımlı, tedavi edilecek tipler olarak görmek istemiyoruz. Siz, kurtuluşçusunuz, kurtarılması gerekenler değil! Siz, kurtarması gereken kişilersiniz. Bu açıdan sizi böyle özel tedavilere tabi tutalım dememiz yanlış olur. Kurtarılması gereken değerler, bizi bekliyor.

Dikkat ederseniz, bütün dertler banaydı, ama ben bir gün bile "gelin beni kurtarın" demedim. Kurtarıcı pozisyonumu bir gün bile gözardı etmedim. Bizi biraz anlayacak, biraz tanıyacaksınız. Dünyanın bütün belası, derdi, acısı bizim üzerimizdeydi, yine de derdiniz kadar derman olmaya çalıştık, dert olmaya değil...

Tabii siz de biraz böyle olacaksınız. Gençsiniz, fazla yıpranmamışsınız. Yiğitlik, biraz bu konuda gereken tutumu almaktır.

Bazıları kendilerini nasıl dayattılar, nasıl komalık duruma soktular? Bunlar, tarihe karşı ne diyecekler? Kendilerine karşı, yoldaşlara karşı nasıl, ne yüzle bakacaklar? Bunlar, acıdır tabii. Asla bu durumla-

ra düşmemek, bu durumları yaşamamak gerekir.

Umarım çocuk değilsiniz. Ne kadar yeni de katılsanız katılın, bu ağır gerçekliklerin derin bilincini duyuyorsunuz. Yaşamın kutsallığını -ki en özgür olanı kutsaldır- biliyorsunuz, bunun farkındasınız. Buraya gelmenizin de ille çarpıcı bir anlamı olacaksa, kendi yaşamınıza da böyle bakmalısınız derim. Yani oldukça hastalıklı, oldukça bela biçimindeki tutumlarla bunu biraz daha da sancılı bir biçimde sürdürmenizi kabul edemiyoruz. Bunu fiziki, ruhi, bilinç yönüyle kabul edemiyoruz, yakışmaz da. Dedim ya bu çizgi de tek başımıza yirmi yıldır yürüyoruz, tam yirminci yılın içindeyiz. Bunu anlayacaksınız. Bir kişi nedir, ne yapar, nasıl yürür, nasıl yaşar? Bunu anlayacaksınız. Ben bunu bir aşiret, bir sülale, bir kişi çıkarı için yapmıyorum. Dikkat edilirse, kimsenin tenezzül etmediği, "her şey batsın, bitsin" dediği bir şeylere yine sahip çıkmaya çalıştık. Hepinize, insanlığınıza sahip çıkmaya çalıştık. Herkesin kendini koyvermiş olduğunu biliyorsunuz. Ancak doğruya çekmek hatalı değildi.

Ben, buna anlam veremedim tabii. Çok yıllar önce de, hatta başlarken de gerçekler, doğrular kendini dayattığı halde gerekeni yapamamayı, sürekli yalpalanmayı, sürekli ölü yaklaşımı, iddiasız yaklaşımı bugüne kadar anlamış değilim. Gerçekten de kendini kolay tasfiye etmeyi anlayamadım.

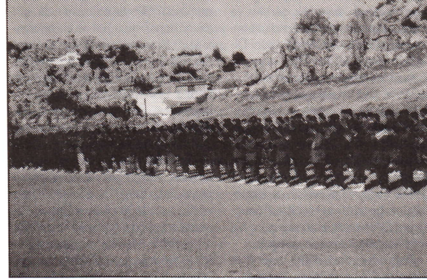
Şimdi hiç olmazsa daha iyi sonuç alabilirsiniz diyorum. Benim fazla yanlış, eksik söz, tutum ifade etmiş olduğumu sanmıyorum. Tam tersine büyük bir ustalıkla derinleşerek, tekrarlayarak sözün de, tutumun da doğrusu açık bir şekilde sergilenmiştir. Bazılarının sizi bastırmasını, eskisi gibi bir taraflı, çok çarpıkça şekillendirmesini istemiyoruz. Bizim bütün çabamız, kesin özgürce yaklaşım altında kendinizi doğrultasınız diyedir. Hatta bir daha saptırılmayacak kadar keskin bir doğrultunun sahibi olasınız diyedir. Bu, çok önemlidir ve biraz akıllı, iddialı arkadaşlar kendini bu tutum içinde kesinleştirmelidirler.

Bizim yanımıza yaşlılar da geliyor, sizin gibi gençler de. Onlara bir türlü söylüyoruz, sizlere bir türlü. Onlar eski köleliği güç getiremez, altından kalkılamaz bir biçimde yaşarken, siz köleliğin dehşetini duymadan, sanki çok özgürmüşsünüz gibi bir gafletle yaklaşım gösteriyorsunuz. Tabii ben, iki taraftan da zorlanıyorum. Ne yaşlı kuşağın yaşamı bizim gerçeğimiz olarak kabul görebilir, ne de sizin çok toyca, oldukça fazla emek-çaba sarfetmeden "özgürleştik" biçimindeki havalarınız. Ki bunun da tarihi bilinçten kopukluğu vardır, toplumsal bilinçten kopukluğu vardır. Bu bilinç kopukluğuyla kendimizi yakalamamız mümkün değil. Aksi halde eski duruma düşülür ve onun da ne anlama geldiğini varın düşmandan sorun.

Biz, çalışmaktan bıkmadık, işte ondördüncü yılındayız. Bu sahada belki de onbine yaklaşan bir savaşçı, kadro eğitimini verdik. Yine onbinlerce halk kitlesiyle de teması sağladık bizzat burada, bu küçük platformda. Şevkimizden tek bir saniye bile geri durmadık. Kazanmamız, kendi davasına biraz böyle yüksek ilgiyle yaklaşmayı bilmektir. Bu olmasaydı, bu davadan bir şey kazanılamazdı. Ama arkadaşlar azıcık kavradılar ve çok azını uyguladılar. Bunlara acı duyduk. Çok geldiler, çok gittiler... Binlerce şahadeti de yaşadık. Oysa daha uzun ömürlü savaşmanın imkanlarını vermiştik. Ama kendini yorumlayamayan, mantığını yormayan, çabasını uygun bir biçimde sarfetmeyen tutum, çok şey verebilecekken, çoklarını erkenden -en azından fiziki olarak- aramızdan aldı.

Böyle olmamalıydı. En geri gruplarımız bile oldukça sonuç alıcı çalışmaların sahibi olabilirlerdi. Bir ulusal kurtuluş hareketinin dışta ve çok az imkanla on dört yıl onbinleri aşan bir yekünle bir faaliyet yürütme örneğini tarihte hiç gördünüz mü? Yoktur. Ama talihsizlik veya başka imkanın olmayışı bu duruma getirdi. Emperyalizm Avrupa'da ağzını açdır. Bu durum vardı, değil mi? Biz işleri ele aldığımızda durum böyleydi.

Süper hainler olan Barzani ile Talabani Kürtlük adına ne yaptılar? Bazıları bu ülkeye el attığında, "biz buradaki kanı, buradaki mücadeleyi en alçakça, en ucuza satarız" demenin politikacısıydılar. Şeref, onur yoktu tabii. Onlar, bitmiş, tükenmiş, ihanete, işbirliğine yatmış Kürdistan politikacısıydılar. Kaldı ki kendileri de düşmanın kucağındaki bebekler gibi, top gibi o atıyor oraya, o atıyor buraya nitelikteki adamlardır. Bunlar acı şeylerdir, fakat gerçeklerdir.

'Akademi'den aldıklarımızla savaşarak buluşacağız...'

mış "gel yutul, uşak ol" diyor, işbirlikçi tutum ölümden beter tavrı dayatıyor, düşman çok sinsi taktiklerle bitirmeye çalışıyor. En demokratik dediğimiz yöntemlerinde bile, savaşın hilesiyle bizi tasfiye etme niyeti vardır. Bu açıdan büyük bir sabır ve inatla bu çalışmaları yaptık.

Bunu şunun için söylüyorum; arkadaşların hepsi başlangıçta da çok akıllı olabilirdi, sorunları çok iyi anlayabilirlerdi, imkanı, zamanı adımdan daha fazla belleyebilirlerdi. Bunların niye böyle olduğuna akıl erdiremedim. Hayatlarını kolayca gözden çıkardılar, silahlarını kolayca elden çıkardılar. Düşmanlarına güçlü vuramadılar. Özgürlük değerleri yakalandığında çok kolay çiğnediler.

Düşmandan daha çok bunlara öfkelendik. Bazıları, daha da akıl almaz tutumlara yöneldiler. Suçlu kim? Yine değerlere sahiplık eden kim? Sahtekarlık nerede? Değer kazanımı nasıl oluyor? Bunlar, şimdi biraz daha iyi anlaşılıyor.

Hikaye uzun... parti tarihini incelerseniz biraz daha iyi kavrarsınız. Kutsal işlere, icap ettiği gibi yaklaşmak gerekir. Biz bunu, en değme sanatçıdan daha bir sanatçı inceliğiyle yaptık. Çoğu arkadaş, bunu fark edemiyor tabii. Sabır dersen sabır, keskinlik dersen keskinlik, ne dersen hepsini sergiledik. Çoğunuz gerçekten bunu fark etmemişsiniz. Durumlar, nasıl kurtarılıyor? Sizler nasıl kurtarıldınız? Fark edemiyorsunuz. Yanlış yetiştirilmişsiniz. Ben bu konuda sizi yetiştiren kurumlara çok öfkeliyim. Sizi yetiştiren aile kurumu, inanılmaz bir biçimde saygısız yapmış, inanılmaz ölçüde çok kötü şekillendirmiştir. Bir de buna, düşmanın kurum-kuruluşları da eklenince, ne kadar öfkelenmek gerektiği açıktır. Adam, hiçbir sorumluluk bilmiyor. Şimdi bu gerçeklerin benim tarafımdan bilince çıkarılması, kader mi olmalıydı? Bir tane namuslu ana-baba, hatta biriniz "gidişat nedir", "bu didişme nedir" dediniz mi? Bakın yani, hepsi gözükara bir şekilde yaşamın belalısı durumundadır. Satan satana, kaçan kaçana, inkar eden edene... Nereye kadar? Herkes yaşamından iğreniyordu. Saygı var mıydı? Hiçbirinizin hiçbiriniz karşısında saygısı yoktu. Aslında kalmamıştı. Her yerde alay konusu olmak, gerçekten çingeneler kadar bile değer ifade edememek çok acı-

İçinde büyütüldüğünüz durumların da kıymeti nedir ki? Tek bir onurlu sözün sahibi bir büyüğünüz var mı? Hepsi zavallı kaldı. Bütün bunları farkettik ve dolayısıyla yüklendik. Büyük sabır bunun içindi. Sürekli alay konusu olmak, sürekli rezaleti yaşamak, sürekli düşkünlük kötüdür. Nereye gidersen, nereye bakarsan hiçlik... Bir doğru düşüncen olmayacak, bir doğru tutumun olmayacak, "benim kimliğim, gerçeğim" demeyeceksin!.. İşte biliyorsunuz ki, geldiğiniz koşullarda bir düşman jandarması, memuru, polisi karşısında alay konusu olmaktan öteye ne kıymetiniz vardı? Kendini bütünüyle utanç konusu olarak görmekten öteye ne vardı?

Bunlar çok acı, fakat adımız gibi bellememiz gereken tarihi gerçeklerdir. Nereden kalktık, nereye gidiyoruz sorusuna kesin doğru cevap verilmelidir. Yani bu fiziki yaşamınızdan da daha önemlidir. Tek başına fiziki yaşamın hiçbir anlamı yok. Ben fiziki olarak kendimi fazla yaşama derdinde değilim, ama bu doğruların amansız peşindeyim veya kendi kişiliğimi müthiş bir biçimde bu doğruların emrine verdim. Başka yaşam-maşam bana hikaye gelir, gülünç gelir. Amaç kurtarılmadıktan sonra, onur kurtarılmadıktan sonra senin kişiliğin, ha yemiş-içmiş, ha kalmış ne yazar? Lanetler olsun böylesi yaşama?

Bütün bunları, şimdi iyi bildiğinizi umarım. Ben, fazla açmak istemiyorum. Ama açıkça belirteyim ki yanlış büyütülmüşsünüz. Çok eleştirmeme rağmen gerekeni fazla yapamamışsınız. Bazı kötü ve yanlış yaşam alışkanlıklarına dalmışsınız. Size, kötü çene takmışlar. Bazı alışkanlıklarınız var; köylü kurnazlıkları, küçük tüccar kurnazlıkları ki, bunlar küçüklüğe işarettir. Fazla bir büyüklük vermiyor.

Biz yaşamınızı çözmeye çalışırken -bazı doktorlar hastayı kendine getirmek için maharetle el ve parmaklarını kullanırlar. Toplumsal doktorluk işi bundan bin kat daha zordur. Maalesef arkadaşlarımız yaptığımız işlere çok az bir karşılık verdiler, özellikle sonuca doğru gitmeyi bilmediler.

Kesin sonuca gitmek gerekiyor. Halen kanla, büyük direnişle varmış olduğumuz, ulaştığımız sonuçlar çok önemlidir. Buna yüksek sadakatle, yüksek kavrayış düzeyiyle bağlılık önemlidir. Kazanımları kaybetmemek, sonuçları halka taşırmak, korumak ve geliştirmek fiziki varlığımızdan daha çok önemlidir. Bunu bu tarzda önemli görürseniz, militanlığınızın bir anlamı olabilir.

Az şeyler yapılmadı. Tarihe bakarsanız Türk egemenleri halen kıyamet koparır; bilmem şöyle ulusal kurtuluş savaşı, şöyle Atatürk'ün çalışmaları, böyle meydan savaşları derler... Ağustos Zaferi dedikleri zafer dört gün sürmüştür ki, orada da doğru dürüst birkaç tüfek bile sıkılmamıştır. Diğer savaşlar da taş çatlasa birkaç günlüktür ve çoğu da bu savaşlara katılmış değildir. Bizimki öyle değildir tabii. Biz, nefes nefese bir savaşı yaşıyoruz ve hem de sıfır imkanlarla. Bu, gerçek bir savaştır. Ama bu savaşın nasıl geçtiğini bilme gereği vardır.

Benim endişem şu ki, gelenler düğüne gelir gibi geliyorlar. Bazıları, çok havai ve çok maceracı geliyorlar. Biraz daha iyi anlayalım. Neden böyle büyüdünüz, neden böyle büyük yetmezliklerle karşımıza çıkıyorsunuz diye sizi suçlamıyorum ama, geldiğimiz gerçekliği de adlandırmak görevdir. Yoksa, elin belasını bir militan gibi karşılamak mümkün mü? İşi-gücü dağıtmak olan, çok önemli bir değeri bile doğru-dürüst kullanamayan adamı, biz başımıza militan diye dikebilir miyiz? Serbest bırakırsan, bilmem ne yapar, öylesi affedilebilir mi, kabuledilebilir mi? Öyleleri var, korkarım bazılarınızın halen böyle yanları olabilir...

Mutlu olunabilir, gururlu da olunabilir ama eğer gerçeklerin bilincinde olunursa bu mümkündür ve buna hakkımız olabilir. Ve o zaman ben, yöneldiğim çabaya, sizler için harcanan çabaya değmiştir diyebilirim. Başka türlü kullanmak, çarçur etmek herhalde sizin için içine girilecek en kötü tutum oluyor. Geçmişte bazıları, çok sorumsuz çıktılar. Halen de var. Yaşamaya en büyük kasti, saygısızlığı yapıyor ve halen benden bazı taleplerde bulunuyor. Bu sapkınlığı yapmayın diye çok rica ettik. Ama gözükara bir biçimde, en değme hainin bile cesaret edemeyeceği tahribatlara yol açmayı parti içinde deneyenler az olmadı. Ve halen de kendini biraz mesele yaparak, çocukça böyle ortaya koymak isteyenler var. Bunların içimizde yeri yok. Böyle yapmak yanlıştır. Aynen belirteyim ki, hemen kendilerini gözden geçirip bir gaye yoluna girmeleri gerekir. Bunlar çok yanlış yapıyorlar, ya bu tutumu terk etsinler, ya da safları terk etsinler. İşler ciddi; hiç kimsenin olumsuzluklarına, her türlü kaybediş gerekçelerine özgürlük istenilemez. Bu kadar kan yerde dururken, herhalde hiçbirinizin "tahribata özgürlük" diye kendini dayatmaya hakkı olamaz. Bunu bir tutum olarak size benimsetmedik veya öyle yapmakta özgürsünüz demedim. Bırak zamanı-zemini, bir dakikalık bile buna tahammül gücümün olmadığını söylemeliyim. Kaldı ki imkanlar da bunu kabul etmiyor.

Bazıları yıllarca yaptı; bu çok büyük bir sapkınlıktır, lanetliyorum. Aslında öldürmek istemiyoruz. Israrla bizim için düşmanın bile reva görmediği bitişi reva görmek, nasıl izah edilecek? Bazılarına soralım: Bunun gerekçesi nasıl sıralanacak? Milim kadar saparsan uçuruma düşüyorsun. O, nasıl yürektir ki tehlikeyi duymuyor? O, nasıl insandır ki onuru, özgürlüğü yakalamanın coşkusunu yaşamıyor, onun üzerine titremiyor?

Biz, büyük saygı ve sevgiyle bu işe yaklaştık, hem de inanılmaz bir biçimde. Ve aynı zamanda bu tip tutumlara da, düşmana bile gösterilmeyecek öfkeyi ve laneti gösterdik. Yani bütün derslerin özü, bu tutumdur. Mesele silahı nasıl iyi kullanma veya bazı bilgiler toplama meselesi değildir. Mesele partiyi tanıma meselesidir. Partinin bu yirmi yıllık yaşamı, içinde yoğunlaşmak için yeterli ve mükemmel bir süredir. Özünde birleşmek ve özellilerinde yoğunlaşmak sağlanmıştır diyorum. Bu nettir ve isteyene de biz, bu şansı vermişiz. Tabii bu da yanlış anlaşılmamalı. Kişiye ıslah olma şansını vermemiz zayıflığımızdan ötürü değil, insanı kazanmaya dair olan tutkumuzdandır.

Başka örgüt olaylarında böylesine savaşım öğelerini ıslah etmeye fazla fırsat vermezler; ıslah etmeyi kılıçla hallederler. Biz gerçekten bundan uzak durmak için çok büyük sabır gösterdik. Sorunun da kaynağını geldiğiniz koşullar oluşturmaktadır ki, geldiğiniz koşullar çok tahribat yaratan, çok inkar eden, sizi çok sorumsuzluğa kaydıran, dikkatin-duyarlılığın çok gerisinde olan koşullardır. Bunları hızla aşabilmelisiniz. Benim de doğduğum, geliştiğim ortam her şeyiyle inkarın, zavallılığın, güçsüzlüğün egemen olduğu bir ortamdı. Bunu yıka yıka, yara yara buraya gelebildik. Size sunabileceğimiz en büyük destek de, bu yaşamın kendisidir.

Evet, sizleri bu temelde karşılıyoruz, bir kez daha tanışıyoruz. Bir insan ömrü söz konusu olduğunda, bu sahada fazlasıyla yapılanların temelinde sizlere yaklaşılıyor.

Evet bu tarzda kısa bir tanışma konuşması yaptık. Türkiye'nin dayatmaları var, buraya da oldukça yansıyor. Sanırım bu dostlar da bizi biraz sıkıştırabilir. Onun için bir an önce bu işi sonuçlandırmak istiyoruz. Bazı konuşmalar yapmak isterdim, aslında çok fazla gerekli veya hiç aydınlatılmamış konular değildir. Bazı eklemeler yapılabilir, ama esas itibarıyla parti dersleri verilmiştir. Askeri, siyasi, ideolojik savaşım için sizin de gördükleriniz kapsamlıdır. Bunları, biraz daha yetkinleştirebiliriz. Hızla tamamlamaya çalışın.

Bütün bunları belirtirken, bir telaştan bahsetmiyorum, eskiden içinde bulunduğumuz zorluklardan da bahsetmiyorum. Fakat yine de mevzileri hakkıyla kullanmak, günleri hakkıyla değerlendirmek, baştan beri peşinde olduğumuz bir özeliğimizdir.

Çoğunuz 12 Eylül koşullarından gelmişsiniz ve birdenbire kendinizi savaş içinde buldunuz. Bunun hem olumlu, hem olumsuz yanları vardır. Tüm bunları parti tarihinde, gerçeklerin özünde birleştirmek istiyoruz. Yani ne fazla, ne eksik, ne parti tarihinden habersiz, ne çok yeni... Neredeyse yalnız bunun gerçeklerini esas alarak tanımak istiyoruz. Gerçekliğimizde parti tarihi kadar güncel gerçeklikler de birbiriyle sıkı sıkıya bağlıdır. Günün gerçekliğini yaratan partimizdir, yani onun tarihidir. Dolayısıyla sizi de yaratan partidir, onun tarihidir. Bilincinizi tazeleyebilir, yetkinleştirebiliriz. Gün be gün mesafeyi kısaltabilirsiniz. Yenileniyorsunuz. Bazılarınız gerçekten kendini ıslah ediyor. Bu anlamda iyidir. Yine, böyle bir platformda buluşmak, bazı dersleri bir kez daha gözden geçirmek iyidir.

Tabii kulağımız ülkede, savaş cephelerinde. Hem mutluyum, hem de eskisi kadar endişeli değilim. Mevziler, biraz iyi tutuldu. Çok zor da olsa, bazı doğru tutumları egemen kıldık. En önemlisi, halkımızın ayağa kalkışını gerçekleştirdik. Bu gerçek güç kaynağımızdır. Parti içinde parti adına olmayan tutumlar, daha rahat halledilebilir. Umarım siz de bütün bunların biraz farkındasınızdır. Çün-

kü parti meselesi yalnız bizlerin sorunu değil, benden daha fazla sizin sorununuzdur. Yani böyle çok amatör bir biçimde PKK ile yürümenizi istemiyorum. Böyle binlerce amatör kadro-savaşçının kaybı bizi çok kaygılandırıyor ve bu neredeyse temel kaygımızdır. Bunu önlemek için, her şeyimizi ortaya koyduk ve bu temel kaygılara verilen karşılıklar, sizin yaşamınıza yol açtı. Kazanma ve mevzilerin daha iyi tutulması imkan dahiline girmişken rahatlayamayız; bunun üzerinde yatamayız, bir an bile gaflete düşemeyiz. Daha fazla ciddiyet, daha fazla olumluluk, daha fazla sorumluluk bunun gerekleridir. Daha az lafazanlık, daha fazla akılcı yaklaşım bunun gerekleridir.

Eğitiminiz uğruna olağanüstü çabalar harcadık. Mesele ne bize layık olmanız, ne de çabalara şükretmektir; mesele kendi ihtiyacınız olanı almaktır. Bir daha "yaralandık, zorlanıyoruz" dememeniz için, gerekeni almalısınız. Ben kendim gerçekten şimdiye kadar yaşayamadım. Milyonların yaşamına, sizlerin yaşamına yansıttım. Belki sizleri kendimden daha fazla seferber ettim ama, bu bir alışkanlık haline gelmemeli. Bu, bir olağanüstü dönemin yansıtılış tarzıdır, önderlik tarzıdır; her zaman beklenmemelidir. Bir dönem için çok gerekliydi, çünkü üstlenen yoktu, herkes şu veya bu biçimde kendini koyuverdi. Biz yüklendik, düşürtmedik. Ama "sürekli böyle olacaktır, sen yapacaksın" biçiminde bir değerlendirme de isabetli değildir, mümkün de değildir.

Unutmayın ki düşman, çok önceden bizi vuracaktı. Bunu da unutmayalım ki "neden vuramadım" diye, kendisine esef ediyor. Şimdi politik durumlar doğmuştur, işte bu otoriteler eliyle yapmak istiyor, kendisi girmek istiyor. Durum değişmiştir. Biraz fırsat elden gitti, yoksa vuracaktı. Hem de üç-dört, beş-altı yıl önce vuracaktı. O fırsatı kaçırması onu perişan etti.

Evet, bulunduğunuz bu toprak parçası Kürdistanlaştı. Anılara bağlıyız. Burası her zaman kutsal bir mabet olarak anılacaktır. Zaman zaman ziyaret etmeye geliriz. Yer sarsılıp burası altüst olmadıkça, bu kayalıklar dümdüz olmadıkça gelip ziyaret edebiliriz. O kadar değeri vardır.

Biz Kürdistan'ı kursak da yine buranın anı değeri olacak. Bu yıl olmazsa beş yıl sonra boşaltmak durumundayız. Kaldı ki, uluslararası gelişmelere baktığımızda, buraya "fazla kalmalıyız" biçiminde bir değer biçmek anlamsız olur. Fakat manevi büyüklüğünü her zaman koruyacaktır. İleride geliriz, ziyaretgah yeri yaparız. Fotoğraflarda vardır herhalde, onları izleye izleye gelir buraları çıkarırlar.

Evet, onurlu terk etmek çok önemlidir. Bunu da başardık. Ne zamandan beri burayı tanıyorsunuz? O yılları peş peşe hatırlayın; çok gururverici bir çalışma gelişti. Fazlası haram zaten. İlk Konferansı buradaki kayalıkların dibinde hazırlarken; küçücük bir odada ve bir kaya parçası içinde duygular mıydı, düşünceler miydi, o zaman inanç mı üretiyorduk... Konferansa çıktığımda ve bazı konuşmalar yaptığımda hemen karşımda soluk benizler duruyordu. Bunlar neden konuşmuyorlar? Neden sorunlarına ilgi duymuyorlar? Kimse konuşmuyordu, kim yerimde olsaydı verem olurdu. Siz küçücük toprağın bir parçası üzerindeki çabanın ürünüsünüz. Yoksa şimdi kemikleriniz bile kalmamıştı. Bırakırlar mıydı sizi, feci yapacaklardı. İşte, yoldaşça bağlılık budur.

Her şeyi yüreğimize koymuşuz. Burada hiçbir şey bırakmadık. Burayı silip süpürdük, yüklendik, bu hale getirdik. Burası ancak bu kadar ürün verebilirdi. Bütün ürünü de Kürdistan'a taşırdık. Burada herhangi bir şeyimiz kalmadı. Çok sembolik bir tarih anısı olabilir. Her şeyi alıp ülkemize götürdük.

Ondört yıldır, ondört şehit vermedik burada. Düşünün, onbin kişi geçti. Binde bir kayıp -hem de kayıp da değil, bunlar onurlu direnişin temsilcisidirler, PKK'nin özellikle uluslararası timsaliydiler- verdik. Bu anlamda kayıp dersek, tarihte hiçbir ulusal kurtuluş hareketinde, kendisinin ana topraklarının çok uzağında böyle çalışıp böyle sonuç alacak tek bir örnek de yoktur. TC Ermenileri vurduğunda bir daha dönmediler, Rumları vurduğunda onlar da dönmediler. Asimile edilenler, bir daha kimliklerine sahip çıkmadılar. Kürtleri de vurduklarında, Türkten daha Türkçü kesilenler yaşadı. Diğerleri dünyanın en rezil, inkarcı, yoksul kişiliğinin topluluğu oldular. Kara tarihi, halklar için başaşağı tarihi biz gerilettik. Onun için şimdi daha gururlu, hatta daha parlak bir tarih vardır. Böyle sonuç getirmek coşku verici. Şahsen ben fazla büyütmüyorum; tüm gücümle müthiş yıllarımı buraya verdiğim halde. Tam tersine alıp her şeyi götürdük diyorum, halkları aldık buraya, halkla olduk burada. Her şey dağlarımıza taşındı. Yanlış anlamayın, burası şehir değil bir askeri kamptı. Dışarıdadır üstelik, ülke içinde değil. Buranın hikayesini daha değişik anlamalısınız. Çok çaba sarfeder, çok ustaca değerlendirerek burayı bir mevzi haline getirdik ve sonuç aldık. Düşman, "niye önceden vurmadık; bu kadar gecikmeden sonra artık neye yarar" diyor. Bundan sonra burası senin olsun! Tam tersine bir komuta kişinin çok önemli bir savaşı yönetmesinden sonra, tam zamanında alınmış bir tedbir gibi değerlendirmek gerekir...

Evet ABD daha dün yaptığı açıklamayla Suriye'yi bu silahla sarsmak istiyordu. Suriye'yi fazla üstelemek gerçekçi olmuyor. Yani PKK'yi daraltmadan ziyade bu silahı düşmanın elinden alma anlayışı biraz daha ağırlık kazanıyor. Sonuna kadar kullanılmış bir silahtır. Artık aleyte işleyebilir; yapılan tehditleri biliniyor. Düşman daha üç ay önce kesin bombalama tarihini bile vermişti. Bunu biraz durdurmaya çalışarak sonuçlandırmak istedik. Gerçekten bu, burayı düşman elinde bir silah haline getirmemenin iyi bir örneğidir. Bu geçen süre çok büyük bir tedirginlik içindeydi. Fakat biz de politika adamıyız. Dört yıldır bunları ikircikli bir durumda tuttuk. Büyük yürek istiyordu. Buna ilişkin şantajlar yaptılar. Şantaja boyun eğmedik, derinleştirdik. Buna sinir gücü gerekir, çok büyük duyarlılık gerekir ve sonuç başarılıdır. Ancak bundan sonrası da o denli tehlikelidir. Ben, Diyarbakır'da da kaldım. Eğer iki ay daha fazla kalsaydım, o zaman ne olurdu? PKK diye bir şey ayakta kalır mıydı? Kalmazdı tabii, çok iyi biliyorsunuz. "O niye ayrıldı" diye bazıları görse üzülürlerdi. Biliyorsunuz ki zamanında bir ayrılmaydı ve tarihin kaderi değişti, bu çok açıktır. Ülkeden mi ayrıldık? Hayır. Ülkeyi büyük kazanmak için bir taktik adım attık. Sonuçları oldu. Ama o zaman uzun süre biz partilileri bile inandıramamıştık...

Doğrudur, önderlikler hep öyle olmuştur. Ya darağacını boylamışlardır ya da bir dağa kaçıp küllüyen bitti artık akibetine uğramışlardır. Tabii bizim ahdımız vardı. Bizim de bir sözümüz vardı. Çok iddialı olmasa da söz vermesini biliyoruz. İşte bugün sizi dışarıda tutmak çok zor değil mi? Görüyorsunuz. Büyük irade neye muktedir oluyor. Büyük bağlılık, büyük ahd anlaşılmıyor mu? Dediğim şeyler net, açık değil mi, ispatlanmadı mı? O halde kendinizde bir yorumlayın, sizin de bir ahdınız ve sözleriniz olsun. Sizde de biraz yiğitlik olsun, "nasıl toprağa bağlıyım, nasıl kurtuluş değerlerine bağlıyım" konusunda çıkaracağınız çok çok önemli sonuçlar var.

İş tehlikelidir, biraz öyle görülüyor. Daha fazla kalsak belki ciddi kayıp vermeyiz, öldürücü darbe yemeyiz ama düşmanın daha da işine yarayabilecek bir fırsat verebiliriz, bu tehlike somuttur. Bütünüyle bu tehlikeyi önlemek iyi olmuştur diye düşünüyorum. Zamanında bir mevziyi, bir çalışma biçimini değiştirmeyenler, devrimde büyük yenilgiye yol açmışlardır. Büyük ihtimalle bizim böyle mevzileri hem çoğaltıp, hem gizleyip, hem silahlandırıp ve tabii büyük olanaklara kavuşturup muazzam bir savaşa çektikten sonra, eski bir mevzide ısrar etmemiz, çok aptalca bir davranış olabilir.

Müthiş gerginlikti. Aslında ben hayatımda fazla gerginliğe ve ikircikliğe yer vermeyen bir insanım. Temel çalışmaları yapma anlamında tabii. Son yirmi yılda müthiş gergindim: Hata mı yapıyorum, doğruda mıyım? Diyebilirim ki, adeta kendimi biraz tesadüfe bıraktım. Arkadaş hatırı için, bu yönüm bir zaaf mıdır, güçlenme midir, bilemiyorum. Sırf gelenlerin hatırını kırmamak için, ikirciklilik altında gergindim ve halen bu pratiğimi fazla iç rahatlatıcı bir pratik olarak görmüyorum. Çok tehlikeli bir süreçti. Çok riskliydi, ama göze aldık, buraya kadar getirdik.

Mühim olan burada bir yeri azami kullanmaktır. Bir mevziyi yoğunca bir çalışmayla, onu uygun bir zamanlamayla başarabilmek, oldukça isabetlidir de. Tabii bundan sonrası için mevzileri ben nasıl güçlendirebilirim, dönüp bakın, sizin bu konuda da hesaplarınız çok eksik. Şimdi ben kendim için ne kadar mevzi yaratmışım? Bir yer edindim halk içinde. Kullanabileceğim ne kadar mevzi var? Binlerce mevzi var. Ankara'da, Türkiye'de, her tarafta; yani mevzisiz değilim. Buraya ilk geldiğimde burası biricik mevzimdi. Bunu onbinlere dönüştürdük. Savaş ha savaş. Gerçek bir ordulaşma ve gerçek bir mevzilenme. İnkar edilebilir mi bu? Savaş bir gerçek, sosyal, kültürel, siyasi, askeri olarak Avrupa'da, işte bütün Kürdistan dağlarında, işte düğün salonlarında, işte musalla taşında, her şeyi mevzi haline getirdik. Bunları biliyorsunuz ve görüyorsunuz. İsterse düşman çatlasın, oportünistler çatlasın. Bundan sonra da bir nefes alış-veriş yeterlidir. Ondan nasıl mücadele ederiz görülecektir.

Demek istediğim burada yürütülen tarihi bir çalışmadır ve siz ileride çok iyi anlayacaksınız. Bu, benim büyük savaşımlarımdan birisidir. Eminim kabul edilebilecek gerçeği ortaya çıkaracaktır. Devrimlerin bir özelliği vardır: Her gün toplumun çıkarı için geleceği ilgilendiren ürünlerini geleceğe aktarma gibi özellikte olaylardır. Ve bizim devrimimizin de bu adımı, önemli ürünlerini -ki şimdiden çıkarmış- yerden çimen bitercesine çıkarıyor. Bu anlamda coşku vericidir, boşa gitmedi. Kendinizi vermeniz bence anlamlı olmuştur. Kıymetini bilirseniz, bir ömür boyu hepinize yeter. Tabii basit değil; Kürt kişiliği burada yaratıldı, biliyorsunuz. Benim için bu kişilik büyük bir çelişkiydi. Kürt kişiliği denilince ne kadar kahroluyordum; çıkış bulamıyordum. Çaresiz, örgütsüz, silahsızdım. Binlerce duygularınız ve düşünceleriniz, umutsuzluk yaymaktan başka hiçbir şey vermeyen ilişki. O insanlar, o dağlar yana yıkıla gidiyor, öyle olmamalı diye dolaşıp duruyordum. Her gezdiğim şehir, köy ve yanından geçtiğim dağ-vadi karşısında bir halk bunlara bu kadar geri düşmemeli diyordum. Buralar böyle bizim yaşamımız süresince de sahipsiz kalmamalı duygusuyla hareket ediyordum. Çok yerleri dolaşıp durdum, hatırlıyorum. Sizin dediğiniz anlamda hüzünlü şeyler oralar için geçerliydi. Hüzünlü zamanlardı, çünkü sahip çıkmama tehlikesi vardı. İnsanları görüyordum, delikanlı genç ve kızları görüyordum. İşte o zaman hüzünleniyordum. Çünkü bunlara sahip çıkamama tehlikesi vardı. İstediğimiz gibi sahip çıkamadık. Fakat şimdi öyle değil tabii. Sahip çıkma imkanı yakalandıktan sonra, hüzün yerini coşkuya bıraktı. Hani, biraz da yapmak istediğimi yapmayı başardım. Hiçbir yerde bu kadar dolaşmadım. Hiç kimse benim kadar burayı tepmedi. Aslında çok duyarlıyım, çok da duygusalım. Ancak bu yönlere fazla fırsat vermiyorum. Beni adeta başka şeyler çekiyormuş gibi, yani daha başka şeyler yapabilirsin, daha başka mevzilerde kendini çok iyi değerlendirebilirsin diye bir his var. Belki zorlanırsın diyor bana ama eğer bir kaza olmazsa, atacağın bu tarihi adım kesin tam zaferdir. Tam zafer mevzilenişi de budur. Bundan öteye insanlık onurunu canlandıran bir tutumdur. Kazalar ve talihsizlikler olabilir. Fakat bu hayatın her alanında mümkündür. Talihsizlikler, kazalar daha fazla göze alınır. Doğanın ve toplumun yasalarına baksak mümkündür, fakat doğrultunun da tutturulması ve mevzilerin çok güçlü kavranması kesin zafere götürebilir. Kazasız-belasız mevziler tutulsa, zaferin ucu görülür. Bir de kesin yürüyüş... Belki siz inanmayabilirsiniz, ama şimdi zaferin ucu yakalandı. Bir on yıl demeyin, bir beş yıl, birkaç yıl sonra belki kesin zafer de yakalanır. Yaşarsak görürüz. Tabii her şey böyle olur diyemeyiz, ama insan doğasının gerekleri devam ettirilirse, bir de bu fırsat yakalanırsa sonuç zaferdir. Kendiliğinden olmaz, biraz büyük dikkat, büyük duyarlılık, çok iyi mevzilenme, çok seri atışlar yapma, peşpeşe düşmanın bazı kalelerini daha da düşürme, daha fazla bağımsızlık bayraklarını dikme sürecine girmişiz. Umuttan da öteye oldukça planlı bir dönemin içinden geçiyoruz. Büyük sabırla, cüretle, sağduyuyla gerçek önderlere yaraşır tutumla çok koruma duyguları kadar, çok acımasız savaş biçimleriyle yürüyeceğiz ve kazanmaya çalışacağız. Durumu gerçekçi olarak değerlendirirsek, bunları söyleyebiliriz. Dolayısıyla fazla duygulanmalara veya kendini böyle bir havaya kaptırmaya da gerek yoktur. Bir yerde güzel olanı yapılmıştır. Yerinde yapılmıştır; sonuç alınmıştır ama ardını tamamlamak gerekiyor. Oldukça gerçekçiyim ve vardığım sonuç budur. Verilmiş sözlerin gerekleri bu temelde yerine getirilebilir.

Biz bundan sonra bu temelde ve daha tarihi mücadele alanlarımızda buradan aldıklarımızla savaşarak ve hem de başarılı bir biçimde savaşarak buluşacağız. Gerçek bir bayramı, onun gerçek coşkusunu, sevincini yaşayacağız. Bu temelde bundan sonra, başarılarımız ölçüsünde birbirimizi selamlayacağız ve mutlaka sözümüzün eri olduğumuzu kanıtlayacağız.

15 Eylül 1992

MAHSUM KORKMAZ AKADEMİSİ KÜRDİSTAN'A TAŞINDI

14 yıl boyunca PKK tarafından siyasal ve askeri kadroların eğitimi için bir üs olarak kullanılan Bekaa'daki Mahsum Korkmaz Akademisi geçtiğimiz aylarda yine PKK tarafından kapatıldı. Kampın kapatılması ile ilgili birçok spekülasyon yapıldı. TC'nin yayın organları yaptıkları birçok açıklamada, kampın kapatılmasının TC diplomasisinin bir kazanımı olduğunu yazdılar. Aynı yayın organları ve İçişleri Bakanı İsmet Sezgin yaptıkları son açıklamalarda, kampın kapanıp kapanmadığını tespit etmek için otuz Türk gazetecisinin kamp mekanında bizzat gözlemlemede bulunacağını açıkladılar. Yine aynı yayın organları Mahsum Korkmaz Akademisi'nin Lübnan ordusu tarafından "işgal" edildiğini yazdılar. Tüm bunlar TC devletinin ve diplomasisinin çıkmazını göstermektedir. Kampın açık olduğu dönemde kapatıldığını, kapatıldığında ise Lübnan ordusu tarafından "işgal" edildiğini ve yine kampın kapatıldıktan sonra buna inanmadıklarını ve tespit için gazeteci seferi düzenleneceğini açıklayanlar TC yetkilileri ve onun yayın organlarıdırlar.

Gerçek olan ise: Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bir durağında mücadele için bir üretim merkezi haline getirilen ve diğer bir durağında ise her şeyiyle; tüm mücadele araçları ve kadrolarıyla; disiplin ve yaşam tarzıyla; tüm cesaret ve devrimci öfkesiyle; alınteri ve direniş ruhuyla; insancıllığı ve savaş hünerleriyle; önderlik ruhu ve serîhildanlara dönüşen halk şiddeti sanatıyla Mahsum Korkmaz Akademisi PKK tarafından kapatılmış, Kürdistan'a taşınmıştır. Ve asıl gerçeğe bakıldığında TC, kampın kapatılmasını sadece cephedeki askerlerin moralinin yükseltilmesi ve psikolojik savaş için kullanmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluşu açısından ise Akademi'nin kapatılması, onlarca Akademi görevi gören kampın açılmasından sonra olmuştur. Kampın kapatılması yüzlerce yeni imkanın zorlanarak, devrimin yeni zenginliklere ulaşmasının yollarını açacaktır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihine bakıldığında, durmak bilmeyen bir yükseliş ile olağanüstü gelişmeler yaratılarak, özgürlüğe doğru yeni mevziler yaratılarak gidildiği görülecektir. TC ise savaşı tamamen kaybedeceği güne kadar, generallerin tüm askerlerini Kürdistan'dan çekecekleri, Kürdistan halkının iradesine evet diyecekleri, Kürdistan hükümetini tanıyacakları güne kadar PKK önderliğine ve savaşımıza karşı her türlü karşı-devrimci, komplocu mücadelelerini devam ettireceklerdir. PKK'nin açtığı savaş alanlarında gerilla ve halkın birleştiğini ve tam bir halk ordulaşmasına gidildiği bilinmektedir. Akademi'nin ise baştan beri üstlendiği bu görev yerine getirilmiştir. Yakın tarihimizi, Bekaa'nın Kürdistan devrimi için işlev gördüğü dönemden Akademi'nin kapatıldığı döneme kadar geçen süreyi incelediğimizde, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bu mevzisi terk edildiğinde geleceğin daha da güzel olacağını düşüneceğiz. Ve Kürdistan'da daha zenginlikte ve derinlikte bir savaşın içinde her Kürdistan köyünün bir Akademi görevi üstlen-

diğini göreceğiz.

Akademi'nin kurulması, ilk mezunlarını vermesi ve Kürdistan'da Halk Kurtuluş Ordusu'nun temellerinin atılması, karmaşık bir süreçten geçilerek, çetin bir mücadele süreci sonucunda mümkün olmuştur. Her değer didinerek, emek sarfedilerek elde edilmiştir. 1980'li yıllara baktığımızda, Lübnan Kürdistan için yabancı bir alandır. Bir tilkinin bile 15 gününü selamet içerisinde geçiremeyeceği, emperyalist ajanların cirit attığı, her gün caddelerde onlarca insanın politik suikastlere kurban gittiği, devrimci hiçbir mevzisinin olmadığı; Kürdistan devrimcilerinin ilk kez adım attıkları bir alandır Lübnan. Bu karmaşık alanda, Lübnan'ın tüm kuralsızlığı ortamında PKK önderliğinin müdahalesi söz konusudur. Bekaa'da oluşturulan devrimi örgütleme ve askerileştirme üssü, bizzat Parti Önderliği ve **Kemal PİR, Mahsum KORKMAZ, Delil DOĞAN, Mehmet GÜLER** gibi ölümsüzleşen önderler tarafından geliştirilmiş, genişletilmiştir. Nitekim bu sahada ilk askeri tatbikatı yaptıran da yine Kemal PİR yoldaştır. Çok az imkanlarla, sadece barınılabilecek bir odada, yeni alanlar açmak için olağanüstü çabalar sarfedilmiştir. Geleceğe yönelik her türlü plan burada yapılmıştır. Bu dönemde, 600 kişiyi barındırabilecek bir sığınak yapılmasına kadar her şey yapılmıştır. Kemal PİR ve arkadaşları günlerce sırtlarında taşlar taşıyarak yeni yapılar inşa etmişlerdir. Devrimin örgüt yuvası ile birlikte ilk silahlarını bulmak için amansız ve durmayan bir çaba içerisine girilmiştir.

1981 yılının Temmuz ayında PKK 1. Konferansı, olanaksızlıklar ortamında Bekaa'nın kayalıkları arasında yapılmıştır. Geçmiş mücadele pratiği burada irdelenmiş, gelecek burada çizilmiştir. Yine 20-25 Ağustos 1982'de PKK 2. Kongresi de bu alanda yapılmıştır. Kürdistan'a ilk öncü savaşçı birlikleri buradan gönderilmiştir. İsrail saldırılarına karşı kamp bir devrimci üs olarak savunulmuş ve 11 devrim şehidi burada verilmiştir. Buradan çıkılarak 1982 yılı sonunda ilk gerilla grupları oluşturulmuş ve Ağustos 1984'te Güney Kürdistan'da gerilla eğitim alanları açılmıştır. 15 Ağustos 1984'te sessizliği ile bir mezarlığı andıran Kürdistan'da silahlı mücadelenin başlaması planı Bekaa'da yapılmıştır. 21 Mart 1985'te ERNK'nin kuruluşunda Bekaa bir kumanda merkezidir. 25-30 Ekim 1986'da yapılan PKK'nin 3. Kongresi'nde ARGK'nin kurulması karara bağlanmış, böylece ordulaşmaya ilk adımı atan HRK (Kürdistan Kurtuluş Birlikleri) silahlı mücadelede yeni bir dönem başlatmıştır.

Ve nihayet Akademi'nin kuruluş çalışmaları Bekaa'da yapılmış ve sonuçlandırılmıştır. 1986'da 3. Kongre'nin kararıyla açılması kararlaştırılan Akademi ilk Kürt askeri kurumu olarak, TC ve ordusuna karşı üstün başarılar elde eden savaşçılar ve siyasetçiler yetiştirmiştir. Mahsum Korkmaz Akademisi'nin son eğitim devresi "14. Zafer Yılı" adını taşıdı. İlk devresi ise 1987 ilk yarısında oluşturulan "Mayıs Ayı Direniş Şehitleri Eğitim Devresi" adını taşıyordu. Akademi'nin 31.7.87 ile 7.8.1987 tarihleri arasında oluşturulan devre ise, **"Özgürlüğe Yürüyüş Eğitim Devresi"** ismini taşıyordu.

"Tüm dünya şahit olsun, adımlarımız sağlam, yürüyüşümüz kahramanca olacaktır" manşeti ile çıkan Mahsum Korkmaz Akademisi yayın organı **"Serkevtin"**in 1 Haziran 1987 tarihli ilk sayısının "Çıkarken" başlıklı sunuş yazısında şöyle denmektedir: *"Kürdistan tarihinde ilk defa bu Akademi'den mezun olan komutan ve siyasal görevli adayları savaşa daha bir güç katan rol oynuyor ve bundan sonra daha da yetkin biçimde savaşın yönlendirilmesinde yer alacağını kanıtlıyor."* İlk diploma töreninde yapılan konuşma ise amaç ve hedefler konusunda yol gösteriyor: *"Ulus, halk ve parti tarihimizde ilk kez bu denli örgütlü ve uzun süreli bir biçimde gerçekleşen bu faaliyetler, düşmanın çapul sürülerini dağıtarak Kürdistan'dan temizleyecek olan Kürdistan Halk Kurtuluş Ordumuzun temelleri atılmıştır. Bunun içindir ki bizler, sıradan bir ordu biriminin yöneticileri olarak değil, Halk Kurtuluş Ordumuzun koruyucuları, halkımızın önderleri ve örgütleyicileri olarak devrimci pratiğe yürüyoruz... Yoldaşlar! Halkımızın ölümsüz önderlerinden şehitler şehidi* ***Mahsum Korkmaz*** *yoldaşın adını taşıyan bu okuldan mezun olmak, bizim için şereflerin en büyüğüdür. Bu, bizim için paha biçilmez enginlikte bir güç, onur ve gurur kaynağıdır. Buradan mezun olup devrimci savaş alanına giderken O'nun adını taşıyan bir okuldan mezun olmanın ne anlama geldiğini çok iyi bileceğiz. Devrimci yaşamımız boyunca O'nun anısını kendimize rehber edinecek, O'nun yolundan şaşmadan yürüyeceğiz. Vatanımızda yeni bir yaşamın yaratılması için partimiz önderliğinde başlatılan* ***Özgürlük Yürüyüşü****'ne katılan siz değerli yoldaşları içtenlikle kutluyor, vatan ve halk için savaşımımızda üstün başarılar diliyoruz."*

"Kürt kişiliği burada yaratıldı..."

1988 ortalarında, 62.000 kişilik gücüyle, tank ve helikopteriyle bir hafta boyunca Cudi dağında 100 ARGK savaşçısına karşı saldırıda bulunan TC tek bir gerillayı şehit edememiş, esir alamamıştır. İşte Mahsum Korkmaz Akademisi'nin ilk faaliyetlerinde önüne koyduğu hedef için yarattığı savaşçı böylece Kürdistan'da uzun mesafeli ve kati sonuçlar alan bir muharebeci olarak donatılmıştır.

Akademi, yeni Kürt insanını yaratmada, Kürdistan toplumunun kurallarını oluşturmada öncü bir rol oynamıştır. İnsani değerlerden toplumsal değerlere kadar, tümü ile ilgili yeni yön burada tayin edilmiştir. Kolektivizme varmak için insan her gün yeniden emeklemeyi burada öğrenmiştir. Arkadaş, dost, ahbap ilişkilerinin, ulusal kurtuluş mücadelesinde hiçbir zaman tıkayıcı bir rol oynayamayacağı, hatayı saklamanın toplumsal bir suç olduğu, insanın hatalarından arınmadan savaşçı olamayacağı Akademi'de öğretilmiş ve tüm bunlar günü gününe Kürdistan'a taşınmıştır. Mahsum Korkmaz Akademisi bilinci ve savaşı halka götürerek ve halkın onu devralması ve kavraması ölçüsünde görevini yerine getirerek, yeni görevler ve iş alanları açan bir öğretim kurumu, halk üniversitesi olmuştur.

Che Guevara'nın deyimiyle, bir gerilla *"Yaşamını gerçekten gerekli olduğu zaman tehlikeye atmalıdır", "Gerilla her tehlikeli durumu soğukkanlı karşılamalı, savaşın iyi ve kötü yanlarını seçebilmelidir", "Gerillalar hiçbir şartta yaralı yoldaşlarını mücadele alanında geride bırakmamalıdırlar ve onları karşı tarafın 'merhametine' terk etmemelidirler", "Gerilla konaklamak için kampını hızlı bir biçimde inşa edip yıkabilmelidir", "Gerilla düşmanın her çemberini yarabilecek güç ve kabiliyete sahip olmalıdır."*

Bunun gibi daha birçok askeri konularda eğitilen ve giderek özgür bir insanın yaratılması için gerekli olan özelliklerle donatılan gerilla, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık savaşına kazanılması temelinde mücadelesini yürütmüştür. Halka, "Sosyal adaletin yalnız barışçıl araçlarla yürütülemeyeceğini, tam tersine barışın kendilerini zorla iktidarda tutan sömüren sınıflar tarafından yararlandığını" öğretme sanatını geliştiren gerilla, kendisiyle halk arasındaki mesafeyi kısa bir zamanda kapatmasını başarmıştır.

Özellikle belirtilmesi gereken ve gelecek açısından hayati önem taşıyan nokta ise, gerilla yaşamında kazanılan deneyimlerin Kürt halkına mal edilmesidir. Gerilla ikircikli yaşama karşı amansız bir mücadele geliştirmiş, düşmana karşı mücadelede zayıf düşen, yalpalayan unsurlara karşı yargılayıcı olmuştur. 1990'dan sonra bu pratiğin Kürt halkının yaşamına egemen olduğunu göreceğiz. Kürdistan'da halk yalnız direnmesini bilen, taviz vermeyen insanı onaylamaktadır. Korkaklar ve yalpalayanlar ile halk arasındaki mesafe uçurum olmuştur. Gerilla yabancılaşmaya karşıdır. İnsanın kendisine ve davasına dönüşünü yaşamın en önemli kanunu yapmıştır. Kürdistan'da halk Kürdistanlı'lığa yabancılaşan her çalışmaya karşı örgütlü tepkiler geliştirmiştir. Halk sahte Kürtlüğe ve yurtseverliğe teşhis koymuş, ülkeye ve halka yabancılaşmayı yargılamıştır. Kürdistan yabancı güçlerden arındırılmaya çalışılmıştır. Gerilla sahte "önderleri" halka göstermiş ve bu alanda toplumsal muhalefeti örgütlemiştir. Halk giderek gerçek olmayan önderliklerin asıl yüzlerini görebilmiş, Avrupa'ya iskan eden reformist-uzlaşmacı tüm güçleri, devriminin karşısında görmüş, onları Kürtlük ve devrimciliğe karşıt görerek yargılamıştır.

Akademi yaşamı Kürdistan yaşamını örgütlemiştir. TC askerinin "teslim ol!" tehdidine halk silah ile cevap vermektedir. Gerilla tüm TC sınırlarını aşarak kendi kanunlarını oluşturarak bağımsızlığa doğru ilerlerken halka öğretmiştir. Halk, kendi kanunlarını oluşturmuştur. Kürdistan'da TC yargı organları yerine halkın yargı organlarını oluşturmuştur. Halk açık bir şekilde kendi gücüyle yönetmek ve yönetilmesini öğrenmiştir. Gerilla özgürlüğünü halka malletmiş, halk ise TC otoritesine karşı öz gücünü koymuştur. Kürdistan'da TC iktidar olamamaktadır. Bugünden embriyon biçiminde gelişen iktidar olma yolunda Kürt halkı her geçen gün öğrenmekte, gerilladan dersler almakta ve gerillaya öğretmektedir.

Gerilla halka siyaseti götürmüştür. Halk uluslararası ve ulusal alanda düşmanlarını tanıyabilecek düzeye gelmiştir. Bu ise, dünyanın en bilinçsiz bırakılmış bir halkının, özgürlüğe olan özleminden hareketle, bilim ve siyaseti en kısa zamanda öğrendiğini göstermektedir. TC yıllarca Kürt halkını planlı olarak geri düzeylerde tuttu. Hemen hemen herkes, hatta reformist ve işbirlikçi sol Kürt halkının ancak yüzyıllar sonra ileri bir halk olarak değişebileceğini söylüyordu. 1980'li yılların ilk yarısından sonra ise gerilla çok kısa bir zaman içerisinde Kürt halkını değiştirdi; bilincini geliştirdi, düşmanını tam olarak tanımasını sağladı, kendisini sevmesini ve saymasını, savaşmasını öğretti.

Tüm bunlar olurken, gerilla hareket halindeyken, Akademi hareket halindeydi; gerilla öğretirken Akademi öğretiyordu; gerilla ve halkın yaşadığı yerde Mahsum Korkmaz Akademisi yaşıyordu.

1990'dan sonra hızlı bir şekilde gerilladan öğrenen, yaşamın direnişlerinden, düşmanın saldırılarındaki tecrübelerinden kahpeliklerin, ihanetin açtığı yaralara bakarak, öğrenen halk güç haline geldikçe, bu oranda Akademi görevini yerine getiriyordu.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin en önemli pratiklerinden biri de Kürt kadınının yaşamda devrimcileşmesini sağlaması ve onu Kürt toplumunun en dirençli insanı haline getirmesidir. Kürdistan ulusal kurtuluşunda kadının sayısal katılımı diğer kurtuluş hareketlerine oranla çok daha fazladır. Hatta ulusal kurtuluş mücadelelerinde en fazla kadınların katılımının olduğu devrimin Kürdistan'da geliştiği söylenebilir.

Latin Amerika ülkelerine baktığımızda, kadının devrimdeki rolünün sınırlı bazı görevlerle belirlendiğini görürüz. En önemlisi kadının gerilla savaşına bizzat katılması prensip olarak kabul edilmişse de bu devrim süresinde az bir sayı ile sınırlı kalmıştır. Gerilla ve gerilla yaşamı konusunda zengin teorik önermeleri olan gerilla öğretmeni Guevara, yazılarında, kadına daha fazla yemek yapma, kuryelik yapma, sağlık ile ilgilenme vb. önermelerde bulunmuştur. Devrimden sonra da birçok ülkede kadın bizzat devrimin taşıyıcısı olmamıştır. Kadın, devrimini yapan birçok ülkede ikinci planda kalmış ve devrim ile bütünleşmemiştir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde, özellikle PKK önderliğinin kadın konusundaki önerme ve çözümlemeleri ve bunun Akademi'de canlı yaşama geçirilmesi, Kürt kadınının zincirlerinin kırılmasının başlangıcını oluşturmaktadır. Burada, kadın devrim için gereklidir gibi bir önerme yapılmamaktadır. Kadın da devrime hizmet etmelidir denmemektedir. Yani kadını ikinci sırada sayan, yedek gören yaşama karşı bir savaş açılmıştır. Kadın ve erkeğin kurtuluşunun devrimi yapmakla mümkün olduğu hayatta ispatlanmıştır. Akademi, ezilmek istemeyen her insanın savaş alanı haline getirilmiştir. Otoriteye, zulüm ve horlanmaya karşı olan kadın, Akademi'de dirilmesini öğrenmiştir. Gerilla kadın, özgürlüğü ev kadınına taşımıştır. Kadın propagandist, ajitatör, gerilla olmuştur. İlk defa kadın utanmadan, sıkılmadan caddelere çıkmış, konuşmuş, tartışmıştır.

Geriye ne kalıyor. Eğer bir halk örgütlüyse ve özgür olmak için savaşmaya kararlıysa, onu sevk ve idare edebilecek öncüleri olmak durumundadır. Akademi bu görevi yerine getirdi ve kendisini kanalize etti. Bugün Kürdistan'da kurulan birçok gerilla eğitim birimleri Akademi'nin görevlerini devrettiği savaş okullarıdırlar.

Akademi kapatıldı; kapatıldığında Kürdistan'a taşınmıştı bile. Akademi PKK'nin kararı ile kapatıldı. 10.000 gerillanın eğitimden geçerek, Kürdistanlaştığı Akademi yüzbinleri yarattı. Milyonları örgütledi, mücadelede önemli mevziler kazandı. Akademi'nin işlevlerini Kürdistan devraldı. Böylece kapanış günü gerillalar Başkan APO'yu dinlerlerken gözlerinde yeni bir umut beliriyordu. Başkan, *"Biz daha kabiliyetimizin önemli bir bölümünü pratiğe geçirmedik. Yakında dünyayı hayretler içerisinde bırakacak devrimci atılımlar yaratacağız. Zafer yakındır. Dünya, yakında Kürdün yükselişine tanık olacaktır"* diyordu. Akademi öğrencileri, yoktan var edilen Bekaa ve Akademi'yi terk edip görev alanlarına gitmeden önce birlikte tartışıyorlar. Herkes kampta bulunan her şeyin Kürdistan'a taşındığının, kendilerinin olmayan bir ülkenin toprakları üzerinde önemli bir tarihin yaşadığının bilincinde olarak ayrılıyorlar. Ancak açılan alanlara umutla adımlarını atmak kararlılığıyla ilerliyorlar. Her gerilla yüzlerce yeni savaş alanı örgütleyecek kadar güçlü olduğunu hissederek adımlarını atıyor. Geride, tarih dışında, "PKK Ortadoğu Şehitliği" kalıyor. Yakın Lübnan köylerinde bir hüzün var. Bir Lübnanlı, *"Bu alanda iki şey beni çok duygulandırdı: PKK'liler buraya girdiler, uzun dönem burada yaşadılar, hiç kimseyi rahatsız etmediler, evliya gibiydiler, bu beni çok etkiledi. Şimdi de sessizce ve hiç kimse farkına varmadan gidiyorlar, bu beni çok duygulandırdı"* diyor ve gerillaları uğurluyor.

Çevre köy sakinleri PKK şehitlerinin kendi şehitleri olduğunu söylüyorlar. Şehitliğe göz bebekleri gibi bakacaklarına and içiyorlar.

Akademi en zor şartlarda başarıyla görevlerini yerine getirdi ve Kürdistan'a mal oldu. Dört bir yanı düşmanla çevrili bir bölgede, emperyalizmin ve onun işbirlikçi yönetimlerinin teslim almak istedikleri dünyada yeni bir mücadelenin ve direnmenin yollarını açtı. Bekaa dengelerin altüst olduğu bir dönemde sosyalizm için yeni ufukların açılması için hayati bir rol oynadı. Kürt kitlelerinin ve kadrolarının saflaşmalarını sağladı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulusal ve uluslararası mevzilenmesi için muazzam bir örgütlülük ve güç yarattı. Amerika'nın "yeni dünya düzeni"ne dur diyen en önemli güç PKK olmaktadır. Alan olarak da Akademi bunun örgütlenmesi için çok önemli bir rol oynadı.

Geldiğimiz noktada ise, yeni mevzilenmeler yaratmak, daha üst düzeyde politik manevralar yaratmak üzere, PKK Bekaa'yı kapattı.

PKK muazzam savaş alanları açacaktır. Halkımız tüm bir ayaklanmaya hazırlanacaktır. Kürdistan'ın bağımsızlığını, Kürt halkının özgürlüğünü hiçbir kuvvet engelleyemez. Dünya gözlerimizin içine bakıyor. Başımız şehitlerimiz önünde eğik, dünya önünde ise diktir. Mutlaka kazanacağız.

Mahsum Korkmaz Akademisi Kürdistan'da yaşıyor yaşayacak!

Gerilla ulusal ordulaşmada, halkımız ulusal meclisini oluşturmada kararlı adımlarla faşist TC'nin üzerine yürüyor

22 Eylül 1992: Êlih (Batman)'te Tekel Müdürlüğü'nde mevsimlik işçi olarak çalışan **M. Halis Güleryüz** (35) evine giderken kontralar tarafından öldürüldü.

22 Eylül 1992: Batman TPAO Bölge Müdürlüğü'nde işçi olarak çalışan ve bir ayağı sakat olan **Selahattin Kiniş** (45), Karşıyaka Mahallesi'nde bir kahvede otururken kimliği belirsiz kişilerce silahlı saldırı sonucu öldürüldü.

22 Eylül 1992: Amed'in Pasûr (Kulp) ilçesindeki Tekel Yaprak Tütün Deposu gerillalarımız tarafından yakıldı. İlk belirlemelere göre 660 ton tütünün yandığı bildirildi.

22 Eylül 1992: Şirnex (Şırnak)'in Şenoba ilçesi yakınlarında bulunan Meşedağı'nda operasyon yapan düşman güçleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 4 asker öldü, çok sayıda asker ve korucu da yaralandı.

22 Eylül 1992: Şirnex'in Hezex (İdil) ilçesi Özen köyünde düşmanın kuşatmaya aldığı bir gerilla çatışmadan sağ kurtulamayacağını anlayınca son kurşunu kendisine sıkarak şehit düştü.

22 Eylül 1992: Mêrdîn'in Stewr (Savur) karayolunu kesen gerillalarımız kimlik kontrolü yaptılar. Kontroller sırasında Savur SHP İlçe Başkanı Nizamettin Açan, Dereciçi köyü muhtarı ve Yüksel Şarapları Fabrikası sahibi Cercis Yüksel ile ilçede marketi bulunan Hüseyin Gündoğdu'yu ölümle cezalandırdılar.

22 Eylül 1992: Êlih'in Qabilcewz (Sason) ilçesi kırsal alanında düşman güçleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 5 asker öldü, 2 korucu yaralandı ve 1 gerilla da şehit düştü.

22 Eylül 1992: Mêrdîn'in Nisêbîn ilçesi Akarsu bucağına bağlı Yavruköy'ün yoluna gerillalarımızın döşediği mayına çarpan bir minibüs havaya uçtu. Araçta bulunan Nihat Yakut ve Gayret Yaman öldü, Tekin Yaman da yaralandı.

23 Eylül 1992: Mûş'ta operasyon için Kızılağaç bucağına giden düşman askerlerine ARGK gerillaları pusu kurarak 1 askeri öldürdüler.

23 Eylül 1992: İstanbul'da "Sarayburnu" adlı yolcu vapuru Kürdistanlı yurtseverler tarafından yakıldı. Yangında can kaybı olmadı. Yurtseverler, Kürdistan'daki barbar uygulamalara karşı misilleme olarak vapuru yaktıklarını bildirdiler.

23 Eylül 1992: Nisêbîn'de **Mehmet Can** (59) isimli kişi, kimliği belirsiz kişiler tarafından öldürüldü.

23 Eylül 1992: Bêdlîs (Bitlis)'in Çeltik köyü yakınlarında bir gerilla birliğimizle düşman güçleri arasında çıkan çatışma tam üç gün boyunca sürdü. Çatışmada 10 asker öldü, 20'den fazla asker de yaralandı. Çatışma bölgesine havadan ve karadan takviye birlikleri yollayan düşman çatışmanın hemen ardından geniş çaplı bir operasyon başlattı.

23 Eylül 1992: Amed il merkezine bağlı Bağivar köyü bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. Botiler Kıraathanesi'nde kimlik kontrolü yapan gerillalarımız, listede isimleri bulunan hizbi-kontra elemanlarından 6 kişiyi yanlarına alarak köyden ayrıldılar.

23 Eylül 1992: Amed'in Bismil ilçesine bağlı Aslanoğlu köyü yakınlarında bulunan Shell petrol istasyonu gerillalarımız tarafından basıldı. Görevlileri etkisiz hale getiren gerillalar, istasyonu ateşe vererek yaktılar. İstasyon tamamen kullanılmaz hale getirildi.

24 Eylül 1992: Pirrîn (Adıyaman)'e bağlı Çığ (Sarıkaya) köyüne baskın yapan bir gerilla birliğimizle korucular arasında çatışma çıktı. Çatışmada 2 korucu ağır yaralandı.

24 Eylül 1992: Dersim'in Pûlûr (Ovacık) ilçesinde bağlı Laç deresi yakınlarında karayolunu kesen bir gerilla birliğimiz kimlik kontrolü yaptıktan sonra İller Bankası'na ait bir aracı da ateşe vererek imha etti.

24 Eylül 1992: Amed'in Çinar ilçesine bağlı Merpelat köyüne baskın düzenleyen gerillalarımız köyün sahibi Müfrit ağaya ait 5 traktörü yakarak imha ettiler.

24 Eylül 1992: Amed'in Pasûr ilçesinin bir gerilla birliğimiz tarafından basılmasından sonra düşman hava kuvvetlerine bağlı 5 jet uçak ile 4 helikopterin Kosar dağları ile Ağaçlı beldesi, Kaynak, Narlıca ve İslamköy çevresindeki ormanlık alanları bomba yağmuruna tuttuğu bildirildi.

24 Eylül 1992: Amed'in Bağlar semtinde bir hizbi-kontracının dükkanına bomba atıldı. Olayda ölen ya da yaralanan olmadı; dükkanda büyük hasar meydana geldi.

24 Eylül 1992: Amed'in Farqîn (Silvan) ilçesinde berberlik yapan **Cevat Kaplan** dükkanının önünde hizbi-kontraların silahlı saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

24 Eylül 1992: Amed'in Erxanî (Ergani) ilçesi Buğday Pazarı Camisi imamı **İsmet Demir** kontr-gerilla tarafından silahlı saldırı sonucu öldürüldü. İsmet Demir'in, çevresinde çok sevilen bir yurtsever olduğu bildirildi.

24 Eylül 1992: Êlih'de taksi şoförü **Sami Işık** hizbi-kontralar tarafından silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Yurtsever biri olarak çevresinden tanınan Sami Işık'ın kendi taksisi içinde elleri kırılarak ve ağzından kurşunlanarak vahşice katledildiği bildirildi

25 Eylül 1992: Amed'in Bağıvar köyündeki Botiler Kıraathanesi'nden alınan 6 hizbi-kontra elemanından 3'ünü gerillalarımız ölümle cezalandırdı. Diğer 3 hizbi-kontra elemanı ise gerillalarımızın elinde bulunuyor.

25 Eylül 1992: Şirnex-Qilaban (Uludere) karayolu bir gerilla birliğimiz tarafından kesilerek ulaşıma kapatıldı. Kimlik kontrolleri sırasında "dur" ihtarına uymayan ve korucuları taşıyan bir araca ateş açıldı. Açılan ateş sonucu 5 kişi yaralandı. Başka bir araçta bulunan 1 korucu ölümle cezalandırıldı, 4 korucu da gerillalarımız tarafından birlikte götürüldü. O esnada olay yerine giden düşman güçleriyle gerilla birliğimiz arasında çatışma çıktı. Her iki tarafın da kayıpları konusunda henüz bilgi alınamadı.

25 Eylül 1992: Erzirom (Erzurum)'un Çad (Çat)-Kehnireş (Karlıova) karayolu bir gerilla birliğimiz tarafından kesilerek kimlik kontrolü yapıldı. Esir alınan bir TC askeri halkın ısrarlı istemleri üzerine serbest bırakıldı. Bir tanker de ateşe verilerek yakıldı. Olay yerine giden düşman güçleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmada her iki tarafın da kayıpları konusunda henüz bilgi alınamadı.

25 Eylül 1992: Pasûr'da ANAP ve DYP ilçe binalarına molotof kokteyli atıldı. Binalarda çıkan yangınlarda maddi hasar meydana geldi. Ölen ya da yaralanan olmadı.

25 Eylül 1992: Amed'in Farqîn ilçesi Azizoğlu caddesinde **Rauf Kırtay** (33) hizbi-kontra elemanı bir kişinin silahlı saldırısı sonucu öldürüldü. Halk saldırganı kovalayarak yakalamak istedi. Saldırgan kaçıp Şevket Güzel'e ait binaya sığınarak otomatik silahla halkın üzerine ateş açtı. Daha sonra polisler gelip saldırganı alıp götürdüler.

25 Eylül 1992: Êlih'in Karşıyaka Mahallesi'nde marangozluk yapan **Cengiz Demir** (24) hizbi-kontracılar tarafından atölyesinin önünde öldürüldü.

25 Eylül 1992: Amed'in sebze hali yakınlarında köy korucusu Galip Bilici ölümle cezalandırıldı.

25 Eylül 1992: Wan'ın Elbak (Başkale) ilçesi Demirbilek köyü korucularından Mehmet Mühürcü tarlasına döşenen bir mayına basarak ağır yaralandı.

25 Eylül 1992: Bêdlîs'in Çeltik köyü yakınlarında, Şeyhciman mıntıkasında gerilla birliğimizle düşman güçleri arasında çıkan çatışma 18 saate yakın sürdü. Görgü tanıkları 10 askerin öldüğünü, 20 askerin de yaralandığını bildirdi. Düşman kayıplarını gizleyerek 8 askerin ve 18 gerillanın öldüğünü açıklamıştı.

26 Eylül 1992: Bir ARGK birliğimiz hudut boyunu denetlemekten dönen bir düşman konvoyunu Hezex'e 5 km uzaklıkta bulunan Herbak köyü yakınlarında pusuya düşürdü. Araçlardan birinde bulunan 2. Hudut Tabur Komutanı Yarbay Muammer Yüzsüren ile 1 astsubay, 7 asker öldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Araçların tümü imha edildi. Eylemde kamulaştırılan malzemeler ise şunlardır: 3 adet M-16, 1 adet akrep silahı, 3 adet G-3, 2 adet tabanca.

26 Eylül 1992: Mêrdîn'in Nisêbîn ilçesine bağlı Habise (İlkadım) köyü yakınlarında gerillalarımızın döşediği mayına çarpan bir askeri araç imha oldu. Araçta bulunan 5 asker öldü, 3 asker de yaralandı.

26 Eylül 1992: Wan'ın Şax (Çatak) ilçesine bağlı Heşet (Belduk) köyüne giden korucuları taşıyan bir minibüsün gerillalarımızın yola döşediği bir mayına çarpması sonucu 2 korucu yaralandı.

26 Eylül 1992: Şirnex'in Qilaban (Uludere) ilçesinde 3 korucu gerillalarımız tarafından ölümle cezalandırıldı.

26 Eylül 1992: Uzungeçit köyü korucularını taşıyan bir taksi, bir gerilla birliğimiz tarafından Qilaban ile Elk (Beytüşşebap) arasında durduruldu. Uzungeçit köyü korucularından 3 kişi ölümle cezalandırıldı, bir kişi ise ağır yaralandı.

26 Eylül 1992: Şirnex'de korucu aşireti olan Tatarların yaşadığı mahallelerden bir kaç el atılan mermi üzerine, düşman güçleri bunu bahane yaparak yurtseverlerin bulunduğu mahalleleri yeniden top atışına tuttu ve otomatik silahlarla taradı. Birçok ev ve işyeri tahrip oldu. Düşman güçleri yine, "Şırnak'ı PKK'liler bastı" yalanına sığındı. Ölen ya da yaralananın olmadığı, halkın geceyi sığınaklarda geçirdiği, hiçbir ARGK birliğinin Şirnex'e girmediği bildirildi.

27 Eylül 1992: Bêdlîs'in Motkî (Mutki) ilçesine bağlı Parsing (Yumrutepe) ve Tax (Çığın) köyleri arasında bir gerilla birliğimiz tarafından operasyondan dönen bir düşman konvoyuna pusu atıldı. Çıkan çatışmada 1 üsteğmen, 10 asker, 1 korucu ve 1 sivil öldü, 4 asker de yaralandı. Olaydan sonra düşman kayıplarını gizlemek için Bêdlîs-Motkî karayolunu trafiğe kapattı.

27 Eylül 1992: Amed'in Licê ilçesi Üçdamlar köyü karakolu bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. Düşman güçleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 4 asker ve bir köylü öldü, 3 asker de yaralandı.

27 Eylül 1992: Dersim'in Kortasor (Yeşilkaya) köyünde bulunan Ahmet Karataş, daha önce gerillaları ihbar ettiği ve şahadetlerine sebep olduğu için gerillalarımız tarafından ölümle cezalandırıldı.

27 Eylül 1992: Mêrdîn'in Midyad ilçesi İdil caddesindeki Çağdaş Lokantası'ndan çıkan **Necdet Aslan** (39) ve Süleyman Doğanay'a kontralar tarafından ateş açıldı. Necdet Aslan olay yerinde öldü, Süleyman Doğanay da ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

27 Eylül 1992: Amed'in Bağlar semtinde Layık İpek'e ait kuaför salonu Türk bayrağı asmadığı için hizbi-kontralar tarafından gece yarısı yakıldı.

28 Eylül 1992: Dersim'in Pilêmorî (Pülümür) ilçesi yakınlarına pusu atan gerillalarımızın operasyona giden düşman aracına saldırmaları sonucunda 1 komando askeri öldü.

28 Eylül 1992: Mêrdîn'in Midyad ilçesi yakınlarında düşman güçleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

28 Eylül 1992: Amed'in şehir merkezinde Musa Anter'in anısına kepenkler indirildi, şoförler de kontak kapatınca otobüs seferleri yapılamadı. Amed'de nöbetçi eczane ve fırınların dışında olan işyerlerinin hemen hemen hepsi kepenklerini kapattı.

28 Eylül 1992: Kosar (Kızıltepe) Tepebaşı Mahallesi'nde polis Kemal Sunar ölümle cezalandırıldı.

28 Eylül 1992: Mûş'un Milazgir (Malazgirt) ilçesine bağlı Görkoyu köyü yakınlarında devlete ajanlık yapan Bedrettin Yılmaz gerillalarımız tarafından ölümle cezalandırıldı ve ağzına bir miktar para konuldu.

28 Eylül 1992: Şirnex'in Qilaban ilçesi Ortaköy jandarma karakoluna gerilla birliğimiz bir saldırı düzenledi. Saldırıda 4 asker öldü, 6 asker de yaralandı.

28 Eylül 1992: Amed'in Bismil ilçesi Tepe beldesindeki düşmana ait binalar bir gerilla birliğimiz tarafından tarandı.

28 Eylül 1992: Grîdax (Ağrı)'ın Zêdkan (Eleşkirt) ilçesine bağlı Hürriyet köyü çıkışında Yunus ve Yavuz Yaşar, Songül Yıldız silahlı saldırı sonucu yaralandılar. Olayın kimler tarafından gerçekleştirildiği henüz tespit edilemedi.

29 Eylül 1992: Mûş'un Kozme (Sason) dağları eteklerinde gerillalarımızla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 4 asker öldü, 12 asker de yaralandı. Olay sonrasında çatışma bölgesinde bulunan Eralan köyüne düşman güçleri baskın yaparak **Nihat Ertuğrul** (24) adındaki köylüyü kurşuna dizdiler.

29 Eylül 1992: Êlih'in Hezo (Kozluk) ilçesine 25 km uzaklıktaki Bekirhan köyü jandarma karakoluna bir gerilla birliğimiz tarafından baskın düzenlendi. Çıkan çatışmada ölen ya da yaralanan olmadı.

29 Eylül 1992: Wan'ın Şax ilçesine bağlı Sugeldi köyü bir gerilla birliğimiz tarafından basıldı. İki gerillamızı arkadan alçakça vurarak katleden korucu Sunaz'ın evine saldırıda bulunuldu. Bu esnada evde bulunan 8 korucu öldürüldü.

30 Eylül 1992: Dersim, Bazîd (Doğubeyazıt) ve Adana'da (Kürtlerin yoğunlukta olduğu mahallelerde) Musa Anter'in öldürülmesini ve HEP yöneticilerinin gözaltına alınmasını protesto etmek amacıyla esnaflar kepenk indirdi, şoförler de kontak kapattı.

30 Eylül 1992: Mêrdîn'in Mehsert (Ömerli) ilçesi Ovabaşı ve Çatalyurt köyleri arasında gerillalarımızın döşediği bir mayına çarpan bir askeri araçta bulunan 1 asteğmen, 1 asker ve 1 korucu öldü.

30 Eylül 1992: Bêdlîs'in Xîzan (Hizan) ilçesi ile Tûx (Tatvan) ilçeleri arasındaki karayolunu kesen gerillalarımız 4 saat süreyle kimlik kontrolü ve yolculara yönelik propaganda yaptılar. TEK'e ait bir aracı da yakarak imha ettiler.

30 Eylül 1992: Serhedan'ın (Kars) Kümbetli köyünde **Hüseyin Esrari** (16) adlı bir çoban arazide bulduğu bir bombanın elinde patlaması sonucu yaşamını yitirdi. El bombasının düşman askerlerinden düştüğü bildirildi.

30 Eylül 1992: Erzirom'un Tatos (Tekman) ilçesinde düşman güçleri 4 işyerini basarak tahrip ettiler. Esnaflardan Mustafa Yıldırım ve ilçenin Beyköyü muhtarı Süleyman Özbeyköylü gözaltına alındı. Aza Cafer Köse ise köy meydanında düşman askerleri tarafından dövüldü.

30 Eylül 1992: Girgê Amo (Silopi) düşman güçleri tarafından top atışına tutuldu. Düşman askerleri esnaflara zorla kepenkleri kapattırıp ilçe sokak ve caddelerinde rastgele ateş ettiler. Daha sonra da top ve roket atışları yapıldı. Ölü ve yaralılar konusunda henüz bilgi alınamadı.

1 Ekim 1992: Bêdlîs merkeze bağlı Cevizdalı köyü bir ARGK birliği tarafından basıldı. Tümü korucu olan Cevizdalı köyünü kuşatmaya alan gerillalar, koruculara sürekli "teslim olun" çağrısı yaptılar, ama korucular bu çağrıya hep silahla karşılık verdiler. Bunun üzerine gerillalar korucuların kadın ve çocuklarını evlerden uzaklaştırarak bir noktada tuttular. Buna karşılık korucular teslim olmayı kabul ettiler. Korucular köyün meydanına toplatıldı. 4 korucu köy meydanına gelmeyerek karşı koyunca ölümle cezalandırıldı. Korucuların silahlarını alan gerillalar bir daha koruculuk yapmamaları için köylülere uyarıda bulundular.

Tam da bu sırada bir düşman birliği köyü kuşatma altına aldı. Koruculardan bazıları düşman askerlerine sığınmak için onlara doğru koştu. Gerillalar, "dur" ihtarına uymayan bazı korucuları taradılar. Bu arada köyün hakim tepelerine

mevzilenmiş olan düşman panzerleri ateş etmeye başladı. Askerler köylüleri hedef alarak ateş ettiler. Gerillalar köylülere yere yatmalarını söyleyerek çatışmaya girdiler. Düşman askerleri çocuk, kadın, yaşlı, genç demeden 44 kişiyi katlettiler, evleri hedef alarak top atışına tuttular.

1 Ekim 1992: Şemzînan (Şemdinli) Rûbarik Taburu, Masîkûr ve Girane karakollarına Ana Gerilla Birlikleri bir baskın düzenlediler. Baskında Rûbarik Taburu tamamen ele geçirildi. Karakollar yerle bir edildi. Baskın sırasında çıkan çatışmada 400'den fazla asker, 100 köy korucusu öldürüldü. Rûbarik Taburu'ndaki tüm silah ve mühimatlara el konuldu. Eylemde 44 gerilla çatışmalarda şehit düştü. Bu eylemde iki çete köyü de tamamen imha edildi.

1 Ekim 1992: Amed'in Pîran (Dicle) ilçesine bağlı Kalo köyü gerillalarca basıldı. Köy korucusu Ali Karakoç ölümle cezalandırdı.

1 Ekim 1992: Farqîn'in Feridun Mahallesi'nden iş yerlerine giderken şehit gerilla **Zeki BUDAK'**ın kardeşleri olan **Medeni** ve **İhsan Budak** adlı kardeşler hizbi-kontralar tarafından silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Bu olaydan birkaç saat sonra çevrede hizbi-kontracı olarak tanınan Nuri Korhan ve torunu Ebedin Korhan silahla taranarak ölümle cezalandırıldı. Aynı saatlerde Altınbulak çeşmesi yakınlarında da Fırat Bakır (18) isimli hizbi-kontracı silahla taranarak ağır yaralandı.

1 Ekim 1992: Amed'in Pasûr ilçesine gelen bir askeri aracı gerillalarımız pusuya düşürdü. Araçta bulunan 1 assubay öldü, 4 asker de yaralandı.

1 Ekim 1992: Kosar ilçesi Bimiri (Yaşar) köyünde mevzilenen düşman askerleri evlerine gitmekte olan Hıdır ve Ömer Bozan'a "Dur" ihtarı yapmadan ateş açtı. Daha sonra gözaltına alınan bu iki kişiden henüz haber alınamadı.

1 Ekim 1992: Bêdlîs'in Motkî ilçesine bağlı Geyikpınarı köyünde oyun oynayan bir çocuğu düşman askeri bakkala yumurta almaya göndermek istedi. Çocuk yumurta almaya gitmeyince asker, çocuğu 15 metre yükseklikteki bir kayalıktan aşağıya attı. Ahmet Temel (9) adındaki çocuk hastanede yoğun bakıma alındı.

1 Ekim 1992: Licê komando tugayından yapılan havan atışları çevre köylere isabet etti. Bir havan topunun Bayrı köyüne düşmesi sonucu nişanlı kız **Meyve Akçiçek** (19) parçalanarak yaşamını yitirdi.

1 Ekim 1992: Farqîn-Amed-Mêrdîn karayolunu bir gerilla birliği Sultanşeyhmus mevkiinde kesti. Gerillalar kimlik kontrolü yaparak PTT'ye ait bir aracı da yaktı. Aynı esnada Amed-Farqîn karayolu başka bir gerilla birliğimiz tarafından kesildi. Kimlik kontrolü yapıldı. Olay yerine gelen polislerle gerillalar arasında çatışma çıktı, ölen ve yaralanan olmadı.

1 Ekim 1992: Mêrdîn'in Şemrex (Mazıdağı) ilçesine bağlı Derecik ve Gürgöze köylerine gerillalar tarafından baskın yapıldı. Ajanlık yapan Davut Acur ve İsa Efe ölümle cezalandırıldı.

1 Ekim 1992: Riha (Urfa)'nın Girê Sor (Siverek) ilçesine bağlı Büyük Kerkeş (Çavuşlu) köyüne gerillalar baskın düzenlediler. Abdülkadir Karakaş adlı ajan sorgulandıktan sonra ölümle cezalandırıldı.

1 Ekim 1992: Serhedan'ın Têkor (Digor) içlesine bağlı Koca köyünü, gerillalar köyde bulunuyor bahanesi gösterilerek basan düşman güçleri tüm köy halkını köy meydanında toplayarak 8 saat boyunca işkence yaptı.

1 Ekim 1992: Bêdlîs'in Norşîn ilçesini düşman güçleri taciz ateşine tuttu. Rastgele ateş edilerek panik yaratılmak istendi.

1 Ekim 1992: Mûş'a 15 km uzaklıktaki Devlet Üretme Çiftliği'ni basan gerillalar, görevlileri etkisiz hale getirerek çiftlik binasını benzin dökerek yaktı. İlk belirlemelere göre 7 milyar TL maddi zararın olduğu bildirildi.

3 Ekim 1992: 1 Ekim günü gerillalar bir askeri aracı pusuya düşürerek 1 astsubay ve 1 askeri öldürdükten sonra düşman güçleri Amed'in Pasûr ilçesini kuşatmaya aldı. İlçe top, havan atışlarıyla ve ağır silahlarla tarandı. Birçok işyeri ve evler tahrip oldu, yakıldı ve yıkıldı. Kuşatmanın sürdüğü sıralarda uçak ve helikopterler ilçeyi ve çevre alanları havadan bombaladı. Panzerler sokaklarda dolaşarak özellikle yurtseverlere ait ev ve işyerlerini kurşun yağmuruna tuttu. Bazı mahalleler tümden yakılarak yok edildi.

3 Ekim 1992: Dersim'in Pûlûr (Ovacık)-Xozad (Hozat) ilçeleri arasında bulunan Zaxar köyü yakınlarında düşman güçleriyle gerillalarımız arasında çıkan çatışmada 1 astsubay, 1 asker öldü ve 4 asker de yaralandı.

3 Ekim 1992: Mêrdîn'in Kerboran (Dargeçit) ilçesi Akça köyünde gerillalarla düşman güçleri arasında üç saat süren çatışmada **Aziz BAL** isimli gerilla şehit düştü.

3 Ekim 1992: Dersim'in Malkişi (Çemişgezek)-Xozad karayolu gerillalar tarafından kesildi ve 6 saat boyunca kimlik kontrolü yapıldı.

3 Ekim 1992: Amed'in Çermûk (Çermik)-Girê Sor karayolu gerillalar tarafından kesilerek kimlik kontrolü yapıldı. Ayrıca Amed'in Çermûk ilçesinde düşmana ait binalara gerillalar taciz ateşi açtı.

3 Ekim 1992: Bêdlîs'in Xîzan ilçesine bağlı Umutlu köyündeki koruculara yönelik gerillalar bir saldırı gerçekleştirdiler.

3 Ekim 1992: Muğla'nın Fethiye ilçesinde bazı yurtseverlere ait ev ve işyerlerini basan faşistler Kürtlerin ilçeyi terketmesi için "Kurden raus" gibi ırkçı sloganlar attılar. Artan baskılar yüzünden çoğu Kürt aileleri ilçeyi terk etmek zorunda kaldı.

4 Ekim 1992: Sêrt'in Dih (Eruh) ilçesine bağlı Dikboğaz köyü yakınlarında Abdülkerim Kaya'nın, tarlasına yerleştirilen bir mayına basması sonucu sağ ayağı koptu.

4 Ekim 1992: Mêrdîn'e bağlı Beşevler köyü yakınlarında gerillalar PTT'ye ait bir kamyonu ateşe vererek yaktılar.

4 Ekim 1992: Nisêbîn ilçesi düşman güçleri tarafından otomatik silahlarla rastgele tarandı. Daha sonra özel tim ve askerler tarafından Abdülkadir Mahallesi'ne baskın yapıldı. Ev ve işyerleri dağıtıldı. İlçenin tüm telefon hatları kesildi. Yapılan baskın ve talanlar sırasında 40 kişi gözaltına alındı.

4 Ekim 1992: Erxanî ilçesine bağlı Salihli köyü, korucular ve düşman askerleri tarafından kurşun yağmuruna tutuldu. Bu taramalar sırasında ölen ya da yaralanan olmadı. Ahmet ve Kadri Çakan ile Mehmet Doğru isimli köylüler gözaltına alındılar.

4 Ekim 1992: Girê Sor ilçesine bağlı Büyük Kerkeş (Çavuşlu) köyünde gerillaların bir ajanı ölümle cezalandırmasının ardından düşman güçleri köye baskın yaptı. Köylüler köy meydanına toplatılarak işkenceden geçirildiler.

4 Ekim 1992: Bêdlîs'in Modkî ilçesi İkizler ve Koyunlar köyleri arasında gerillalarımız tarafından düşman güçlerine pusu atıldı. Çıkan çatışmada 7 asker öldü.

4 Ekim 1992: Mêrdîn'in Kosar ilçesinde bir hizbi-kontra elemanı ölümle cezalandırıldı.

4 Ekim 1992: Nisêbîn ilçesinde bir hizbi-kontra elemanı ölümle cezalandırılmak istenirken ağır yaralı olarak kurtuldu.

4 Ekim 1992: Nisêbîn-Cizîra Botan karayolu gerillalar tarafından kesilerek kimlik kontrolü yapıldı. Zümrüt otobüs şirketine ait bir otobüs askerleri taşıdığı için ateşe verilerek yakıldı. Yine Şirnex belediyesine ait bir araç da yakıldı.

4 Ekim 1992: Amed'in Pîran ilçesine bağlı Gelincik köyü yakınlarında gerillalar ile düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Çatışmada 1 astsubay, 1 asker öldü, çok sayıda asker de yaralandı. 3 gerilla da bu çatışma sonucunda şehit düştü. Çatışmanın olduğu alanda bulunan ormanlık arazi gerillalar barınıyor gerekçesiyle askerler tarafından yakıldı.

4 Ekim 1992: Nisêbîn ilçesi Durucu köyündeki iki karakola baskın düzenleyen gerillalar, 1 askeri öldürdüler. Baskın sırasında çıkan çatışmada 3 gerilla da şehit oldu.

5 Ekim 1992: Mêrdîn'in Nisêbîn ilçesi Kışla mahallesinde duvarlara "Apo mezara, Güneydoğu huzura" sloganını yazan sivil giyimli 2 polis gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

5 Ekim 1992: Êlih'in Hezo (Kozluk) ilçesi Yanıkkaya köyü yakınlarında bulunan Mobil ve TPAO'ya ait Şelmo Petrol tesisleri gerillalarca yakıldı. Zararın 500 milyon TL olduğu bildirildi.

5 Ekim 1992: Dersim'in Xozad ilçesine bağlı Kurukaymak köyü yakınlarında gerillalar, düşman güçlerine pusu kurdu. Pusu sonrasında çıkan çatışmada 1 astsubay, 1 asker öldü, 4 asker de yaralandı.

5 Ekim 1992: Riha'nın Serê Kehnî ilçesinde ihbarcılık yapan Seydo ve Zübeyde Kahraman adlı kardeşler ölümle cezalandırıldı.

5 Ekim 1992: Farqîn ilçesinde belediyede işçi olarak çalışan **Sait İşçi** (40) isimli yurtsever, hizbi-kontra adlı cinayet şebekesi tarafından öldürüldü.

5 Ekim 1992: Erxanî'ye bağlı Sincak (Çayırdere) köyü yoluna korucuların döşediği mayına çarpan minibüste bulunanlardan 2 kişi yaralandı.

5 Ekim 1992: Grîdax dağına operasyon yapan düşman güçleriyle gerillalar arasında çatışma çıktı. İlk anda 1 asker öldü ve 3 asker de yaralandı. İdir tarafına doğru kayarak yayılan çatışmada daha sonra çok sayıda askerin öldürüldüğü, ölü ve yaralıların helikopterlerce taşındığı bildirildi. Bunun üzerine bölgeye çok sayıda tank, top ve zırhlı araç sevkiyatı yapıldı. Düşman havan topları ve helikopterlerle bölgede bulunan yerleşim birimlerini hedef alarak ateş etti. Bu atışlar sonucu çok sayıda ev yandı, yıkıldı. Bu saldırıyla birlikte halk bölgeyi terketti. Çok sayıda hayvan da telef oldu. Bombalanan bölgede çatışma aralıksız devam etti.

5 Ekim 1992: Bêdlîs'in Xîzan ilçesine bağlı Boztepe köyüne gerillalar bir baskın gerçekleştirdi. Silahını teslim etmeyen bir korucu ölümle cezalandırıldı.

5 Ekim 1992: Dilûk (Antep)-Gûrrgum (Maraş) karayolunu kesen gerillalar, kimlik kontrolü yaptılar. 2 kişi ölümle cezalandırılırken, düşmana ait iki araç da yakıldı.

6 Ekim 1992: Dêrika Çiyayê Mazî ilçesinde Metina aşiretine bağlı korucular, düşmanla birlikte operasyona çıkmadılar. Düşmanın dayatmaları karşısında koruculuktan istifa edeceklerini açıkladılar.

6 Ekim 1992: Gûrrgum'un Bazarcix ilçesi Harmanlı köyü gerillalar tarafından basıldı. İşbirlikçilik yapan 6 kişi ölümle cezalandırıldı, 3 kişi de yaralandı.

6 Ekim 1992: Xîzan ilçesine bağlı ve korucu köyü olarak bilinen Bozova köyüne gerillaların gerçekleştirdiği baskında 1 korucu öldü, 1 korucu da yaralandı.

6 Ekim 1992: Nisêbîn'de **Cengiz Akın**'ı katleden hizbi-kontra elemanı halk tarafından linç edilmek istenirken kaçtı ve polise sığındı.

6 Ekim 1992: Şemrex (Mazıdağı) içlesine bağlı Penika jori (Yukarı konak) köyünde hizbi-kontra faaliyetleri yürüten ilkokul öğretmeni Abdullah Yersiz, gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

6 Ekim 1992: Amed'in Pîran ilçesine bağlı Pirajma (Kurşunlu) köyü civarında gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü. Düşman kayıplarını açıklamaktan kaçındı. Çatışmada 2 gerilla da şehit düştü. Çatışma bölgesindeki ormanlar, uçakların yoğun bombalaması sonucu yandı ve yangın iki gün sürdü.

7 Ekim 1992: Kerboran ilçesine bağlı Varzike (Bestanlı) köyüne operasyona giden düşman güçlerini, gerillalar pusuya düşürdü. Araçlardan biri yola döşenen mayına çarparak imha oldu. Diğer araç ise gerillaların ateşi sonucu parçalandı. İki araçta bulunan 30 askerin öldüğü bildirildi.

7 Ekim 1992: Grîdax'ın Bazîd ilçesi Emniyet Müdürlüğü gerillalarca basıldı. Tahrip olan emniyet binası ve lojmanlarında büyük oranda maddi zarar meydana geldi.

7 Ekim 1992: Gûrgum'un Türkoğlu ilçesine bağlı Başpınar köyü yakınlarında gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 6 gerilla şehit düştü, düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

7 Ekim 1992: Mazra (Elazığ) Arıcak ilçesine bağlı Bükardi köyünde düşman güçleri ile gerilla birliği arasında çatışma çıktı. Çatışmada assubay Faruk Şentürkoğlu öldü. 3 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralı esir düştü.

7 Ekim 1992: Midyad ilçesi gerillalar tarafından basıldı. Düşmana ait binalara roket atışları yapıldı. Nuri Turgut adlı polis öldü. Baskın sonrasında düşmanın başlattığı operasyonda 20 kişi gözaltına alındı. İlçede sokağa çıkma yasağı uygulandı.

7 Ekim 1992: Êlih'de hizbi-kontra faaliyetlerinin lideri olarak bilinen Fahrettin Çelik ölümle cezalandırıldı. Aynı gün işbirlikçilik yapan Ekrem ve Songül Ergin isimli karı-koca, gerillalarca evlerinde ölümle cezalandırıldı.

7 Ekim 1992: Cizîra Botan şehir merkezinde gerillalar kimlik kontrolü yaptı. Kontrol esnasında Banê Botyan (Güneyce) köyü korucularından olduğu anlaşılan Ahmet Bertan'ı da yanlarına alarak ilçeden ayrıldılar.

7 Ekim 1992: Dersim'in Pilemorî ilçesinde 4 Ekim günü şehit düşen 3 gerillanın anısına Dersim esnafı kepenk indirdi. Bunun üzerine beşer kişilik gruplar halinde sokaklara dağılan polisler kepenkleri kırmaya başladılar. Olayda çok sayıda insan gözaltına alındı.

7 Ekim 1992: Grîdax'ın Patnos ilçesinde iki ilkokul, gerillalar tarafından yakıldı.

8 Ekim 1992: Pirrîn (Adıyaman)'e bağlı Serê Golan ilçesi kırsal kesiminde düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillalardan ikisinin ismi şöyle: **Yusuf ÇETİN (Seyitxan)** ve **İsmet BAŞARAN (Agit)**. Çatışmada düşman kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

8 Ekim 1992: Êlih şehir merkezinde gerillalar, ihanetçi Nevzat Çiftçi ve Ahmet Altınhan'ı ölümle cezalandırdı.

8 Ekim 1992: Mazra'nın Dep (Karakoçan) ilçesine bağlı Zelxilder (Sarıbaşak), Sırpıç (Hamurkesen), Gaxmut (Yeşilbelen) köyleri arasındaki kayalık alanda gerillalar ile düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Verilen bilgiye göre olayda 9 asker öldü, 50'ye yakın asker de yaralandı. Düşman ise bu çatışmada 12 gerillanın ve 1 askerin öldüğünü açıklamıştı.

8 Ekim 1992: Çewlik'e bağlı Topalan ve Çirisli köylerine baskın düzenleyen gerillalar propaganda yaptı ve ardından Topalan köyünden 2, Çirisli köyünden 3 korucuyu yanlarına alarak köylerden ayrıldılar.

9 Ekim 1992: Grîdax'da ordu evine yerleştirilen bombanın patlaması sonucu büyük maddi hasar meydana geldi.

9 Ekim 1992: Grîdax'ın Patnos ilçesine bağlı DSİ'ye ait bir şantiyeyi basan gerillalar propaganda yaptıktan sonra 1 kamyon ve 1 grayderi ateşe vererek yaktılar.

9 Ekim 1992: Çewlik'e bağlı Gültepe köyüne baskın yapan gerillalar, köyde bulunan 8 korucunun silah ve telsizlerine el koyarak, koruculuktan vazgeçmeleri için uyarıda bulundu.

9 Ekim 1992: Amed'in Bağlar semtinde hizbi-kontraların silahlı saldırısına uğrayan iki öğretmenden **Zülküf Şani** öldü, **Necati Güneş** ise yaralandı.

9 Ekim 1992: Wan'ın Şax (Çatak) ilçesindeki Xaweşkan aşiretinin 30 elemanı on gün önce koruculuk yapmak için aldıkları silahları iade ederek koruculuk yapmayacaklarını açıkladılar.

9 Ekim 1992: Wan-Tûx karayolu gerilla birliği tarafından ulaşıma kapatıldı. Durdurulan araçlarda kimlik kontrolleri yapıldı. Bu arada düşman güçleriyle çıkan çatışmada 4 asker öldü, 1 panzer ise kullanılmaz hale getirildi. Gerilla birliği, 1 astsubay, 3 asker ve 1 imamı da esir aldılar.

Aynı saatlerde bir başka gerilla birliği ise Bêdlîs-Xana Hewêl (Baykan) karayolunu kesti. Durdurulan 500 araçta kimlik kontrolü yapıldı.

10 Ekim 1992: Kerboran'a bağlı Ilısu yakınlarında yapımı sürmekte olan lojmanlara baskın gerçekleştiren gerillalar, lojmandakilere yönelik propaganda yaptıktan sonra binaları ateşe verek yaktılar.

10 Ekim 1992: Sêrt'in Berwarî ilçesine bağlı Belenok köyünü basan gerillalar ile korucular arasında çıkan çatışmada 1 kişi öldü, 1 kişi yaralandı.

10 Ekim 1992: Kerboran'a bağlı Altınoluk'da gerillalar ile korucular arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldü, 1 korucu yaralandı.

10 Ekim 1992: Êlih'in İpragaz Mahallesi'nde **M. Emin Başaran** (27) hizbi-kontraların saldırısı sonucu öldü.

10 Ekim 1992: Amed HEP Yönetim Kurulu üyesi Halit Temli, hizbi-kontraların saldırısında yaralandı.

10 Ekim 1992: Bazarcix'ta çatışma sonucunda şehit düşen gerillalardan **Gökhan ŞENGÜL** (22) doğum yeri olan İslahiye ilçesine bağlı Kerküt köyünde yapılan kitlesel törenle toprağa verildi.

10 Ekim 1992: Riha'nın Girê Sor ilçesi kırsal kesiminde birkaç gün önce çıkan çatışmada şehit düşen **Gökhan ÖZKAN (Serhat)** adlı gerilla memleketi olan Pirsûs'ta 2 bin kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.

11 Ekim 1992: Qilaban (Uludere) ilçesinde Abdullah Altürk adlı korucunun evine yönelik gerçekleşen baskın eyleminde 8 kişi öldü. Daha sonra düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

11 Ekim 1992: Mêrdîn'in Yukarıkonak köyüne baskın gerçekleştiren gerillalar, köyde propaganda yaptıktan sonra, yola mayın döşedi. Ertesi gün köye gelen bir askeri araç mayına çarparak imha oldu. Kayıplar konusunda bilgi alınamadı. Olaydan sonra köyü rastgele tarayan düşman güçleri çok sayıda hayvanın telef olmasına neden oldu. Köylüler dayatılan koruculuğu kabul etmediklerinden dolayı düşman baskılarına maruz kaldıklarını bildirdiler.

11 Ekim 1992: Şirnex'in Hezex ilçesine bağlı Barım (Yüksek) köyüne baskın yapan gerillalar, Salih ve Selahattin Öztürk isimli korucuları ölümle cezalandırdılar.

11 Ekim 1992: Wan-Xana Hevêl (Baykan) arasında yol kesen gerillalar kimlik kontrolü yaptı. Daha sonra düşman güçleriyle çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

11 Ekim 1992: Êlih'in Huzur Mahallesi'nde Fevzi Duruk isimli kontra elamanı ölümle cezalandırıldı.

Aynı gün Kısmet Mahallesi'nde **Mehmet Sıddık Öztekin** isimli yurtsever hizbi-kontraların saldırısında öldürüldü.

11 Ekim 1992: Farqîn ilçesi belediye hali yakınlarında İsmet Öztürk kimliği belirsiz kişilerce öldürüldü, aynı olayda Recep Hekimoğlu ise yaralandı.

11 Ekim 1992: Mûş'un Gumgum (Varto) ilçesinde Berlin Oteli'nde **Mehmet Kırmızıdağ** ile Kültür Mahallesi'nde **Güler Öztekin** isimli kişiler özel timlerin saldırısı sonucu öldü. Sivil hedeflere yönelik yapılan saldırıda çok sayıda işyeri ve ev de tahrip edildi. 66 yaşındaki Halit Çelebi'ye işkence yapıldı, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

11 Ekim 1992: Cizîra Botan Hakim Tepesi'nde bulunan Tugay Komutanlığı, Emniyet Müdürlüğü, MİT binası ve Dicle karakolundaki düşman güçleri ağır makinalı silahlarla sivil hedefleri taradı. Halk geceyi sığınaklarda geçirdi. Roket ve mermilerin isabet ettiği evler yıkıldı.

11 Ekim 1992: Hezex'e bağlı Şeyhhasan (Ortaköy) köyü etrafında mevzilenen düşman güçleri, gece boyunca ağır silahlarla köyü taradılar. Çoğu evler yakılıp yıkıldı.

11 Ekim 1992: Dih'in Tünekpınar jandarma karakoluna yönelik gerillanın gerçekleştirdiği baskın eyleminde, karakolda büyük hasar meydana gelirken, 27 düşman askerinin öldüğü, İsa Kahraman adlı askerin esir alındığı bildirildi. Düşman kayıplarını "2 asker öldü" biçiminde açıkladı.

12 Ekim 1992: Mêrdîn karayolu gerillalar tarafından kesildi. Sultan Şeyhmus köyü yakınlarında yol kesen gerillalar bir panzeri içindeki 6 asker ile birlikte imha ettiler. Olayın hemen ardından çıkan çatışmada, bir assubay daha öldürüldü.

12 Ekim 1992: Mêrdîn'in Şemrex ilçesine bağlı Derecik köyü yakınlarında düşman güçlerine pusu kuran gerillalar, 2 düşman askerini öldürdü, 2 aracı imha etti. Bu arada çıkan çatışma Ortaklar köyüne doğru kaydı. Buradaki çatışmada 2 asker öldü, 2 gerilla da şehit düştü. Gerillalardan birinin isminin **Ömer DEMİREL** olduğu öğrenildi. Gerilla için yapılacak cenaze töreninin düşman tarafından engellenmesi üzerine esnaf kepenk indirdi.

12 Ekim 1992: Dera ve Gabar

dağlarının kesiştiği noktada bulunan Kasrık boğazında gerillalar ile düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Çatışmada edinilen bilgiye göre 12 gerilla şehit düştü. Olayda 8 düşman askeri de öldürüldü. Çatışma sonrasında Dera ve Gabar dağları TC savaş uçakları tarafından yoğunca bombalandı. Gerillaların cenazeleri köylerde dolaştırılarak teşhir edildi.

12 Ekim 1992: Erzirom'un Oltîlî (Şenkaya) ilçesinde gerillalar, orman muhafaza memurunu ölümle cezalandırdı ve bir aracı yaktı. Ardından operasyona çıkan düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldü, 3 özel tim elemanı yaralandı, 3 gerilla da yaralı olarak esir düştü.

12 Ekim 1992: Müş'un Milazgir ilçesinde belediyeye ait 4 araç ateşe verilerek yakıldı.

12 Ekim 1992: Êlih'te hizbi-kontraların silahlı saldırısı sonucu **Abdulhalim Kaplan** (19) yaşamını yitirdi. Yine aynı saatlerde lise öğrencisi Hanifi Erkin (19) kontraların saldırısına uğrayarak ağır yaralandı.

12 Ekim 1992: Êlih'in Kısmet Mahallesi'nde öldürülen **Sıddık Öztekin** kitlesel bir törenle toprağa verildi.

12 Ekim 1992: Mêrdîn'in Kosar ilçesi Kosar Mahallesi'nde kontraların saldırısına uğrayan **Bekir Cengiz** (27) öldü, Bahri Cengiz ise yaralandı.

12 Ekim 1992: Midyad'ta öğretmenlik yapan Haşim Levent kimliği belirsiz kişiler tarafından öldürüldü.

12 Ekim 1992: Sêrt'in Dih ilçesine bağlı Dikboğaz köyünde mayına basan **Ömer Şirken** (45) adlı bir köylü öldü.

12 Ekim 1992: Gurgum'un Bazarcix ilçesinde, bir süre önce düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada şehit düşen **Asiye YIRTLAZ (Deniz)** aynı ilçeye bağlı Maksutuşağı köyünde, **Zeynep KALAN** adlı gerilla da doğduğu Söğütlü köyünde törenle toprağa verildiler.

12 Ekim 1992: Mazra'nın Dep ilçesine bağlı Hamurkesen köyü yakınlarında çıkan çatışmada şehit düşen gerilla komutanlarından **Polat TOSUN (Murat)**, Mazra'nın Tilek köyünde kalabalık bir kitle töreniyle toprağa verildi. Düşman güçleri törene katılanların çoğuna işkence yaparak gözaltına aldı.

12 Ekim 1992: Dersim'in Pîlêmorî ilçesine bağlı Sağlamtaş köyünde bir ihbar sonucu şehit düşen **Deniz ATLI** isimli gerilla, Dersim'de toprağa verildi. Yine aynı çatışmada şehit düşen **Nurten** isimli gerilla da Kuşçu köyünde toprağa verildi. Gerillaların anısına Pülür (Ovacık) esnafı kepenk kapattı.

12 Ekim 1992: Riha'nın Girê Sor ilçesinde bir hafta önce meydana gelen çatışmada sağ yakalanıp düşman tarafından katledilen **Şeyho ÖZKAN** adlı gerillanın anısına Pirsûs esnafı kepenk indirdi, şoförler kontak kapattı, öğrenciler dersleri boykot etti. Şeyho ÖZKAN'nın cenaze törenine 1500 kişi katıldı. Düşman güçleri kepenklerin çoğunu kırarak dükkanları açtı, esnaflar yeniden kırılan kepenkleri indirdi. 50 kişi gözaltına alındı. Aynı olaydan dolayı Onbir Nisan Beldesi esnafları da kepenkleri indirdi. Belediye başkanı Fadıl Kılıç gözaltına alındı.

13 Ekim 1992: Êlih'in Beşevler Mahallesi'nde hizbi-kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Mehmet Şah Tangüner** (30) yaşamını yitirdi.

13 Ekim 1992: Riha'nın Wêranşar ilçesi Tekke Mahallesi'nde ölümle cezalandırılmak istenen polis memuru Selahattin Kanlıdağ yaralı olarak kurtuldu.

13 Ekim 1992: Nisêbîn ilçesine bağlı Kasıklı köyü yakınlarında gerillalar ile düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Çatışmada 2 gerilla ve 1 köylü şehit düştü. Şehit düşenlerin cenazeleri Arbet (Yolbilen) köyüne getirilerek toprağa verildi.

13 Ekim 1992: Gumgum (Varto) ilçesi Boltaş köyü yakınlarında bulunan radyolink istasyonuna gerillalar bir baskın gerçekleştirdi. İstasyonda maddi hasar meydana geldi.

13 Ekim 1992: Gumgum ilçesi yakınlarında gerilla birliği, düşman güçlerine pusu kurdu. Kayıplar konusunda bilgi alınamadı.

13 Ekim 1992: Sêrt'te ajanlık yapan Kasım Mete tutuklanarak götürüldü ve yapılan sorgudan sonra Botan köprüsü yakınlarında ölümle cezalandırıldı.

13 Ekim 1992: Grîdax'ın Teyyare Mahallesi'nde gerillalar ile düşman güçleri arasında meydana gelen çatışmanın sonuçları hakkında bilgi alınamadı.

13 Ekim 1992: Mêrdîn'in Şemrex ilçesine bağlı Derecik köyü yakınlarında çıkan çatışmada şehit düşen 2 gerillanın anısına ilçe esnafı kepenkleri açmadı.

13 Ekim 1992: Amed Eyaleti 3. Bölge Komutanlığı tarafından yayınlanan bir bildiride, Kürdistan gençlerine TC'ye askerlik yapmama çağrısı yapıldı.

14 Ekim 1992: Dersim'in Pilemorî ilçesine bağlı Zaxge köyü yakınlarındaki Kırmızıköprü mıntıkasında gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 4 asker öldü, 2 asker de yaralandı. Çatışma bölgesine giden 2 düşman panzerine yönelik kurulan pusuda her iki panzer de imha edildi. Burada da 3 asker öldü, 2 asker yaralandı.

14 Ekim 1992: Dersim'e girişteki bir noktada arama yapan polis ve özel tim elemanlarına ateş açan gerillalar, 2 özel tim elemanını öldürdüler.

14 Ekim 1992: Meledî (Malatya)'nin Doğanşehir ilçesi Çavuşlu köyü yakınlarında gerilla birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 panzer imha oldu, 1 özel tim elemanı öldü, 3 tim elemanı yaralandı. Çatışmada şehit düşen gerillalardan 9'unun bir hafta önce saflara katılıp silahsız olduğu ve sağ ele geçtikten sonra kurşuna dizildiği öğrenildi. Çatışmada şehit düşen gerillaların isimleri şöyle: **Aziz KAYMAZ (Abuzer)**/Doğanşehir, **Gülten KAYMAZ**/Doğanşehir, **Doğan KAYMAZ**/Doğanşehir, **Ali KAYMAZ**/Doğanşehir, **Mustafa SEVİL (Cesur)**/Malatya-Kürecik, **Alaattin KÖSE (Kayser)**/Yazıhan, **Erkan KÖSE**/Yazıhan, **Hanım ÖZDEMİR (Rojin)**/Arguvan-Mermikan köyü, **İbrahim AYDIN**, kod adı **Ömer** Güney Kürdistan, kod adı **Ardax**/ Güney Kürdistan, **Ali KÖK**/Adıyaman-Bulamlı köyü, **Mehmet AYDIN**/Doğanşehir, **Rıza YILDIRIM**/Doğanşehir (Antalya'dan saflara katıldı), **Ali ÖZER**/ Doğanşehir-Çığlı köyü, **Medeni KARABAY**/Doğanşehir-Topraktepe köyü, **Sedat GÜNAYDIN**/Doğanşehir-Topraktepe köyü, **İzettin İNAN**, **Şahin SÖYLEMEZ**, **A. Rıza FEL**, **Latif SERTKAYA** ve **Mehmet ÇİRO.**

14 Ekim 1992: Kosar Emniyet Müdürlüğü'ne yönelik, gerillalar taciz ateşinde bulundular.

14 Ekim 1992: Êlih'in Gercews ilçesi Gökçepınar köyünün yolunu kesen gerillalar, ajan olan Selim Aslan'ı ölümle cezalandırdılar.

14 Ekim 1992: Serhedan'ın Têkor (Digor) ilçesine bağlı Arpalı köyü yakınlarında gerillalar ile düşman güçleri arasında meydana gelen çatışmanın sonuçları hakkında bilgi alınamadı.

14 Ekim 1992: Nisêbîn ilçesinde Metin Turan adlı kişi, kontraların saldırısı sonucu yaralandı.

14 Ekim 1992: Nisêbîn'e bağlı Kasıklı köyü yakınlarında çıkan çatışmada şehit düşen iki gerillanın anısına esnaf kepenk kapattı.

14 Ekim 1992: TC, KDP ve YNK'nin ulusal kurtuluşçu güçlerimize yönelik saldırılarını protesto etmek amacıyla Kürdistan'in birçok il ve ilçesinde esnaflar kepenk indirdi, şoförler kontak kapattı, öğrenciler derslere girmeyerek boykot yaptı.

15 Ekim 1992: Amed'in Farqîn ilçesinde **İhsan Yazaydık** (37) adlı işçi, işe gitmek üzere otobüs beklerken yolda geçen düşman askerleri tarafından taranarak öldürüldü. Olaya evinin balkonunda tanık olan Nuri Baskısız adlı elektrikçinin "Allahtan korkmuyor musunuz? Suçsuz insanları cadde ortasında öldürüyorsunuz" demesi üzerine askerler, **Nuri Baskısız**'ı da taradılar. Nuri Baskısız olay yerinde yaşamını yitirdi.

15 Ekim 1992: Amed'in Çınar ilçesi Kazıklıtepe köyünü saran düşman güçleri ile gerillalar arasında çatışma çıktı. Gerillaların bulunduğu ev roketlerin isabet etmesiyle yıkıldı ve 4 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların isimleri şöyle: **İsmet ERKAN (Ferhat)**, **Hasan DAĞLI (Avareş)**, ismi belli olmayan **Karker** kod adlı gerilla (Kızıltepeli **Abdullah** olarak biliniyor) ve **Faruk TUR (Çekdar)**.

Hasan DAĞLI için Çinar'da yapılan cenaze törenine 2 bin kişi katıldı. Gerillaların şahadeti üzerine Çinar esnafı kepenk ve şoförler de kontak kapattı.

15 Ekim 1992: Çel (Çukurca) ilçesine bağlı Kayalık Jandarma Karakolu'na yönelik gerillalar bir baskın eylemi gerçekleştirdi. Düşman, kayıpları konusunda açıklama yapmazken 5 askerin yaralı olduğunu belirtti. Aynı ilçeye bağlı Çelik köyüne gerçekleşen baskında da korucubaşı Yusuf Demir ile birlikte üç korucu yaralandı.

15 Ekim 1992: Şirnex Tugay Komutanı Tuğgeneral Mete Sayar ve beraberindeki kurmay subayı ile birlikte Qilaban'daki Gülyazı Karakolu'nu denetlemeye gitti. Şirnex'te halk katliamlarının mimarı olan Mete Sayar, helikopterden inerken, gerillaya karşı döşenen mayına bastı ve ayağından yara aldı. Olayda Mete Sayar'ın yanında bulunanların da yaralandığı bildirildi.

15 Ekim 1992: KDP ve YNK güçlerine uygulanan ekonomik ambargoda yiyecek sıkıntısını çeken KDP'li peşmergelerden 100 kişi Gever ilçesine bağlı Pirinççeken köyünü basarak köylülere baskı yaptı ve zorla yiyecek giyecek istedi. Köylülerin tutumlarında diretmesi üzerine peşmergelere Pirinççeken Tabur Komutanlığı gereken yardımları yaptı.

16 Ekim 1992: Bêdlîs HEP İl Başkanı Hüsamettin Zenderelioğlu'nun evi devlet güçleri tarafından tarandı. Taramalar sonucu ev eşyaları parçalandı, camlar kırıldı. İlde yapılan operasyonda 50 kişi gözaltına alındı.

16 Ekim 1992: Midyad ilçesi Budaklı ve Yemişli köyleri arasında kendilerine ait araçtan indirilen **Cumhur** ve oğlu **Cemal Göktürk** adlı yurtseverler öldürüldüler. Cinayetin korucubaşı Fikret Aslan tarafından yapıldığı bildirildi.

16 Ekim 1992: Çinar'da şehit düşen **Faruk TUR (Çekdar)** adlı gerillanın cenazesi Şemrex ilçesine getirilerek törenle toprağa verildi. İlçe halkı dört gerillanın anısına kepenkleri kapattı. Çinar'da şehit düşen gerillaların lav silahlarıyla yakıldığı bildirildi.

16 Ekim 1992: Midyad ilçesinde esnaflar provokasyon, baskı ve katliamları protesto etmek amacıyla kepenk kapattı.

17 Ekim 1992: Kosar ilçesine bağlı Yedikardeşler köyüne bir baskın gerçekleştiren gerillalar, Ali Özdemir ve Piro Aydemir adlı iki ajanı ölümle cezalandırdılar. Öldürülen ajanlar, 11 Eylül günü yaptıkları bir ihbar sonucu 4 gerillanın ve köy imamı **Mahmut Öztürk**'ün şehit düşmelerine neden oldular.

17 Ekim 1992: Êlih'te hizbi-kontraların saldırısına uğrayan **Şerif Başçı** olay yerinde yaşamını yitirirken, Bılınt Başçı ise ağır yaralandı.

18 Ekim 1992: Êlih'te hizbi-kontranın silahlı saldırısına uğrayan **Metin Tan** (22) yaşamını yitirdi. Metin Tan'ın babası Sıddık Tan ise geçen Temmuz ayında çağrıldığı evde silahlı saldırıya uğrayarak yaşamını yitirmişti.

18 Ekim 1992: Êlih'te terzilik yapan Kadir Ekinci kontraların silahlı saldırısına uğradı ve ağır yaralandı.

18 Ekim 1992: Nisêbîn'de kontraların silahlı saldırısına uğrayan Abdulgafur Demirbağ ağır yaralandı.

18 Ekim 1992: Sêrt'in Berwarî ilçesine bağlı Bestan (Heşat) köyünde düğünden dönen bir minibüsün mayına çarpması sonucu 1 kadın, 1 kız çocuğu yaşamını yitirdi, 7 kişi ise yaralandı.

18 Ekim 1992: Riha'nın Wêranşar ilçesi Gölcük köyü Dereler mezrasına baskın gerçekleştiren gerillalar, ihbarcılık yapan Eyüp Temel adlı kişiyi köy dışına çıkararak ölümle cezalandırdılar.

18 Ekim 1992: Erzirom'un Gogsî (Karayazı) ilçesine bağlı Kopal beldesini basan gerilla birliği, halka yönelik propaganda yaptı. Belediye direğine ERNK bayrağını astı.

18 Ekim 1992: Cizîra Botan ilçe merkezinde H. Hışman Çağlı'ya ait dükkana açılan ateş sonucu tüplerin isabet almasıyla büyük hasar meydana geldi.

18 Ekim 1992: Grîdax'a bağlı Gihadîn (Diyadin) ilçesi, Bêdlîs, Mêrdîn ve çevre köylerde düşmanın gerçekleştirdiği baskı ve operasyonlar ardından onlarca insan gözaltına alındı.

19 Ekim 1992: Amed'in Hênê ilçesine bağlı Kaledibi köyüne baskın düzenleyen düşmanın ordu sürüsü, katliamlara bir yenisini daha ekledi. 900 kişinin yaşadığı köyü havadan ve karadan saran düşmana ait helikopterler havadan bombalar yağdırdı, karadan top atışları yapıldı. Daha sonra askerler köyü ateşe vererek yaktılar. Bombalamadan önce köylülerin önemli bir bölümü evlerinden ayrılmalarıyla büyük ölüm olayları önlenmiş oldu. Köyde bulunan ve düşman güçleri tarafından tutuklanan **Mustafa Taşan** (48), **Ahmet Taşan** (48) ve **Hasan Kanat** (70) adlı köylüler olay yerinde anında kurşuna dizilerek öldürüldüler. Ve ardından özel savaşın yayın organları Kaledibi köyü yakınlarında çıkan çatışmada 3 terörist öldürüldü biçiminde haberi verdiler.

TC'nin çapulcu ordusu katlimı gerçekleştirip, köyü yerle bir ettikten sonra, köylülerin tüm değerli eşyalarını talan edip götürdü.

19 Ekim 1992: Çewlik'in Bongîlan ilçesi Aksakallı mezrası yakınlarında, geçen yıl Bongilan kırsal kesiminde 27 ARGK gerillasının şahadetine yol açan korucular ve yakınlarından 19 kişi gerillalar tarafından öldürüldü, olayda 6 kişi de yaralandı.

19 Ekim 1992: Êlih'in Şirinevler Mahallesi'nde kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Necmettin Keleş** olay yerinde yaşamını yitirirken Mehmet Selvi ise ağır yaralandı.

19 Ekim 1992: Nisêbîn ilçesinde boş zamanlarını taksi şoförlüğü yaparak değerlendiren lise öğrencisi **Sinan Demirtaş** (17) Alman Köprüsü yakınlarında 2 kontra elemanının saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi.

19 Ekim 1992: Nisêbîn'de kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Mecit Pektaş** (25) adlı berber hastanede yaşamını yitirdi.

19 Ekim 1992: Mêrdîn'in Mehsert ilçesine bağlı Kude (Harmanya) köyüne baskın gerçekleştiren gerillalar 3 korucuyu kaçırdılar. Olaydan sonra köyü basan düşman güçleri köylülere işkence yaptı.

19 Ekim 1992: Bêdlîs'in Xîzan ilçesine bağlı Çirçax köyünde silah bırakmak isteyen 30 korucu tutuklanarak işkenceye tabi tutuldu.

Yine aynı ilçeye bağlı Qursine mıntıkasında 100'den fazla korucu, silahlarını ilçe karakoluna teslim ederek koruculuktan istifa etti.

20 Ekim 1992: Erzingan (Erzincan)'ın Gêrcanis (Refahiye) ve İliç ilçeleri jandarma karakollarına yönelik gerilla birliklerinin gerçekleştirdiği saldırı eyleminde başlayan çatışma uzun sürdü, gerilladan kayıp olmazken, düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı. Karakollarda büyük hasar meydana geldi.

20 Ekim 1992: Êlih'te kontraların silahlı saldırısına uğrayan Nevzat Özbek ağır yaralandı.

20 Ekim 1992: Mehsert ilçesi Terê (İkipınar) köyünü basan gerillalar, korucu oldukları bilinen 4 kişiyi kaçırdılar.

21 Ekim 1992: Amed'te ilkokul öğretmeni Hikmet Altuk, kontraların silahlı saldırısında ağır yaralandı.

21 Ekim 1992: Bêdlîs'in Modkî ilçesi Yumrumeşe köyü yakınlarında karayolunu kesen gerillalar 50 aracı durdurarak kimlik kontrolü yaptı ve 30 kişiyi beraberlerinde götürdüler. Bu kişiler daha sonra Yumrumeşe köyü yakınlarında serbest bırakıldılar.

21 Ekim 1992: Qilaban ilçesi Hilal bucağında mayına basan koruculardan Sıddık Bilen öldü, A. Mecit Benek ise yaralandı.

21 Ekim 1992: Muş Jandarma Bölük Komutanlığı'na gerillaların gerçekleştirdiği roketli saldırıda, binanın isabet almasıyla büyük hasar meydana geldi.

21 Ekim 1992: Erzirom'un Xînûs ilçesinde müteahhit Rasim Akgül kimliği belirsiz kişilerce öldürüldü.

22 Ekim 1992: Dersim'in Mêzger (Mazgirt) ilçesine bağlı Dedebay köyüne yönelik gerçekleşen baskında iki aileden 12 kişi öldü. Olay hakkında gerilla kaynaklarından alınan bilgiye göre, olay kontr-gerilla tarafından gerçekleştirildi. Türk devleti olayı gerillaya mal etmek istedi.

22 Ekim 1992: Şirnex'in Güçlükonak ilçesine bağlı Fındık Taburu'na yönelik gerçekleşen baskın eyleminde 20 düşman askeri ölürken, çok sayıda asker de yaralandı. Düşman kayıplarını 3 askerin öldüğü biçiminde duyurdu. Çatışmada 1 gerilla şehit düşerken, 1 gerilla da yaralandı. Baskında 18 adet uzun namlulu silah, havan topu mermileri ve 1 adet lav silahı ele geçirildi.

22 Ekim 1992: Mazra'nın Dep ilçesi Sarıcan köyü yakınlarında düşman güçleri ile gerillalar arasında meydana gelen çatışmada 4 gerilla şehit düştü. Aynı olayda Sarıcan köyü nüfusuna kayıtlı **Mahmut Sunay** (28) ile Erxani nüfusuna kayıtlı **Ali Kaya** adlı çobanlar düşman güçler tarafından yakalandı ve ağızlarına kurşun sıkılarak öldürüldüler. Öldürülen çobanlar da basına gerilla diye yansıtıldı. Düşman, kayıplarını 2 asker öldü biçiminde açıkladı.

22 Ekim 1992: Gurgum merkeze bağlı Besenli köyü Kandil dağında çıkan çatışmada 1 bayan gerilla şehit düştü.

22 Ekim 1992: Êlih'in Sason ilçesine bağlı Koçkaya köyünü basan gerillalar, 3 köy korucusunu kaçırdılar.

22 Ekim 1992: Mêrdîn'in Stewr (Savur) ilçesine bağlı Durusu köyünü basan gerillalar, işbirlikçilik yapan Hilmi Kavak'ı öldürdüler.

22 Ekim 1992: Nisêbîn ilçesinde kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Hasan Çetin** öldürüldü.

Ayrıca önceki günlerde kontraların silahlı saldırılarında yaralanan **Zeyni Dağ** (17) ile **Abdulgafur Demirbağ** tedavi gördükleri hastanede yaşamlarını yitirdiler.

22 Ekim 1992: Farqîn'de kontraların saldırısı sonucu Servet Cihan ağır yaralandı. Yine aynı ilçedeki Feridun Mahallesi'nde Zahit Ekinci (24) ile öğretmen İhsan Yüce (30) kontraların silahlı saldırısı sonucu yaralandılar.

23 Ekim 1992: Xîzan ilçesine bağlı Kalkanlı (Çırçak) köyündeki Tarhan aşiretine mensup korucuların bütünü silahlarını jandarma komutanlığına bırakarak koruculuktan istifa etti.

23 Ekim 1992: Dersim'in Mêzger ilçesine bağlı Giran köyü yakınlarında odun taşıyan 2 kamyon ile bir minibüs, orman kesme yasağına uymadıkları için gerillalar tarafından durdurularak yakıldı.

23 Ekim 1992: Şirnex'in Kumçatı köyü korucuları ile gerillalar arasında meydana gelen çatışmada 1 korucu yaralandı.

23 Ekim 1992: Şemzinan'a bağlı Ortaklar köyünde mayına basan Mevlüt Derinler adlı çoban kolunu kaybetti.

23 Ekim 1992: Erxanî ilçesinde keyfi tutuklamaların artması üzerine esnaflar olayı protesto etmek amacıyla kepenk kapattı.

24 Ekim 1992: Muş-Mazra demiryolunun gerillalar tarafından tahrip edilmesinden sonra, askerleri taşıyan bir tren raydan çıkarak Murat Nehiri'ne uçtu. Olayda 1 makinist, 1 uzman çavuş, 12 asker öldü, 47 kişi yaralandı.

Devamı 27. sayfada

"Topyekün mücadele"ye karşı...

Baştarafı 19. sayfada

mış yerlerin bundan dolayı gerillayla organik bağlarını keseceği düşünülmüştü. Yani halkımıza açıktan şu söylendi: *"Siz PKK'ya sahip çıktığınız için bunları hak ediyorsunuz, PKK olduğu için bunlar başınıza geliyor. PKK'yı kovun size bir şey yapmayız."* Halkımızın bu politikaya tepkisi çok sert bir biçimde olmuştur. PKK önderliğini her şeye rağmen benimsemiştir.

Halk açısından böyle olurken, TC psikolojik savaşla da bu durumları pekiştirmek istedi. Gerillanın her baskın ve pusu eylemini korkunç kayıp rakamlarıyla verdi. Bir gerilla şehit düşmüşse bunu on yaptı. Kendi kayıplarını ise hiç vermedi ya da çok sınırlı verdi. Katlettiği köylülere bile gerilla elbisesi giydirip "çatışmada öldü" dedi. Yani anlı-şanlı Türk ordusunun karşısında onun deyimiyle "bir avuç PKK'li terörist" ne yapabilirdi. Halka "görüyorsunuz işte çok güvendiğiniz örgüt her gün parça parça bitiriliyor, vazgeçin bu sevdadan, Türk ordusu her zaman büyüktür" söyleminde bulundu. Meydanlarda politikacılar, camilerde imamlar, okullarda öğretmenler, hastanelerde doktorlar, mahkemelerde savcılar, hakimler hep bu söylemi değişik yönleriyle halka işlediler. Bununla sözümona halk saflarında, gerilla saflarında moral bozukluğu yaratılacak. Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in burjuva basın mensuplarını davet ederek bir gezi düzenlemesi aynı zamanda basına gerekenlerin yapılması yönünde verilen bir talimat niteliğini de taşıyordu. Basın yenilgiyi nasıl başarı biçiminde göstermenin çabasına girdi. Gezi gözlemleri "Kararlı, inançlı, çelik gibi mehmetçikler"i anlatan masallarla doluydu. Korku psikozunu yaşayan mehmetçiğe moral dopingi yapılarak göklere çıkarıldı. Oysa hepsi yarın sağ kalacağına kesin garanti veremeyecek durumdaydı. Doğan Güreş'in gezisi de, gazetecilerin kahramanlık masalları da ne yazık ki para etmedi. Çünkü gerilla her vurduğu yerde devlet kurumlarını ya dağıttı ya da işlemez hale getirdi. Şemdinli karakolları baskınıyla da kışa girmeden öldürücü bir darbe indirdi.

Sömürgeci TC istediği kadar bu gerçekleri gizlemeye çalışsın. Gizlemek veya çarpıtmak neyi değiştirecektir? Şemdinli'deki tabur ve karakolları kış aylarına göre konumlandırmıştı. Burayı üs alanı olarak kullanıp kış boyunca bölgedeki müdahaleye müdahalelerde bulunacaktı. Kış saldırısının en önemli ayağı da bu baskınla böylece kırılmış oldu. Aslında TC yenilgiyi askeri alanda aldığı darbelerle yaşamıyor. Asıl yenilgiyi sistem olarak yaşıyor. Gerillanın üstünlüğü elinde bulundurduğu bu son bir ay içinde yaşanan eylemlilikle ortaya çıkıyor. Sürece yüklenen militan kişilik karşısında TC'nin açmazı daha da büyüyor.

TC'nin amacı, kışa girmeden gerillaya ağır darbeler vurarak dar alanlara çekip çember içine almak ve bu dar alanda da kış boyunca havadan saldırılara devam etmekti. Böyle olsaydı gerilla kışa hazırlıksız yakalanacak, gerilla bu durumda hem doğaya karşı zayıf düşecek ve hem de TC karşısında bir varlık gösteremeyecek! Hesapların biraz da bu yönlü yapıldığı ortaya çıkıyor. Ona göre, katliamlarla halk nasıl olsa biraz korkuyu yaşıyor. Gerilla da hesapladığı konuma çekilirse, 1993 baharında yapacağı topyekün saldırıyla da mücadeleyi istediği çizgiye çekmiş olacak. Gerilla uyguladığı taktiklerle bu planı bozduğu gibi, halkla olan bağını da güçlendirmiştir. Savaşın mevcut düzeyine göre de gerillanın verdiği kayıplar öyle ciddi rakamlarda değildir. Moral üstünlüğü de elinde bulunduruyor.

Son Güney Kürdistan saldırısı da bu geniş saldırı planının ana yönlerinden birisini oluşturuyor. Bu saldırının süresi uzadıkça yenilgi kaçınılmaz olacaktır. TC ordusunun Xan Xürkê'de kışın tutunması öyle kolay değildir. İşbirlikçi, ihanetçi güçleri de yedeğine alarak partiyi burada bitirmeyi istiyor. KDP-YNK güçleri zaten tarihsel olarak bitmişlerdir. TC'nin bitişi yaşayan güçlerden bile medet umması onun daha şimdiden yenilgisini kaçınılmaz kılıyor. Elbette partimizin bu alanda bulunması ilk başta İsrail türü bir korsan Kürt devletinin oluşması önünde büyük bir engeldir. Eğer böyle bir devlet kurulursa özellikle Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ilk başta kullanılacaktır. Bu işin bir yönü ama en önemli bir yönüdür. TC'nin buraya saldırısı bir yandan partimize darbe vurmak için gelişirken, diğer yandan da sömürgeci yayılmacı emellerini gerçekleştirmek içindir.

Bugün askeri, diplomatik, siyasal ve kültürel alanda partimize yönelik komple bir saldırı dizginsiz bir şekilde sürdürülmektedir. Dünya kamuoyu bu saldırı karşısında hala suskunluğunu koruyor. Halkımız ve partimiz üzerine daha kaç gün dayanacağı konusunda ömür biçme tespitleri yapılıyor. Eskiden de bu tür hesaplar çok yapılmıştı. Halkımızın kararlı yürüyüşü, hiçbir zaman durmamış, bugüne kadar yükselerek devam etmiştir. 1992 yılını ölümüne verilen bir kavgayla partimiz yine mevziler elde ederek kapatacağını bugünkü gelişmelerin seyri ortaya koymuştur. Güney'deki işbirlikçi, ihanetçi güçlerle ortaklaşa sürdürülen saldırıdaki düşman kayıplarının bilançosu oldukça kabarıktır. Güçlerimiz bu sefer mevzilenmesini iyi yapmıştır. Bu saldırılarda daha ilk günlerde gerillalarımız Stinger füzeleriyle TC'nin iki savaş uçağını düşürmüştür. KDP'nin kayıpları ise yüzlercedir. Bu güçlerin Kürdistan kavgası yürütme diye bir sorunları yoktur. Tek kaygıları en iyi uşaklığı "nasıl yaparız" yönündedir. O yüzden bunlarla olan savaşın Kürtler arasındaki bir savaş olarak değerlendirilmesi de doğru değildir.

Süreç çok ağır sorunlarla bağımsızlık ve özgürlük savaşçılarını karşı karşıya getirmiş durumdadır. Eğer dönemin taktikleri doğru uygulanırsa bu sorunların aşılması öyle zor olmayacaktır. Topyekün saldırı, içinde bulunduğumuz dönemin savaşının doğal seyridir. Zaten savaşın başka türlü olacağını beklemek de hatalı olacaktır. Bundan dolayı sürece militanca yüklenelim, emperyalizmin, TC'nin, işbirlikçi hain güçlerin planlarını yerle bir edelim.

Ekim Devrimi'nin 75. yıldönümünde bilimsel...

Baştarafı 28. sayfada

sağlamıştır. Bunun da ötesinde gerçekleşen kişilik dönüşümüyle yük paylaşımı daha fazla olmuş yukarıda saydığımız eski düzenin özellikleri bir bir aşılmış ve böylece PKK'de gerçekleşen ve geliştirilmek istenen sosyalizm doğrultusu daha da netlik kazanmıştır.

PKK 3. Kongresi'nin gerçekleştirildiği Ekim 1986 tarihinde, eski Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov önderliğinde "Glasnost" (açıklık) ve "Perestroika" (yeniden yapılanma) temelinde yeni bir politika yürütülüyordu. Bu tarihte, PKK'de de hiçbir dönemde olmadığı kadar kişilik çözümlemeleri, eleştiri-özeleştiri mekanizması, kısacası yeni bir düzeltme hareketi geliştirilmeye başlandı. Sovyetler Birliği'nde bu politika Doğu Avrupa sosyalizmini bir bütün olarak trajik bir sonla karşılaştırırken, PKK'de geliştirilen politika ise Kürdistan'ı sosyalizmin onurlu bir kalesi olarak emperyalizmin, sömürgeciliğin ve her türden iç ve dış gericiliğin karşısına diken bir sonuca yol açtı. Bu yıllar ki, en keskin geçinen komünistin kendisine komünist diyemediği, en değme sosyalistin ayrıldığı yuvaya geri döndüğü, komünist partilerin isimlerinden "komünist" sözcüğünü kaldırdığı yıllardı. PKK adeta bütün bu olanlara inat sosyalizme daha sıkı sarılarak onun bayrağını onurla taşıdı. Söz konusu güçlerin yüzeysel değişimlerine itibar etmedi, sosyalizme yönelik birçok kamptan gelen saldırılara Kürdistan somutunda göğüs gererek, insanlığın gerçek kurtuluş yolu olan sosyalizmden şaşmadı.

PKK'nin katkısı bununla da sınırlı kalmadı; gerçek demokratlar ile sahte demokratların, gerçek sosyalistlerle sahte sosyalistlerin saflarını pratiklerini ve böylece kimliklerini de netleştirdi. İnsan hakları savunuculuğu şampiyonu geçinenlerin, nasıl insan haklarını ayaklar altına aldıklarını sadece söylemiyle değil, pratik mücadelesiyle de ortaya çıkardı. Doğa kirliliğinden, insan sağlığının korunmasından, demokrasi ve hukuk kurallarının işletilmesinden bahseden Batı emperyalizminin bu konularda büyük suçlar işlediği üzerinde ısrarla durdu. Böylece sosyalizm kavramının daha önceleri çizilen dar kalıplarını kırarak, bu kavramın bir bütün olarak insanlığın geliştirilmesi sorunlarını kapsamına alması gerektiğini tarihi ve gücel gelişmeler ışığında bilimsel bir temelde ortaya koydu.

Kısacası PKK'nin sosyalizmin gerçekleşme derecesi olarak anladığı, bireyde sosyalizmin ne dercede gerçekleştiğidir. Bu, toplum için de geçerli bir yaklaşım olarak benimsenmiştir. "Dünyanın şu kadar yerinde sosyalizm gerçekleşmiştir", "şu devlet veya bu parti sosyalisttir" şeklindeki kesin iddialara alternatif olarak neyin hangi düzeyde sosyalist olduğu iddiasıyla hareket etmekte ve yapısını bu yaklaşım temelinde ele alarak sosyalistleştirmeye çalışmaktadır. Bu da PKK'yi sosyalizmin esaslarını yakalamaya götürmekte ve onu başarıya götürerek yenilmez kılmaktadır. PKK'nin dıştan çok içteki mücadeleye ağırlık vermesi de yine onun sosyalizme bağlılığın bir gereğidir. Sosyalizmi ancak sosyalistlerin kurabileceğine inanan PKK' de yaratılmaya çalışılan kişilik, *"insanlık tarihinden gelen her türlü baskıya, haksızlığa ,zulme, eşitsizliğe karşı durmayı bilmek kadar, onun için kendini yeterli hale getirmek, farklı kılmaya, özgür kılmaya, güzel kılmaya, savaşır ve başarır kılmaya rehber etmek, PKK'deki sosyalist kişiliktir"* şeklinde tanımlanmıştır. Başaran PKK, başaran sosyalizm olacaktır.

Gerilla ulusal ordulaşmada, halkımız ulusal meclisini...

Baştarafı 26. sayfada

Olaydan hemen sonra bir çatışma çıktığı haberi, TC basınında yer almıştı. Böyle bir çatışmanın olmadığı bildirildi.

24 Ekim 1992: Bir grup gerilla Nisêbîn'de hizbi-kontranın lideri olarak bilinen Mehmet Beşer'in evine baskın gerçekleştirdi. Eylemde Mehmet Beşer öldürüldü, eşi ve halası ağır yaralandı.

24 Ekim 1992: Bêdlîs'in Modkî ilçesine bağlı Xute köyüne mensup 15 korucu gerillalar tarafından kaçırıldı. Korucular alandaki Şego aşiretine mensup. Kaçırılan korucular Haziran ayında Bêdlîs-Tûx ilçesine bağlı Karukan köyünde bir minibüsü durdurarak 13 köylüyü katletmişlerdi.

24 Ekim 1992: Şehir gerillaları, Adana'da kadın tüccarlığını yapan ajan M. Şakir İpekçi'yi ölümle cezalandırdılar.

24 Ekim 1992: Midyad ilçesinde hayvan ticareti yapan Mehmet Yiğit kimliği belirsiz kişilerce öldürüldü.

24 Ekim 1992: Hênê ilçesine bağlı Sisi köyünde silahlı saldırıya uğrayan Zülküf Kaçmaz öldü. Saldırının hangi amaçla yapıldığı öğrenilemedi.

24 Ekim 1992: Mazra'ya bağlı Dep ilçesi Çayırgülü köyü muhtarı Abdullah Güzel ile Ormancık köyü muhtarı Ali Zorlu gerillalar tarafından öldürüldü.

24 Ekim 1992: Amed merkeze bağlı Kaldırım (Şaziye) köyü ilkokul öğretmeni M. Şirin Kaya'nın cesedi bulundu. Söz konusu kişinin siyasi nedenlerle daha önce cezaevinde kaldığı da öğrenildi.

25 Ekim 1992: Çel (Çukurca)'de Üçköy Karakolu tepecilerine yönelik gerillanın gerçekleştirdiği eylemde 3 düşman askeri öldürüldü.

25 Ekim 1992: Gabar mıntıkasındaki Fındık nahiyesi taburuna yönelik bir baskın eylemi gerçekleşti. Roketler ve ağır silahlarla saldıran gerillalar, taburu imha etti. Eylemde 18 düşman askeri öldü, 20 asker yaralandı. 1 gerilla ise şehit düştü. Eylemde ele geçirilen malzemeler şunlardır: 1 adet M-27 otomatik silah, 1 adet havan topu, 1 adet G-3, 1 adet roketatar, 1 adet M-27 namlusu, 43 adet G-3 şarjörü, 1000 adet G-3 mermisi, 800 adet M-27 mermisi, 10 adet G-3 roketi, 1 adet lav silahı, 2 adet gece dürbünü, 1 adet gündüz dürbünü, 20 adet sırt çantası, 21 adet çadır, 2 adet su matarası, 4 adet radyo, 1 adet fotograf makinası, 10 adet parka ve ayrıca askeri haritalar.

25 Ekim 1992: Muş'un Gumgum (Varto) kazasındaki radar istasyonuna giden bir askeri konvoy gerillanın pusuna düştü. Eylemde 14 düşman askeri öldürüldü. 1 adet MG-3, 1 adet M-27 silahları ile 1 adet telsiz ele geçirildi.

25 Ekim 1992: Hezro ilçesinde korucular bir aracı tarayarak **Birgül Yeken** adlı kadını öldürdüler, 1 kişi de yaralandı.

25 Ekim 1992: Şirnex'e bağlı Güneyçam köyüne baskın gerçekleştiren gerillalar, köy korucusu İhsan Kutlu ile eşini öldürdüler, çatışmada 2 korucu da yaralandı.

25 Ekim 1992: Serhedan'ın Têkor (Digor) ilçesine bağlı Varlı köyüne baskın düzenleyen gerillalar, Şevkat Kerenciler adlı bir haini öldürdüler.

25 Ekim 1992: Êlih'te kendisine ait kahvehanede oturan **Şeyhmus Kurşun** (32) kontraların silahlı saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi.

Yine aynı alanda kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Şükrü Kılıç** ve **Anter Yalçın** ölürken, 2 kişi de ağır yaralandı.

25 Ekim 1992: Serhedan'daki şeker fabrikası bürosunda meydana gelen patlamada bina tahrip oldu, maddi hasar meydana geldi.

DÜZELTME:

1992 Nisan sayımızda "İslahiye şehitleri" başlığı altında şehit diye yayınladığımız Mehmet Ekinci şehit düşmemiştir. Şu anda cezaevinde tutuklu bulunmaktadır.

* * *

1992 Nisan sayımızda şehit diye yayınladığımız Şakir Alpaslan (Aras) da şehit düşmemiştir. Şu anda gerilla saflarında bulunmaktadır.

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, soyadı:..

Adres:..

....

6 Aylık		1 Yıllık	
Almanya içi:		Almanya içi:	
DM 30	☐	DM 58	☐
Almanya dışı:		Almanya dışı:	
DM 32	☐	DM 62	☐

Abone hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:				
			Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
			Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
H. Barcedoğmuş	Serxwebûn	Kreissparkasse - Köln	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Ekim Devrimi'nin 75. yıldönümünde

BİLİMSEL SOSYALİZM BAYRAĞI KÜRDİSTAN'DA ZAFERLE DALGALANIYOR!

Ekim Devrimi'nin yeni bir yıldönümünde PKK'nin sosyalist kişilikle gerçekleştirmeye çalıştığı sosyalizmin bayrağı Kürdistan'da daha yükseklerde dalganlanıyor. Bir zamanların adı bile telaffuz edilmeye değer bulunmayan, toprakları üzerinde çağdaş köleler ordusunu barındıran ve bu konumuyla da insanlık trajedisinin beşiği olan Kürdistan, bugün bilimsel sosyalizmin en sağlam kalelerinden biri olarak, bir yerde büyük Ekim Devrimi mirasının ve bu mirasın yaratıcı kahramanlarının unutulmadığını kanıtlıyor.

Doğu Avrupa reel sosyalizminin yıkıldığı, buna karşılık emperyalist sistemin dünya sömürü politikasında daha rahat at oynattığı, devrimci gelişme odaklarını tasfiye etmeye kesin kararlı olduğu ve bu temelde ilerici insanlıkta sosyalizme yönelik inançsızlığı yaymaya çalışarak artık bu sistemin yok oluşunun kesinleştiği kanısını egemen kıldığı koşullarda bilimsel sosyalizm Kürdistan somutunda büyük ve büyük olduğu kadar da anlamlı bir zaferi yaşıyor. Bu sıradan bir zafer ya da slogansal düzeyde bir belirleme değildir. Hayatın gerçeklerinin doğrulayıp da gözler önüne serdiği bir gelişmedir. PKK önderliğindeki devrim cephesine karşı emperyalizmin, sömürgeciliğin, gericiliğin ve her türden işbirlikçi ihanetin karşı-devrim cephesinde odaklaşması, yine bu güçlerin dünyada bir benzerinin görülmediği şekilde büyük riskleri göze alarak sıkı bir işbirliği yapmaları, PKK'nin Kürdistan'a sığmayan ve uluslararası etkide bulunan özgün sosyalizm anlayışının bir sonucudur.

PKK'nin ulusal kurtuluş mücadelesini veriyor olması, onun başarmasında esas rolü oynayan sosyalist özellikteki gerçeğini değiştiremez. Bilindiği gibi emperyalizmi sahip olduğu güç olanaklarıyla bir yere kadar dizginleyen reel sosyalist sistem, soğuk savaş yöntemleriyle yıkılmaktan kurtulamadı. Bu, emperyalist sistemin büyük bir yükten kurtulması ve onun korkulu bir rüyasının son bulması anlamına geliyordu. Kapitalizm bir zafer kazanmıştı. Emperyalist blok, bu zaferin nasıl bir zafer olduğunu ve neye karşı kazanıldığını dünya kamuoyuna esas niteliğinden uzak bir biçimde sunarak halklar nezdinde itibarını yükseltmeyi ve alternatifsiz kalıcı bir sistem olarak kabul edilmeyi hedefledi. Batı emperyalizmi bugün PKK'ye karşı tavır alıyorsa, onu dünyanın en tehlikeli örgütü olarak değerlendiriyorsa, bu, sadece PKK'nin Batı'nın en sadık müttefiği Türkiye'yi zor durumda bırakmasından dolayı değildir, temsil ettiği bilimsel sosyalizmi en yaratıcı bir şekilde uygulayarak sonuç almasından dolayıdır. Çok açıktır: Koskoca reel sosyalist sistemi yıkan emperyalist sistem, NATO üyesi olan Türkiye'ye siyasi, askeri ve ekonomik desteğine rağmen, bırakalım yıkmayı, PKK'ye geri adım bile attıramıyor. PKK gelişmesinin sürekli yükselmesi ve buna karşılık Türkiye'nin de o düzeyde gerilemesi, aynı zamanda emperyalizmin de PKK karşısında gerilemesi anlamına geliyor.

PKK'nin Kürdistan koşullarında sağladığı bu başarı, incelenmeye değer bir konudur. Nitekim buradan çıkarılacak sonuçlar sentezleştirilerek dünya özgürlük hareketine sunulursa, sosyalizmin etkinlik alanı daha da genişleyecek ve eşitlik temelinde uluslararası sosyalizm cephesinin örgütlendirilmesi zor olmayacaktır. Bu uluslararası emperyalizm cephesi açısından küçümsenecek ya da kolay kolay tasfiye edilebilecek bir tehlike değildir. Bu kadar halk gücüne rağmen PKK'nin terörist veya halktan kopuk tehlikeli bir örgüt olarak görülmesinin en önemli nedenlerinden birisi de budur. PKK gerçekliği, bu şekilde gözlerden uzak tutulmaya çalışılıyor; akla gelebilecek her türlü karalama yapılıyor.

Emperyalizmin bu tavrını anlamakta zorluk çekmiyoruz. Çünkü partimiz hiçbir ulusal kurtuluş hareketinde olmadığı kadar sosyalizmin eylem biçimini temel alması, güçlü bir inanç ve bağlılıkla onu Kürdistan koşullarına uyarlayarak gelişme yaratması, günümüzde reel sosyalizmin yıkılışı ardından bilimsel sosyalizme karşı gelişen inançsızlığa en yerinde bir cevap ve emperyalizmin bu konudaki yalan propaganda ve demagojilerine karşı bir panzehirdir. Bu gelişme PKK'nin yaratıcı sosyalist uygulama gerçeğinde yatıyor. Her şeyden önce başaran bu pratik, reel sosyalizm kaybederken kapitalizmin de kaybettiğini ortaya çıkarıyor. Aynı zamanda yıkılmayanın, yenilmeyenin ve gelişmeye devam edenin sosyalizm olduğunu ispatlıyor. Yıkılan reel sosyalizm yıkılan bilimsel sosyalizm demek ise neden yıkılan PKK de olmuyor? Eğer PKK'nin sosyalist değil milliyetçi olduğu söyleniyorsa, neden emperyalizm Kürt milliyetçi oluşumlarını bir yandan sömürgecilikle uzlaştırıyor ve diğer yandan ise PKK'nin üzerine Pavlov'un köpekleri gibi saldırtıyor? Bunlar, hiçbir inkarcılığa ve demagojiye meydan vermeyecek kadar ispatlanmış gerçeklerdir. Yine PKK'nin aynı zamanda reel sosyalizmin de reedi olan bir hareket olduğu gerçeği teslim edilmek zorundadır. Çünkü reel sosyalizm tarih sahnesini terk ederken, ona bağlı beslenen ve böylece varlıklarını ayakta tutan ünlü komünist partileri de apar topar oyunun sonuna geldiklerini görerek küsmüş gibi yaptıkları sahiplerine döndüler. Bir de reel sosyalizmi yaşamakta ısrar eden örgütlerin ne durumuda olduklarını öğrenmek, bu konuda sonuçlar çıkarmak açısından yeterlidir; hatta bir izaha bile gerek yoktur.

Emperyalizm, "komünizmin iflas ettiği", "sosyalizmin yenildiği" propagandasını kendi sistemine puan kazandırma yönünde değerlendirirken, bunu, sosyalizm adına hareket eden, fakat sosyalizmin çarpık yorumu ve uygulamasına hapsolmuş yaklaşımlara dayandırıyor. Evet, reel sosyalizm iflas ederken yıkılmıştır, bu kesinleşen bir gerçektir. Bunun sosyalizm cephesi adına, büyük tahribatlar yarattığını da yadsımamakla birlikte, uzun vadede bir kazanıma dönüşeceği en azından reel sosyalizmin iflas edişi kadar kesindir. Her şeyden önce sosyalizmin her koşulda, zamanda ve mekanda geçerli olabilecek bir modeli yoktur. Sosyalizmin bilimsel bir sistem olduğu ne kadar kesin ise, onun belli sınırlara hapsedilerek şekillenmiş bir modelinin olmadığı da bir o kadar kesindir. Çünkü, *"İnsan sosyal bir varlık olarak var oldukça ve geliştikçe sosyalizm de var olacak ve gelişecektir. Tabii bu, gelişmenin dönemeçlerine göre giderek daha çok zenginleşecektir. İnsanlığın kendi emeğiyle çizdiği yazgısı nereye kadar gider ve neye elverirse, sosyalizm de aynı düzeyde bunun aydınlanmış ifadesidir."* (Abdullah Öcalan, Devrim ve Sosyalizm Sorunları, syf. 284)

PKK'de esas yaklaşım budur, sosyalizmi uygulama biçimi böyle bir bilimsellikteki. Sosyalizmi ideolojik kalıplarla bağlamak, dar sınıfsal çıkarlara mahkum etmek, toplumun sosyalleşmesine ve ahlaki gelişmesine kaba materyalist yöntemlerle uyarlamak, sosyalizm adına yapılabilecek en büyük kötülüktür ve bu netleşmiş bir gerçektir. Sosyalist yaklaşım, toplumsal gerçekliği reddeden, onun sosyal ve kültürel zenginliklerine güçlü içerik kazandırmak yerine dikkate almayan bir anlayışı kabul edemez. Bu konuda burjuva sınıf tekelciliği ile devlet ya da parti tekelciliği arasında fazla bir fark yoktur. Bu noktada doğrulara sahip olup olmamak, sonuçtaki temel benzerliği bozma gücünde olmuyor. Sosyalizm insanın gerçek özgürlük sorunu ise, bağlı kalınması gereken amaç budur ve bu amaca doğru yol aldıracak diğer tüm şeyler de araçtır. Nitekim devlet veya partinin kendisi de araçtır. Halkın özgür yaşamının ihtiyacına göre devlet ve parti gereklidir. "Devletleştiğimizde devletsizliğin temellerini geliştireceğiz" sözleri, bu konuda sosyalist yaklaşımın esaslarını belirliyor. Nitekim öncüler çoban değil, halk da sürü değildir. Reel sosyalizmde yaşanan biraz da bu oldu. Böyle olursa, demokrasiden de bahsedilemez, olsa da bu burjuva anlamda bile bir demokrasi değildir. Bireyin önemsizleştirilmesi, kendisine karşı güvensiz kılınması, böylece güçten düşürülerek güçlüye muhtaç duruma terk edilmesi ortaya çıkar ki, bu konumu yaşayan yığınlar hangi sosyalizme sahip çıkacaklar, devletin veya partinin tekelinde kurumlaştırılan bir sosyalizmi hangi gerekçeyle koruyacaklar?

Örneğin, bugün Kürdistan'da bilimsel sosyalizmin bayrağı onurlu bir şekilde dalgalanıyorsa, bu PKK'nin sosyalist insan tipine öncelik vermesi ve ardından bu kişiliği sosyalizmi uygulamaya geçirmesinin bir sonucudur. Dogmalara sığınmamak, geleneksel statükoyu hedef almak, tabuları parçalamak, bireyin bağımsızlığını ve özgürlüğünü esas almak, her şeyden önce de sosyalizmin yaratıcı yorumuna ulaşmak PKK'nin başta gelen özellikleri arasındadır. Sosyalizmi bir insanlık mücadelesi olarak değerlendirme ve yine bu mücadelenin de insanlık tarihiyle başladığı gerçeğinden hareket etme yaklaşımı, güçlü sosyalist çıkışlara yol açıyor. Aslında çoğu çevrenin PKK gelişmesini anlamakta zorluk çekmesi, bunu bir mucize olarak değerlendirmesi bir yerde anlamsızdır. Çünkü PKK tarihi incelendiğinde, olaylara ve olgulara bilimsel bir yöntemle yaklaşıldığı, bunun gereklerinin ise yaratıcı bir çabayla yerine getirildiği görülecektir. Nitekim ileri bir gelişme yaratılacaksa, geçmişte ve günümüzde mevcut olan bağlardan koparak özgür hareket etme gücüne ulaşmak gereği vardır. Yine tarihten doğru devrimci yöntemlerle yararlanmasını bilmek, yapılanların ve söylenenlerin aynısının yapmak ve söylemek değil, bunları bir tecrübe düzeyinde değerlendirmek, bu temelde yenisini yapmak ve yenisini söylemek gerekiyor. Sosyalizmin kendisi de yaşamın her alanında bir yenilenmeyi sürekli bir duruma getirmektir. Yenilenme ve gelişmede sınır tanımamak sosyalizmde esastır. Tarih boyunca çeşitli durakları olan sosyalizmin her yeni dönemde kendi temsilcilerini ortaya çıkarması, yeni ekollerle zenginleşmeyi sağlaması bilimselliğinin doğal bir gereğidir. Sosyalizm bir din değildir, tanrıları ve peygamberleri yoktur. Dokunulmazlık ve değişmezlik sosyalist yaratıcılığın özüne ve biçimine terstir. Yine bu anlamda da bir tekelcilik yoktur.

"Devrim ve Sosyalizm Sorunları" adlı eserinde, *"Sosyalizmi sadece marksist-leninist kavram içine sığdırmak, onu daraltmak olur"* diyen **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, devamla şunları söylüyor: *"Hem Marks'ı hem de Lenin'i bilimsel sosyalizmin gelişmesinde bir durak olarak değerlendirmek daha yerindedir."* Çünkü bilim dalının sadece tek tek kişiler tarafından temsil edildiği kabul edilirse, bu bilimsel gelişmede sınır tanımak demek olur ki, emperyalizmin sosyalizme ilişkin karalama amaçlı iddialarına da haklılık kazandırır. *"Bir toplumsal bilim dalı olarak sosyalizm de çeşitli gelişme aşamalarına bağlı olarak teori ve pratiğini sık sık gözden geçirecek ve kendisini geliştirecektir. Dolayısıyla kesinlikten kaçınan, daha çok olasılıklara yer bırakan ve giderek iç olasılıklar temelinde kendisini daha fazla geliştiren bir konum arzedecek, çeşitli dönemlerde birçok temsilciyle veya onun teori ve pratiğiyle uğraşanlarla ilerletilecektir"* (age. syf. 285) sözleri birçok yönden bu konuya açıklık getiriyor.

Demek ki özgür bir dünyayı yaratma iddiasında olanların, öncelikle bu özgürlüğü düşünce ile birlikte pratikte de yaşamalarının şart olduğu günümüzde çok daha net ortaya çıkmıştır. Bunun için de özgürleşmeyi ve özgürleştirmeyi iç içe ele alıp esas amaç olarak değerlendirmek gerekiyor. Kürdistan gibi koşullarda sosyalistleşmek ve sosyalistleştirmek isteyenlerin görevleri daha da ağır. Bu yöndeki çaba görevlerin büyüklüğüne ve çeşitliliğine denk düşmek zorundadır. Sosyalizm günlük yaşamda bile uygulanmalı ki, nerede olunursa olunsun bir sosyalist olarak yaşamak mümkün olsun. Bu, bir eylem adamı için de ve bir siyaset adamı için de geçerlidir. Eski dünya yaşamını terk etmemek ya da hem sosyalizmi ve hem de kapitalizmi yaşamak reel sosyalizm anlayışına götürür ki, bu anlayış sahipleri saflarımızda da bulunmakla, özellikle devrim sonrasındaki en büyük tehlikelerden birini oluşturuyorlar. Bu anlayışın pratiği olumsuzluktur, tahribattır, gelişme önünde engeldir, kaybettirendir ve sonuçta da ağır bir yenilgidir. Her şeyden önce, halka güvenmeyen özelliğiyle de halkçılıktan uzaktır. Tasarrufçudur, tekelcidir, bireycidir, dolayısıyla anti-demokratiktir, diktatörlüğün bir biçimidir. Halbuki, devrim ya da sosyalizm olayı halkın en geniş katılımıdır, kendi kendisini yönetme, iradesiyle kararlaştırma gücüne ulaştırılmasıdır. Bunu başaran önderlik en büyük demokrat ve en büyük sosyalisttir. Parti, devrim ve devlet bunu başardığı oranda bir anlam ifade edebilir.

Nitekim halk en büyük güç, en büyük yetenek ve en son sözü söyleyendir. Bir halk ancak bu konuma ulaşırsa, devrim ve sosyalizmin gelişmesi ile korunması güvenceye alınabilir. Öncü, gücü ne denli büyük olursa olsun sosyalizmi kurumlaştırma ve onu birçok cepheden gelebilecek saldırıdan koruma başarısını tek başına gösteremez. Öncü yürüttüğü mücadeleye halkı emeği ile katmazsa, bunun için onun örgütlülüğünü oluşturmazsa ve böylece bu mücadelenin başarmak istediği devrimin asıl sahibi yapmazsa harcanan bütün çabalar, emekler ve fedakarlıklar boşa gidecektir.

Bugün Kürdistan'da halk kitleleri, "PKK halktır, halk biziz" sloganı altında büyük anlama sahip bir gelişmeyi yaşıyorlar. Halkın ulaştığı bu tavır, sıradan bir slogan düzeyinde ele alınırsa, bu, içerisine girilebilecek en büyük bir gaflettir. Çünkü söz konusu tavır, öyle kendiliğinden ya da sıradan çabalarla ortaya çıkarılan bir gelişme değildir. Bütün gelişmelerin gerçek sahipleri olan şehitlerin fedakarlığı, kahramanlığı ve kanı var orta yerde. Amansız koşullarda yürütülen bir demokrasi hareketi ve yine büyük bir emek kahramanlığı vardır bu gelişmenin arkasında. Nitekim sosyalizmin kendisi de bir emek hareketidir. Emek sahibi olmayanlar, bu gelişmeler için harcanan emeği anlayamazlar ve bu emek üzerinde asalakça yaşamayı marifet sanırlar. Bu tür tutum sahibi kişilikler, belki birçok sıfata layık olabilirler ama sosyalistlik sıfatına asla layık olamazlar. Bunun gerçekliği sadece reel sosyalizm pratiğinde değil, PKK mücadelesi pratiğinde de ortaya çıkmıştır.

İşte PKK'de başlatılan ve sürdürülen kişilik çözümlemelerine bu noktada anlam vermek gerekiyor. Bu çözümlemelerin amacı, birçok yönden eski düzenin bağlarıyla tutulaşan, düşürülen, kendisine güvenmeyen, her türlü yönlendirmeye açık olan kişiliği eski kalıntıların etkisinden kurtarıp özgürleştirmektir. Gerçekten de bu konudaki çözümlemeler sonuç verdikçe, ulusal kurtuluş mücadelemiz ivme kazanmış, derinliğine ve yaygınlığına büyüme

Devamı 27. sayfada